Pegasus Yayınları: 819 Gençlik: 123

Ruh Hırsızı

Rachel Vincent Özgün Adı: My Soul To Take

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör Pervin Salman Düzelti: Sibel Yıldız Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş Kapak Uygulama: Pınar Yıldız Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-CİLT Alioğlu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2014 ISBN: 978-605-343-267-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014 Copyright © Rachel Vincent, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books SA'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tıc. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayına Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tk. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

RACHEL VINCENT

İngilizceden Çeviren: **Beste Ersun**

PEGASUS YAYINLARI

1 Numara için,

Kurgudaki her belirsiz noktanın o “fajitalar”la çözüleceğini

kim bilebilirdi?

1

"HAYDİ AMA!" diye fısıldadı Emma. Kelimeler dudaklarından incecik bir buhar eşliğinde süzülür gibi çıkıyordu. Sabırsızlığı kapıyı açabilirmiş gibi gözlerini önümüzde duran yıpranmış çelik panele dikmişti. "Unuttu işte, Kaylee. Böyle olacağım tahmin etmeliydim." Zıplayarak ısınmaya çalışırken özenle ruj sürülmüş dudaklarından beyaz buharlar çıkmaya devam ediyordu. Kız kardeşlerinin birinden ödünç aldığı parlak kırmızı ve açık yakalı bluzu, vücudunun kıvrımlarını zar zor sarmalıyordu.

Evet, onu biraz kıskanıyordum. Fazla kıvrımım ve ateşli giysilerini ödünç alabileceğim bir kız kardeşim yoktu. Ama vaktim vardı. Cep telefonuma göz attığımda dokuza dört dakika kaldığını gördüm. "Gelecek," dedim. Emma kapıyı üçüncü kez çalarken gömleğimin önünü düzeltip telefonumu cebime koydum. "Erken geldik. Ona biraz daha zaman ver."

Son cümlemden sonra ağzımdan çıkan buhar henüz yok olmamıştı ki metal kapı büyük bir gıcırtıyla bize doğru açılmaya başladı. Sis perdesi arasından gelen ışığın ritmik parıltıları ve müzik sesi, karardık ve soğuk patikaya sızıyordu. Emma'nın en genç ablası Traci Marshall, bir eliyle kapıyı tutarak karşımızda duruyordu.

Daracık, göğüs dekolteli, siyah bir bluz giymişti. Uzun sarı saçları yetmezmiş gibi, bluzuyla da aileye bireyleri arasındaki benzerliği sergilemek için de can atıyordu.

Emma, "Tam zamanında!" diye bağırarak, paldır küldür içeriye girmeye çalıştı fakat Traci, diğer elini kapı pervazına koyarak onu engelledi. Beni küçük bir gülümsemeyle karşıladı, sonra kaşlarını çatarak kız kardeşine döndü ve "Ben de seni gördüğüme sevindim. Şimdi bana kuralları söyle bakalım," dedi.

Ceketlerimizi arabamda bırakmıştık. Emma kocaman kahverengi gözlerini açmış, soğuktan tüyleri diken diken olmuş çıplak kollarım ovuştururken, "Alkol, ilaç ve hiçbir türde eğlence yok," dedi. Özellikle son bölümü geveleyerek söylemiş, ben de gülmemek için kendimi zor tutmuştum.

"Başka?" diye sordu Traci, ciddiyetini korumak için çabaladığı açıkça belli oluyordu.

"Birlikte gel, birlikte kal, birlikte git," diyerek konuşmayı ben devraldım. Traci'nin bizi gizlice içeri aldığı zamanlarda ki bu daha önce sadece iki kez olmuştu, tekrarladığımız cümlelerdi bunlar. Kurallar çok da inandırıcı değildi ama eski deneyimlerimden biliyordum ki bunları söylemeden içeri giremezdik.

"Ve…"

Emma ısınmak için ayaklarını yere vuruyor, kısa ve kalın topukları beton zemine değdikçe tıkırdıyordu. "Yakalanırsak, seni tanımıyoruz." Sanki buna inanacaklardı… Marshall kızları aynı kalıptan çıkmış gibi uzun boylu, seksi, şehvetli ve benim kıvrımlarımı gölgede bırakacak yapıdaydılar.

Traci girişi engellemek için kullandığı kolunu, kapı pervazından çekti. Belli ki duyduklarından tatmin olmuştu. Emma içeri doğru hamle yapınca Traci'nin kaşları yine çatıldı. Emma'yı koridordaki ışığın altına doğru çekerken, "Bu Cara'nın yeni bluzu değil mi?* diye sordu.

Emma kolunu Traci' den kurtarmaya çalışarak, "Benim aldığımı asla anlamayacak," dedi.

Traci gülerek kulübün ön tarafını, binanın arka oda ve ofislerini saran ışık ve müziğin kaynağını işaret etti. Artık içerideydik ve Traci'nin onca gürültü arasında sesini bize duyurabilmesi için bağırarak konuşması gerekiyordu. "Kalan ömrünün tadını çıkar çünkü Cara seni bu bluzla *gömecek*."

Emma istifini bozmadan, elleri havada, kalçalarını müziğin ritmine uygun sallayıp dans ederek, karanlık koridordan ana salona doğru ilerledi. Dans eden ilk insan topluluğunu gördüğüm anda cumartesi gecesi coşkusuyla dolarak, onu takip ettim.

İnsan kalabalığı âdeta bizi yutmuştu. Müziğin ritmine kendimizi kaptırmışken ateşli ve ilgisiz partnerler dans etmek için bizi kendilerine doğru çekiyordu. Terden sırılsıklam olup nefes almakta zorlanıncaya kadar birlikte, yalnız veya ilgisiz eşlerle dans ettik. Emma'ya, içecek bir şeyler almaya gideceğimi işaret ettim. Ben kalabalığı yararak ilerlemeye çalışırken dans etmeye devam ederek beni anladığını belli edercesine başını salladı.

Traci, siyah ve dar bir tişört giymiş esmer bir barmenle birlikte barın arka tarafında çalışıyordu. İkisi de başlarının üzerindeki mavi neon ışıkta oldukça tuhaf görünüyordu. Boşalan ilk bar taburesine oturdum. Siyahlı adam iki büyük avucunu barın üstünde tam önüme koydu.

Traci bir eliyle adamın koluna dokunarak, "Onunla ben ilgilenirim," dedi. Adam başım salladı ve bir başka müşteriye yöneldi. Traci, yüzüne düşmüş ve ışıkların etkisiyle hafif mavi görünen bir tutam saçı geriye atarak, "Ne alırsın?" diye sordu.

Her iki dirseğimi bara dayamış halde sırıtarak, "Viski-Cola?" dedim.

Güldü. "Ben sana sadece kola vereceğim," diyerek buzlu bir bardağa içeceği koydu ve önüme itti. Bara bir beşlik koydum ve taburemde dönerek dans pistini seyretmeye başladım. Kalabalığı gözlerimle tarayarak Emma'yı görmeye çalıştım. Onu gördüğümde, Dallas Üniversitesi Öğrenci Birliği tişörtü giymiş, "içki içebilir" anlamına gelen bilezikler takmış iki erkek tarafından sarmalanmış, ahenkle dans ediyordu. Uyumu bozmamak için tüm

dikkatini dansa veriyordu.

Gülümseyerek içeceğimi bitirdim ve boş bardağı barın üzerine bıraktım.

“Kaylee Cavanaugh.”

Adım söylenince sıçradım ve taburemi sola çevirdim. Bakışlarım, o ana kadar gördüğüm en hipnotize edici ela gözlere kilitlendi, bir süre öylece bakakaldım. O inanılmaz kahverengi derinliğin ve berrak yeşilliğin girdabında kayboldum. Başımın üzerinden gelen ritmik ışıkların etkisi olduğunu bildiğim halde, gözlerinin kalp atışlarıma uygun şekilde ışık saçtığını düşündüm. Gözlerimi kırpmak zorunda kalmasam, öylece bakmaya devam edecektim. Bir anlık göz kırpmam beni kendime getirmişti.

İşte tam o anda kime bakmakta olduğumu anladım.

Nash Hudson. Evet, gerçekten de oydu. Az kalsın ayaklarımın buzlar içinde yere sabitlenip sabitlenmediğine bakmak için başımı eğecektim çünkü kesinlikle cehennem buz tutmuştu. Bir şekilde dans pistinden çıkmış ve kendimi bu güzel gözlerin renklerle dans ettiği garip bölgede bulmuştum. Orada yalnızca bana gülümsemekte olan Nash ve ben vardık.

Aniden kurumuş boğazımı ıslatmak için, içinde son bir damla kalmış olduğunu umarak bardağımı elime aldım. Bir yandan da

Traci’nin kolama içki katıp katmadığım merak ediyordum. Ama sonra bardağımın düşündüğüm gibi boş okluğunun farkına vardım. Nash, “Bir tane daha?” diye sorduğunda ağzım açık kaldı. Sonra, *Bu Alacakaranlık kuşağında konuşarak kaybedecek neyim var ki?* diye düşündüm ve tereddüdü bir gülümsemeyle, “Teşekkürler, bu yeterli,* dedim. Gülüşümün onun hafif yukarı kıvrılmış muhteşem biçimli dudaklarına yansıdığını görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim.

“Buraya nasıl girdin?” diye sordu tek kaşını kaldırarak Gözlerinde meraktan çok, alaycı bir bakış vardı. “Pencereden mi?”

Yüzümün kızardığını hissederek, “Arka kapıdan,” diye fısıldadım. Elbette ki benim Tabu gibi on sekiz yaş üstü bir kulübe giremeyecek kadar küçük olduğumu biliyordu.

Beni daha iyi duyabilmek için daha da yakınıma geldi ve sırıtarak, “Ne?” diye sordu. Nefesini boynumda hissediyordum. Nabzım o kadar hızlanmıştı ki başım döndü. Çok, çok güzel kokuyordu.

Tekrar, “Arka kapıdan,” diye kulağına fısıldadım. “Emma’nın kız kardeşi burada çalışıyor.”

“Emma da burada mı?”

Dans pistinde üç erkekle birden dans eden Emma’yı işaret ettim ve bunun Nash Hudson’ı son görüşüm olacağını düşündüm. Ama Nash dans pistine umursamaz bir bakış atıp o muhteşem gözlerindeki afacan pırıltıyla tekrar bana dönerek beni şaşırttı.

“Dans etmeyecek misin?”

Bardağımı tutan avucum birden terledi. Gerçekten benimle dans etmek mi istiyordu yoksa birlikte geldiği kız arkadaşına vermek üzere, tabureyi boşaltıp boşaltmayacağımı mı soruyordu?

Hayır, bir dakika! Son kız arkadaşından geçen hafta ayrılmıştı ve taze et kokusunu alan dişi köpek balıkları çoktan etrafında gezinmeye başlamışlardı bil *t. Ama şu an etrafında değiller*. Ne Nash’in alışılmış çevresinden kimseyi ne de dans pistinde etrafını saran bir kalabalık görmüştüm…

“Evet, dans edeceğim/’ dedim. Gözleri yine bir yeşil bir kahverengi oluyor, neon ışıklar sayesinde arada bir mavi ışıltılar saçıyordu. O gözlere saatlerce bakabilirdim ama sanırım o bunu oldukça garip bulurdu.

Elini uzattı ve “Haydi gidelim,” dedi. Bar taburesinden kayarak indim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, sevinçten kalbimin sıkıştığım hissederek dans pistine doğru onu izledim. Onu bir süredir tanıyordum; Emma birkaç arkadaşıyla çıkmıştı ama tanıştığımız halde hiçbir zaman Nash’in ilgi odağı olmamıştım. Böyle bir ihtimal söz konusu bile olamazdı.

Eastlake Lisesi’ni evren olarak düşünürsek, ben kesinlikle Emma Gezegeni’nin yörüngesinde dönüp onun gölgesinde kaldığı halde mutlu olan bir uydu olurdum. Nash Hudson’sa göz kamaştıracak kadar parlak, dokunulamayacak kadar sıcak, kendi solar sisteminin merkezinde duran bir yıldız olurdu.

Dans pistinde tüm bunları unutmuştum. Işığı doğrudan beni aydınlatıyordu ve *sıcacıktı.*

Emma’nın birkaç adım ötesindeydik. Ama Nash’in elleri üzerimde, vücudu benimkine dayanmış olduğu için onu zar zor görüyordum. Ben ilk şarkının bittiğinin farkına varamadan İkincisiyle dans etmeye başlamıştık.

Birkaç dakika sonra, Nash’in omzunun üzerinden Emma’ya baktım. Az önce yakın şekilde dans ettiği erkeklerden biriyle barın önünde durmuştu ve Traci de onlara içki hazırlıyordu. Emma kız kardeşi arkaya dönünce çocuğun elinden bardağı alıp oldukça koyu renkli içkisini birkaç yudumda bitirdi. Çocuk gülümsedi ve onu tekrar kalabalığın içine çekti.

O an Emma’nın arabamı kullanmasına hiçbir şekilde izin vermeyeceğimi aklımın bir köşesine yazdım. Tam gözlerimi asıl bulunmak istedikleri yere, Nash’ in gözlerine çevirecektim ki bakışlarım bir anda pek de tanıdık gelmeyen parlak, sarı-kızıl saçlara kilitlendi. Kızın burada güzellik konusunda

Emma'yla yarışabilecek tek kişi olduğu söylenebilirdi. O da kendisine dans edecek partnerler bulmuştu. Ve kesinlikle on sekiz yaşından küçük olmasına rağmen Emma'dan çok daha fazla içki içmiş gibi bir hali vardı.

Onun dansını seyrederken, tüm hoşluğuna ve karizmatikliğine rağmen, içimde bir yerlerde bu kızla ilgili ters giden bir şeyler olduğunu hissettim. Bu o kadar güçlü bir histi ki âdeta kalbimi sıkıştırmıştı. Neden böyle hissettiğim konusunda bir fikrim yoktu ama *tuhaf bit* şeyler olduğundan bir şekilde emindim.

Nash omzuma dokunarak, "İyi misin?" diye bağırdığında, herkes etrafımda çılgınca dans ederken, donup kalmış olduğumu fark ettim.

"Evet, iyiyim!" diye bağırdım. Rahatsızlığımı bir kenara bıraktım ve Nash'in gözlerine bakınca o *tuhaflığın* yerini sakinliğin, içten içe bir ürpertinin aldığını fark edince rahatladım. Her geçen dakika kendimizi birbirimizin kollarında daha da rahat hissederek birkaç şarkıda daha dans ettik. Bir şeyler içmek için ara verdiğimizde boynumun arkası terden sırılsıklamdı, kollarım bile nemliydi.

Kendimi serinletmek için saçlarımı yukarıya kaldırıp dans pistinin dışına doğru yürüyen Nash'i takip ederken Emma'ya el salladım. Bütün bunlar olurken neredeyse o sarışın kızla çarpışacaktım. Kız durumun farkına bile varmadı. Ama onu tekrar gördüğüm o anda tuhaf hisler geri geldi. O garip rahatsızlık insanın ağzına yayılan kötü bir tat gibi tüm bedenimi sarıyordu. Bu seferki rahatsızlığıma tuhaf bir üzüntü de eşlik ediyordu. Bu hiç tanımadığım kızla doğrudan alakalı bir melankoli.

"Kaylee?" diye bağırdı Nash, gürültülü müzikte sesini duyurmaya çalışarak. İki uzun gazoz bardağını elinde ustalıkla tutmuş barın önünde duruyordu. Ona doğru yaklaşıp elindeki bardaklardan birini alırken içimde hafif bir korkunun belirdiğini hissettim. Bu sefer onun gözlerine bakmak bile beni rahatlatmıyordu. Çaresizce kana kana içtiğim soğuk içecek de boğazımı rahatlatamamıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Nash. Bizi bara doğru itekleyen kalabalık nedeniyle birbirimize oldukça yakın bir şekilde ayakta duruyor olmamıza rağmen, sesini duyurabilmek için bana doğru eğilmek zorunda kalmıştı.

"Bilmiyorum," dedim. Elimle dans pistini işaret ederek, "Şuradaki kızıl-sarı saçlı kızla ilgili bir şeyler beni rahatsız etti? *Kahretsin!* Böyle bir itirafta bulunmak istememiştim. Yüksek sesle söylendiğinde kulağa ne kadar da acınası gelmişti.

Nash kıza şöyle bir baktı, "Bence durumunda yanlış bir şey yok. Sadece biri tarafından eve götürülmesi gerekiyormuş gibi bir hali var," dedi ve tekrar bana döndü.

"Sanırım öyle," dedim. O an şarkı sona erdi ve kız sendeledi ama bütün sarhoşluğuna rağmen bir şekilde zarafetini koruyordu. Dans pistinden inerek bara, doğruca bize yöneldi.

Her adımında kalbim hızlanıyordu. Bardağımı sıkmaktan, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Tanıdık melankolik his karşı konulmaz bir üzüntü, karanlık bir önseziye dönüştü.

Bu ani, ürkütücü kararlılık karşısında âdeta nefesim kesildi.

Hayır yapamam. Bir kez daha Nash Hudson'ın beni böyle dehşete düşmüş halde görmesine izin veremezdim. Aksi takdirde bu halim pazartesi günü tüm okulun diline dolanır ve ben de elde etmiş olduğum bu küçük sosyal statüye, el sallamak zorunda kafirdim.

Nash bardağını barın üzerine bıraktı, yüzüme dikkatlice bakarak tekrar sordu: "Kaylee, iyi misin?" Cevap olarak sadece başımı sallayabildim. İyi olmaktan *oldukça* uzaktım ama sorunumu mantıklı bir şekilde ifade etmemin bir yolu yoktu. Ama okulda çıkması muhtemel ezici söylentiler, içimde büyüyen panikle karşılaştırıldığında felaket sayacındaki önemsiz biplemeler gibi kalırdı.

Aldığım her nefes, bir öncekinden daha hızlı oluyor ve göğsümde bir çığlık büyüyordu. Dişlerimi acı verici derecede sıkarak ağzımı kapalı tutmaya çalışıyordum. Kızıl-sarı saçlı kız bara yaklaştı ve soluma geçti. Aramızda sadece boş bir bar taburesi ve onun üzerinde oturan adam vardı. Barmen siparişini aldı ve o da yan dönerek siparişini beklemeye başladı. Göz göze geldik. Şöyle bir gülümsedi ve bakışlarını dans pistine çevirdi.

Her tarafımı kahredici bir önseziyle karışık bir korku sarmıştı. Korkunun sebep olduğu bir çığlık boğazımda düğümlendi. Birdenbire bardağım elimden kaydı ve yerde paramparça oldu. Buzlu içecek onun, benim, Nash'in ve solumdaki taburede oturan adamın üzerine sıçrayınca, kızıl saçlı kız bağırarak geriye doğru sıçradı. O anda ne yere saçılan içeceğe ne de bana bakan insanlara dikkat ediyordum.

Sadece o kızı ve onu sarmalayan yarısaydam karanlık gölgeyi görüyordum.

"Kaylee?" Nash gözlerine bakmam için başımı kaldırdı. Bakışlarında ilgi ve endişe vardı. Parlak ışık altında gözlerinin renkleri kontrolden çıkmış gibi dönüyordu. Onları izlemek başımı döndürüyordu.

O anda ona… bir şey söylemek istedim. Herhangi bir şey. Ama ağzımı açarsam içimde tuttuğum çığlık serbest kalacak ve aslında bana bakmayan insanlar dönüp bana bakacaktı. Aklımı kaçırdığımı düşünebilirlerdi.

Haklı da olabilirlerdi.

Nash, "Neyin var ?" diyerek, kırılmış bardağı ve ıslak zemini umursamadan bana biraz daha yaklaştı. "Kriz mi geçiriyorsun?"

İçimden kopup gelmeye çalışan haykırışı engelleyip steril bir odaya yerleştirilmiş dar bir yatakta ölüm sıramı beklemeyi reddederek, sadece bayır anlamında başımı sallayabildim.

Birdenbire mükemmel vücudu, kocaman ve iyi kalbiyle Emma karşımda belirdi. Barmen elinde bir paspas ve kovayla bizim bulunduğumuz yere doğru gelirken Emma beni çekerek bardan uzaklaştırdı ve etraftakilere, "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacı var," dedi. Traci'ye el sallayarak onun korkulu bakışlarını ve telaşlı el hareketlerini yatıştırdı. Sonra beni kolumdan tutarak kalabalığın arasından dışarıya sürükledi. Boştaki elimi ağzıma kapadım. Nash o elimi tutmaya çalışınca kızgın bir şekilde hayır anlamında başımı salladım. Normal bir zamanda olsa bu konuyla ilgili ne düşüneceğiyle ilgili endişelenirdim. Onu toplum içinde bu kadar utandırdığım için herhalde benimle başka bir şey yapmak istemez diye düşünebilirdim. Ama bardaki kızıl saçlı kız dışında hiçbir şeye endişe duyabilecek kadar odaklanamıyordum. Biz sadece benim görebildiğim gölgenin arasından geçerek orayı terk ederken, o da bardan bizi seyrediyordu.

Emma tuvaletlerin yanından geçip beni arka taraftaki koridora götürürken Nash, "Onun nesi var?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi yok" Emma bir an durdu ve her ikimize de gülümsemek için arkasını döndü. Ona duyduğum minnet bir anlığına da olsa karanlık bunalımımı delip geçmeyi başarmıştı. "Sadece panikatak geçiriyor. Biraz temiz havaya ve sakinleşmek için zamana ihtiyacı var."

Ama Emma yanılıyordu. Ne zamana ne de hava almaya ihtiyacım vardı. Sadece paniğin kaynağı ile aramıza mesafe koymalıydım. Ama ne yazık ki bu koca kulüpte beni bardaki o kızdan yeterince uzaklaştırabilecek bir yer yoktu. Arka kapıda ayakta dururken bile panik halim tüm şiddetiyle devam ediyordu. Dışa vuramadığım bir haykırış boğazımı yakıyordu. Dişlerimi gevşetip kontrolümü kaybedersem, çığlığım Tabudaki herkesin kulaklarını sağır edebilirdi. Hareketli dans müziğini bastırıp pencereleri değilse bile hoparlörleri patlatabilirdi.

Bütün bunlar hiç tanımadığım o kızıl saçlı kız yüzünden oluyordu.

Onu sadece düşünmek bile içimde yıkıcı bir etki yarattı ve dizlerimin bağı çözüldü. Düşüşüm Emma'yı hazırlıksız yakalamıştı. Nash beni tutmasaydı, Emma'yı da kendimle birlikte yere düşürecektim.

Nash beni bir çocukmuşum gibi kucaklayıp kaldırdı ve ben güvenli kollarındayken arka kapıya giden Emma'yı takip etti. Kulüp loştu fakat dışarısı karanlıktı. Kapı arkamızdan gürültüyle kapanınca ortam sessizleşti. Emma açık kalsın diye kredi kartını kapının arasına sıkıştırmıştı. Gittikçe artan bu soğuk sessizlik beni rahatlatabilirdi ama kafamın içindeki gürültü doruğa ulaşmıştı. Serbest kalmasına izin vermediğim çığlığım beynimin içinde veryansın ediyor, çınlıyor, yankılanıyor, kalbimdeki acıyı vurguluyordu.

Nash, dışarı çıkınca beni yere indirdi ama zihnim çoktan tüm mantığını ve kavrama yetisini kaybetmişti. Altımda yumuşak ve kuru bir şey hissediyordum. Az sonra bunun, Nash beni üzerine koyabilsin diye Emma'nın bulduğu bir kutu olduğunu anladım.

Nash beni kucağında taşırken pantolonum yukarı sıyrılmıştı. Açıkta kalan baldırlarıma değen kutu, üzerindeki kum yüzünden soğuk ve pürüzlüydü.

Emma önümde diz çöktü ve yüzünü benimkine yaklaştırarak, "Kaylee?" dedi. Adımdan sonra söylediği hiçbir şeyi algılayamıyordum. O an sadece kendi düşüncelerimi duyuyordum; aslında aklımda *tek bir* şey vardı. Eski terapistime göre bu, uzun süreli bir olayın mutlak otoritesiyle kendini gösteren bir paranoyak kuruntuydu.

O an Emma'nın yüzü kayboldu. Sadece onun dizlerini görebiliyordum. O sırada Nash "içki" ile ilgili bir şeyler söyledi ama ne olduğunu tam olarak algılayamadım.

Yine müzik sesi duyuldu ve Emma kayboldu. Beni o ana kadar dans ettiğim en ateşli erkekle yalnız bırakarak gitmişti. Ve bu erkek, beni gerçeklikten kopmuş halimle görmesini isteyeceğim son kişiydi.

Nash diz çöktü ve gözlerimin içine baktı. Gözlerinde hâlâ yeşil ve kahverengiler büyüleyici bir şekilde dönüyordu; üstelik bu sefer başımızın üzerinde neon ışıklar da yoktu.

Bunu hayal ediyordum. Yani, öyle olmalıydı. O gözleri daha önce de ışıklarla dans ederken görmüştüm. Sanırım hasta aklım bu sefer de odak noktası olarak Nash in gözlerini seçmişti. Tıpkı o kızıl-sarışın gibi. Değil mi?

Fakat şimdi bu teorim üzerine düşünmenin sırası değildi. Kontrolümü kaybediyordum. Birbiri ardına gelen acı dalgaları beni Nash orada değilmiş gibi yerle bir etmek, görünmez bir güçle beni duvara çarpmakla tehdit ediyordu. Birbirine kenetli dudaklarıma rağmen boğazımdan sızmaya çalışan o tiz çığlık nedeniyle doğru düzgün nefes alamıyordum. Böyle bir şeyin olamayacağını düşündüğüm halde, görüşüm o anda bulunduğum alandan bile daha karanlık hale gelmeye başladı. Sanki bütün dünya gri, tuhaf bir tabakayla kaplanıyor gibiydi.

Nash kaşları çatık halde hâlâ beni seyrediyordu. Sonra kalkıp döndü ve yanına oturarak sırtını duvara yasladı. Gittikçe grileşen görüşümün bir ucunda, bir şeyin usulca kaçtığım fark ettim. Bir sıçan ya da kulübün çöp bidonu tarafından cezbedilmiş bir başka leşle beslenen hayvan olabilirdi. *Hayır.* Dikkatimi çeken her neydiyse, bir kemirgen olamayacak kadar büyüktü -tabii eğer Buttercup'ın[1] ateş bataklığında değilsek ve bu benim darmadağın olmuş dikkatim için fazla belirsiz bir şeydi.

Nash bir elimi avucuna alınca görmüş olduğum şeyi tamamen unuttum. Saçımı yavaşça sağ kulağımın arkasına aldı. Fısıldadığı şeyleri anlayamıyordum ama ne söylediğinin çok da önemli olmadığını biliyordum. Önemli olan bana yakın oluşuydu. Nefesini boynumda hissediyordum, sıcaklığı benim sıcaklığıma karışıyordu. Kokusu her yanımı sarmıştı. Sesi beynimin içinde dönüyordu ve beni, kafatasımdan firlamaya çalışan o çığlıktan uzaklaştırıyordu.

Sadece varlığıyla beni sakinleştiriyordu. Sabır ve kavrayabildiğim kadarıyla bana ninni gibi gelen sözcükleriyle.

Evet, işe yarıyordu. Kaygılarım gitgide azalıyor ve renkler sönük bir halde tekrar dünyama girmeye başlıyordu. Parmaklarım, onun avucunda rahatlıyordu. Ciğerlerim genişlemiş ve sonunda soğuk, derin bir nefes alabilmiştim. Kulüpte üzerimde kuruyan terim yüzünden aniden üşüdüğümü

hissettim.

Zihnimin bazı karanlık bölümlerinde ve görüş alanımın köşelerindeki gölgeli noktalarda hâlâ biraz paniğim vardı ama şimdi bununla baş edebiliyordum. Bunu Nash sayesinde başarmıştım.

Yüzümü ona çevirdiğimde, "İyi misin?" diye sordu. Altımdaki zemin soğuk ve pürüzlüydü.

Başımı evet dercesine salladım, işte tam o sırada yeni bir korku dalgası başladı. Bu seferki daha güçlü, tüketici, kaçınılmaz bir aşağılanma hissi veren ve o ana kadarkilerin en uzun süreniydi. Panikatak belki bir süre sonra sona erecekti ama bu rezillik bir ömür boyu aklımdan çıkmayacaktı.

Nash Hudson'ın önünde kendimi kaybetmiştim. Haptım sona ermişti; Emma'yla kurduğum arkadaşlık bile bu iğrenç durumun içimde açtığı yarayı iyileştiremezdi.

Nash bacaklarını ileri uzattı. "Konuşmak ister misin?"

Hayır. Sadece bir deliğe saklanmak, kafamı bir torbanın içine sokmak ya da Peru'ya taşınıp adımı değiştirmek istiyordum.

Ama birdenbire Nash'le konuşmak istediğimi hissettim. Kafamın içinde hafifçe yankılanan sesi ve tenime fısıldadığı sözcükler sayesinde neler olup bittiğini ona anlatmak istedim. Bu çok mantıksızdı. Ben i sekiz yıldır tanıyor olmasına ve bir düzine panikatağımda bana yardımcı olmasına rağmen, Emma bile tam olarak bu krizlere neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Ona anlatamıyordum. Bu onu korkuturdu. Ya da daha da kötüsü, benim gerçekten bir deli olduğumu düşünürdü.

Peki, o zaman Nashe neden anlatmak istiyordum? Bunu açıklayamıyordum ama içimdeki güçlü dürtü, beni ona anlatmaya zorluyordu.

"Bardaki şu kızıl-sarışın…" İşte, yüksek sesle söylemiştim. Kendimi bir çeşit açıklamanın eşiğine getirmiştim.

Nash kafası karışmış şekilde kaşlarını çattı. "O kızı tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır." İyi ki de tanımıyordum. Onunla aynı havayı solumak bile neredeyse aklımı kaçırmama sebep olacaktı. "Ama o kızda tuhaf bir şeyler var, Nash. Biraz… karardık biri."

Kapa çeneni, *Kaylee!* Henüz akıl hastası olduğuma ikna olmamış olabilirdi ama birazdan olacaktı.

"Ne?" dedi. Kaşları daha da çatılmıştı. Ama bunun sebebi kafa karışıklığı ya da kuşku değildi. Daha çok şaşkın bir hali vardı. Ardından yavaş yavaş idrak etme safhası gelecekti. Ve bu da beraberinde korkuyu getirecekti… Henüz ne demek istediğimi anlamamış olabilirdi ama bir şeyler sezdiği belliydi. "'Karanlık biri' derken neyi kastettin?" diye sordu.

O anda biraz tereddüde duraksayarak gözlerimi kapadım. Ya onu yanlış anladıysam? Ya benim bir deli olduğumu düşünüyorsa?

Her şeyden kötüsü, ya düşündüğü şey doğruysa?

Ama sonunda gözlerimi açtım ve samimi bir şekilde gözlerine baktım. Ona bir açıklama yapmalıydım. Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmam mümkün değildi nasılsa, öyle değil mi?

"Tamam. Şimdi duyacakların sana biraz garip gelebilir," diye söze başladım "ama bardaki o kızda bir gariplik vardı. Ona baktığımda, sanki üzerinde bir… gölge görüyordum." Duraksadım, başladığım cümleyi bitirmek için cesaret topluyordum: "O ölecek, Nash. Bardaki o kız, çok yakında ölecek"

2

"NE?" NASHİN KAŞLARI kalktı fakat gözlerini devirmedi, gülmedi ya da başımı okşayıp beyaz önlüklüleri çağırmaya kalkmadı. Aslında neredeyse bana inanmış görünüyordu. "O kızın öleceğini nereden biliyorsun?"

İçimde büyümekte olan o bildik hüsranımdan biraz olsun kurtulmak istercesine şakaklarımı ovaladım. O sırada dışarıdan gülmüyormuş gibi görünmese de, içten içe kahkahalara boğulmuş olmalıydı. Nasıl olmazdı ki? *Kahretsin*, *ne olacağını sanıyordum ki?*

"Nasıl bildiğimi bilmiyorum. Hatta hissettiklerim doğru mu, onu da bilmiyorum. Fakat ona baktığımda, etrafındaki herkesten daha… karanlık görünüyor. Sanki göremediğim bir şeyin gölgesinde duruyor gibi. İşte o zaman öleceğini anlıyorum."

Gözlerimi kapadım. Kulüpten aniden yükselen müziği zar zor algılıyordum. Nash bana ilgiyle bakıyordu. Bu bakışı tanıyordum. Bir annenin, kızaktan düşüp havada uçuşan yıldızlar gördüğünü söyleyen küçük çocuğuna bakışı gibiydi.

"Biliyorum, kulağa garip…" *aslında çılgınca* "geliyor ama..

Ellerimi tuttu. Beni daha iyi görebilmek için altımızda ezilmiş kutunun üzerinde döndü. İrislerinin rengi yine kalp atışlarıma göre değişmeye başlamıştı. Dudaklarım araladı, hükmümü beklediğim sırada nefesimi tuttum. Ürpertici ve tuhaf gölgelerden bahsederek mi kaybetmiştim yoksa gözünden düşüşüm, o aptal içeceği yere dökmemle mi başlamıştı?

"Evet, anlattıkların aslında gerçekten kulağa oldukça tuhaf geliyor."

Her ikimiz de başımızı kaldırınca, Emma'yı elindeki bir şişe buz gibi sudan betona su damlarken bizi izler halde gördük. Ve ben düş kırıklığından neredeyse inleyecek durumdaydım. Nash aklındakini söylemekten vazgeçmişti; bunu Emma'ya dönmeden önce bana yönelttiği temkinli gülüşten anlayabiliyordum. Emma elindeki şişenin kapağım açıp bana verdi. "Eğer sürekli bu gariplikleri yapıp beni şaşırtmasaydın, Kaylee olamazdın, değil mi?" diyerek, tatlılıkla omuz silkti ve beni ayağa kaldırdı. O sırada Nash de ayaklanarak bize eşlik etti. "Kulüpte gördüğün bir kızın öleceğini düşündüğün için panikatak geçirdin, öyle mi?"

Tereddütle başımı salladım. Şaka yaptığımı düşünerek gözlerini devirmesini ve bana gülmesini bekledim. Ya da şaka yapmadığımı bilerek endişeyle bakmasını. Her ikisini de yapmadı. Bunun yerine, başını bir tarafa doğru eğip kaşlarını kaldırarak, "Öyleyse gidip bunu o kıza söylemen falan gerekmez mi?" dedi.

"Şey… Ben…" Kafam karışmış şekilde gözlerimi kırpıştırdım ve Emma'nın omzunun üzerinden arkadaki tuğla duvara baktım. Nedense bu seçenek daha önce hiç aklıma gelmemişti. "Bilmiyorum," dedim. Nashe döndüm ve onun ş imdi normal olan gözlerinde de hiçbir cevap bulamadım. "Kıza böyle bir şey söylersem benim delirdiğimi ya da bütün bunların hayal ürünü olduğunu düşünür." Ve böyle bir durumda onu kim suçlayabilirdi? "Her neyse. Zaten böyle bir şey yok, değil mi? Olamaz da."

Nash omuz silkti ama bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Ama o sırada aklındakileri kelimelere dökmekte hiç tereddüt etmeyen Emma araya girdi: "Tabii ki böyle bir şey yok. Yine her zamanki gibi bir panikatak geçirdin. Zihnin yine ilk gördüğün kişiye kilitlendi. Bu kişi ben de olabilirdim, Nash de, Traci'de. Buna bir anlam yükleyenleyiz."

Başımı salladım. Ama onun bu teorisine inanmayı ne kadar istesem de yanlış giden bir şeylerin olduğunu hissediyordum.

Ama yine de kızıl kafayı uyaracak cesareti kendimde bulamıyordum. Ne hissedersem hissedeyim, tamamen yabancı birisine korumak amacıyla da olsa onun öleceğini söylemek kulağa çılgınca gelirdi ve ben zaten şimdiye kadar yeterince çılgınlığa tanıklık etmiştim.

Aslında hayatımın sonuna kadar bana yetecek kadarına.

Verdiğim kararı yüzümdeki ifadeden okuyan Emma, "Daha iyi misin?" diye sordu. "Tekrar içeri gidelim mi?"

Kendimi daha iyi hissediyordum ama o ne olduğu belirsiz panik hâlâ zihnimin bir köşesinde duruyordu. İçeri gidip kızı tekrar görürsem, daha kötü bir kriz geçirebilirdim. Hatta böyle olacağından hiç şüphem yoktu. Ve Nashe gecenin can alıcı performansını izletemezdim. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

"Eve gitsem iyi olacak." Amcam karısını kırkma yaş günü nedeniyle dışarı çıkarmış, Sophie de geceyi dans grubuyla geçirecekti. O akşam ilk defa ev sadece bana kalmıştı. Emma'ya mahcup bir ifadeyle bakarak, "Eğer sen kalmak istiyorsan, Traci'yle dönebilirsin," dedim.

"Hayır, ben de seninle geliyorum." Emma elimdeki su şişesini aldı, bir iki yudum içtikten sonra, "Traci birlikte gitmemiz gerektiğini söylemişti, hatırladın mı?"

"Traci içki içmememizi de söylemişti," dedim.

Emma kocaman kahverengi gözlerini devirerek, "Gerçekten bunu isteseydi, bizi gizlice bir *bara* sokmazdı," dedi.

Bu klasik Emma mantığıydı. Bir şeyin üzerinde ne kadar düşünürsen kulağa o kadar mantıksız gelmesine neden olursun.

Emma bakışlarını benden Nash'e çevirdi ve gülümsedi. Bizi biraz baş başa bırakmak için yolun karşısında duran arabaya doğru yürüdü. Araba anahtarlarımı cebimden çıkardım ve ne söyleyeceğime karar vermek için düşünürken Nash'in bakışlarından kaçınmak için uzun uzun onlara baktım.

Beni en kötü halimle görmüştü. Benimle eğlenmek ya da deli olduğumu söylemek yerine, kontrolümü tekrar kazanmama yardım etmişti. Nash'le aramızda, bir saat öncesinde mümkün olabileceğine asla ihtimal veremeyeceğim bir bağ oluşmuştu.

Saplantılı düşünceleriyle bir efsane haline gelmiş Nash'le. Hâlâ bu akşamki rüyanın, yarının kâbusuna dönüşeceği gerçeğini kabullenemiyordum. Gün ışığı Nash'i kendine getirecek ve benim gibi biriyle ne işi olduğunu düşünecekti.

Ağzımı açtım fakat hiçbir şey söyleyemedim. O sırada, işaret parmağımda asılı duran anahtarlarım şıngırdadı. Nash bakışları anahtarlara kilitlenmiş halde kaşlarını çattı.

"Araba kullanacak durumda olduğuna emin misin?" dedi ve gülümsedi. Somsuna cevap olarak nabzım hızlandı. "Seni bırakıp oradan kendi evime yürüyebilirim. Parkview Sitesi'nde oturuyorsun, değil mi? Orası benim evime birkaç dakika uzaklıkta."

Yaşadığım yeri biliyor muydu? Şüpheyle bakmış olmalıyım ki hemen bir açıklama yapma gereği hissetti ve "Geçen ay kız kardeşini eve bırakmıştım," dedi.

Çenem kasıldı ve yüz ifademin kararduğum hissettim. "O benim kuzenim," dedim. *Lütfen aralarında bir şey yaşanmamış olsun…*

Dile getiremediğim soruma cevap olarak kaşlarım çatıp başını salladı. "Onu eve bırakmamı Scott Carter istemişti."

Tanrıya şükür. Ben başımı salladım, o da omuz silkti. "Sizi eve bırakmamın bir sakıncası yok sanırım," dedi ve benden anahtarları almak için elini uzattı.

"Araba kullanabilecek kadar iyiyim." Aslına bakılırsa çok da iyi tanımadığım insanlara arabamı kullandırma alışkanlığımın olduğu söylenemezdi. Özellikle bu kadar ateşli olup bir rivayete göre eski sevgilisinin Firebird arabasıyla iki aşın hız cezası almış olanları…

Gamzelerini belirgin hale getiren kocaman bir gülümsemeyle, "O halde sen beni eve bırakabilir misin? Buraya Carter'la geldim ve onun buradan ayrılması saatler sürer," dedi.

Nabız atışımı boğazımda hissediyordum. Eve benimle gidebilmek için mi buradan erken ayrılacaktı yoksa geçirdiğim ürkütücü krizle gecesini berbat ettiğim için mi?

"Şey… Peki." Arabam oldukça dağınık durumdaydı ama artık bunu düşünmek için çok geçti. "Ön koltuk için Emma'yla yazı tura atman gerekecek," dedim.

Ama böyle bir şeye gerek kalmadı. Emma bana manidar bir bakış atarak arkaya geçti. Nash'i işaret ederek bir cips poşetini yere attı ve arka koltuğa yerleşti, ilk olarak izninin bitmesine bir buçuk saat kala Emma'yı evine bıraktım ki bu onun için bir rekor sayılırdı

Emma'nın evinin önünden ana yola çıkarken Nash koltukta dönerek bana bakmaya başladı. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. O bana bu şekilde bakarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Galiba hayal kırıklığına uğrama zamanı gelmişti. Bunu Emma'nın önünde söylemeyecek kadar asildi. Emma gittikten sonra bile, bana iyi davranacağı belliydi. Ama bir gerçek vardı: Benimle ilgilenmiyordu. Özellikle de toplum içinde yaşadığım çöküşten sonra…

"Daha önce de bu tip krizler geçirdin mi?"

Net Caddenin sonunda sola dönerken ellerim şaşkınlıkla âdeta direksiyona kenetlenmişti.

"Evet, birkaç kere." En *az beş kez*… Sesimdeki şüpheci tondan bir türlü kurtulamıyordum.

Benim "meselelerim" karşısında bağırması ve isyan etmesi gerekirken, o detayları mı bilmek istiyordu? Neden?

"Ailenin haberi var mı?"

Sanki sorduğu soru karşısında kendimi daha rahat hissedecekmişim gibi koltukta kıpırdandım. Fakat rahatlamam için bundan fazlası gerekiyordu. "Annem ben küçükken öldü. Babam da tek başına bana bakamadı ve İrlanda'ya taşındı. O zamandan beri amcam ve yengemle yaşıyorum."

Nash göz kırptı ve başıyla devam etmemi işaret etti. Tuhaf bir acıma gösterisi ya da insanların öksüz olduğumu öğrendiklerinde, doğal olarak sergiledikleri ne söyleyeceğimi bilemiyorum boğaz temizlemesini yapmadı. Her ne kadar soruların gittiği yeri beğenmesem de Nash' in bu tavrı hoşuma gitmişti.

"Amcan ve yengen biliyor mu peki ?"

Evet. *Onlara göre tam bir utanç kaynağıyım.* Ama bu gerçek sesli söylenemeyecek kadar acı vericiydi.

Ona döndüğümde beni dikkatle izlediğini gördüm. Şüphem tekrar alevlendi ve içimi yakıp kavurmaya başladı. Benim çok da özel olmayan ızdırabımdan ailemin haberi olup olmadığıyla neden bu kadar ilgileniyordu? Daha sonra arkadaşlarına benim ne garip bir yaratık olduğumu anlatıp

gülmeyi mi planlıyordu?

Fakat ilgisi çok da kötü niyetliye benzemiyordu. Özellikle de Tabu'da benim için yaptıkları düşünülünce… Ya da belki merakı göstermelikti; arkadaşlarına anlatacağı başka bir şeyin peşindeydi. Söylentiler doğruysa, kızların çok nadir pişmanlık duyduğu bir şeyin.

Acaba istediğini alamazsa benim en karanlık, en acı verici sırrımı tüm okula ifşa eder miydi?

Hayır. Bunun düşüncesi bile mideme bir taş gibi oturmuştu ve kırmızı ışıkta frene zar zor basabildim.

Ayağımı frenden çekmeden dikiz aynasına bakınca sokağın boş olduğunu gördüm. Sonra arabayı durdurdum ve Nash'in yüzüne bakıp soracağım soru için cesaretimi topladım. "Benden ne istiyorsun?" Fikrimi değiştirmeden birden soruvermiştim.

Nash'in gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı ve sanki onu itmişim gibi sırtım sertçe arabanın kapısına dayadı. "Şey, ben… Hiçbir şey istemiyorum…"

"Hiçbir şey istemiyor musun?" O sırada gözlerindeki yeşil ve kahverengileri görmek istedim ama sokak lambasının ışığı arabamın içine ulaşmıyordu. Arabamın gösterge panelinden gelen loş ışık da yeterli olmadığı için yüzündeki ifadeyi net olarak göremiyordum. "Bu geceden önce seninle konuştuğumuz zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez." Vurgu için elimi kaldırdım. "Ve sen birdenbire karşıma çıkıp ve benim beyaz atlı prensim oluyorsun. Üstelik benden de bunun karşılığında bir şey istemeyeceğine inanmamı bekliyorsun, öyle mi? Pazartesi günü arkadaşlarına anlatacak bir şey?"

Gülmeye çalıştı fakat sesinde yapmacık bir ton vardı. Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ben… öyle bir şey yapmam..

"Boş versene. Senin Cengiz Han'dan bile daha çok yer fethettiğin söyleniyor."

O koyu kahverengi kaşlarından biri hana meydan okurcasına havaya kalktı. "Her duyduğuna inanır mısın?"

Benim kaşım da kalktı. "İnkâr mı ediyorsun?"

Cevap vermek yerine bu sefer gerçekten güldü ve dirseğini kapı koluna yasladı. "Karanlıklar içinde sana şarkı mırıldanan her erkek için böyle mi düşünürsün?" diye sordu.

Bu hatırlatma beni şaşkına çevirmiş ve bir sonraki karşı çıkışımı yutmak zorunda kalmıştım. Evet, bana şarkı söylemiş ve konuşmalarıyla şiddetli panikatağımdan kurtulmamı sağlamıştı. Beni rezil olmaktan kurtarmıştı. Fakat bütün bunların bir nedeni olmalıydı çünkü uğruna fetih yapılacak bir güzelliğim yoktu.

"Sana güvenmiyorum," dedim sonunda. Ellerimi kucağıma kenetlemiştim.

"Şu andan itibaren ben de sana güvenmiyorum." Parlak dişleri ve gölgeli gamzesini ortaya çıkararak güldü. Samimi el kol hareketleri yapıyordu. "Beni başından def mi ediyorsun yoksa eve servis hizmetimi alabilecek miyim?"

Alacağın tek hizmet bu olacak. Arabayı çalıştırdım ve tekrar yola koyuldum. Sağa, onun oturduğu yere doğru döndüm. Evi, yaşadığım yere birkaç dakikalık mesafedeydi. O beni eve bıraksaydı buraya gerçekten yürüyecek miydi?

Beni doğruca evime götürecek miydi?

"Soldan devam et, sonra sağa dön. Köşedeki ev."

Bu tarifle, sitenin eski bölümünde bulunan küçük bir eve geldik Arabamı eski ve kirli bir arabanın arkasına park ettim. Arabanın sürücü kapısı açıktı ve içeriden sızan ışık kaldırımın solundaki engebeli, kuru çimenliği aydınlatıyordu.

"Arabanın kapısını açık bırakmışsın," dedim park ederken. Aslında bakışlarımı en çok kenetlemek istediğim şey Nash olmasına rağmen, başka bir şeye odaklanmış olmak beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Nash iç geçirerek, "Bu annemin arabası. Sırf bu sebepten altı ay içinde tam üç kez akü değiştirmek zorunda kaldı," dedi.

Arabanın titreyerek yanan zayıf ışığını görünce, gülmemek için kendimi zor tuttum ve "Gel şunu dört yapalım," dedim.

Derin bir iç çekti. Ona baktığımda, bakışlarını arabadansa bana yönelttiğini fark ettim. "Şey… güvenini kazanabilmek için bir şansım olacak mı?"

Nabzım yine hızlandı. Ciddi miydi?

Cevap olarak ona, "Hayır," demeli, Tabu Bar'da bana yardım ettiği için teşekkür etmeli ve onu arkamdan bakar halde öylece bırakıp gitmeliydim. Ama bu gamzelere karşı koyacak gücüm yoktu. Birçok kızın aynı tuzağa düştüğünü bildiğim halde.

Suçu beni güçsüzleştiren son panikatağıma yükledim.

"Nasıl?" dedim sonunda. Gülümseyince yüzüm kızardı. Ona teslim olacağımı zaten biliyordu.

"Yarın akşam gelsene," dedi.

Onun evine mi? *Asla.* Zayıf iradeli olabilirdim ama aptal değildim. En azından bunu yapmayacak kadar aklım vardı… "Pazar günleri saat dokuza kadar çalışıyorum," dedim. "Cine de mi?" diye sordu.

Nerede çalıştığımı da biliyor. Bu sorusu içimi kıpır kıpır etmişti ama kaşlarımı bunu nereden bildiğini sorarcasına kaldırdım.

"Seni orada görmüştüm," dedi.

"Ah." Elbette beni orada görmüştü. Muhtemelen bir kızla beraber geldiğinde… "Saat ikiden itibaren bilet gişesinde oluyorum."

"O zaman öğle yemeğine ne dersin?"

Öğle yemeği. Sonuçta halka açık bir restoranda baştan çıkarılma olasılığım çok düşüktü. "Peki. Ama sana hâlâ güvenmiyorum."

Gülümseyerek arabanın kapısını açtı ve tavan lambası devreye girdi. Aniden gelen ışıkla gözbebekleri küçüldü. Kalbim hızla Çarparken, beni öpecekmiş gibi eğildi fakat bunun yerine yanağım yanağıma değdirerek kulağıma, "Bu daha eğlencenin yansı," diye fısıldadı. Nefesinin sıcaklığı kulağımı okşuyordu.

Nefesim kesildi. Ben henüz tek kelime edemeden, Nash'in kalkışıyla araba sarsıldı ve birdenbire yolcu koltuğu bomboş kaldı. Arabanın kapısını kapadı ve annesininkini de kapatmak için hızla ilerledi.

Evinin önünden sersemlemiş bir halde ayrıldım. Kendi evimin önüne nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyordum.

"GÜNAYDIN KAYLEE." Val yengem elinde kafası kadar büyük bir kahve fincanıyla, parlak gün ışığının aydınlattığı mutfak tezgâhına yaslanmış halde ayakta duruyordu. Üzerinde gözlerinin mavisiyle aynı tonda saten bir sabahlık vardı. Parlak, kahverengi dalgalı saçları yataktan henüz kalkmış olduğu için dağınıktı. Fakat bu dağınıklık, filmlerde yataktan makyajla uyanan ve üzerinde mucize eseri hiç kırışmamış saten pijamalar olan artistlerinki gibiydi.

Ben sabahları saçlarımdan parmaklarımı geçirmekte bile zorlanırdım.

Yengemin sabahlığı ve kahve fincanının boyutu, amcamla iyi bir gece geçirdiklerine işaretti. Ya da iyi bir sabaha karşı… Saat iki gibi eve geldiklerini duymuştum. Koridorda sendeleyerek yürüyor, aptal gibi kıkırdıyorlardı.

Daha sonra onları, duymamak için kulak tıpalarımı taktım. Çünkü amcamı, evlilikleri on yedi yılı doldurmuş olmasına rağmen, yengemi hâlâ ne kadar çekici bulduğunu ispat ederken dinlemek istemiyordum. Brendon amcam, yengemden daha gençti. Yengem, aralarındaki dört yaş farkı kendine dert ediyordu.

Sorun yengemin görünüşünde değildi. Botox ve düzenli spor sayesinde en fazla otuz beş yaşında görünüyordu. Ama asıl sorun, amcamın yaşından da genç görünüyor olmasıydı. Amcama şakayla karışık Peter Pan derdi. Fakat kırklı yaşlara yaklaştıkça, artık bu şakayı kendisi de komik bulmamaya başlamıştı.

"Mısır gevreği mi *waffle* mı?" diye sordu. Kahve fincanını granit tezgâha bırakarak, derin dondurucudan yaban mersinli *waffle* kutusunu çıkardı ve mısır gevreğini de eline alarak kutulan benim seçimime sundu. Yengem asla öyle kapsamlı bir kahvaltı hazırlamazdı. O kadar kalorili öğünler yemeyi kaldıramadığını söyler ve kendi yemeyeceği şeyi de pişirmezdi. Yağlı ve kolesterollü şeyler yemek istiyorsak, kendi başımızın çaresine bakmalıydık.

Normalde Brendon amcam cumartesi sabahları bize kahvaltı hazırlardı ama henüz uyanmamıştı. Yatak odasından gelen horlama sesini duyabiliyordum. Görünen o ki yengem gece onu epey yormuştu.

Kalın çoraplarımla soğuk karoların üzerinde hiç ses çıkarmadan yürüyerek yemek odasından mutfağa geldim. "Sadece kızarmış ekmek yiyeceğim," dedim. "Birkaç saat sonra öğle yemeğine çıkacağım."

Val yenge elinde tuttuğu *wafflell'ı* tekrar derin dondurucuya koydu ve onun yerine bana düşük kalorili, tam buğday ekmeği uzattı. Eve başka ekmek almazdı. "Emma'yla mı çıkacaksın?"

Hayır anlamında başımı salladım ve ekmekten iki dilim alarak kızartma makinesinin içine koydum. Ardından pijamamı yukarı çekiştirip ipini sıktım.

Val yenge kahve fincanının üzerinden kaşlarını kaldırarak, "Biriyle mi çıkıyorsun? Tanıdığım biri mi ?" diye sordu. Bu som aslında, "Sophie'nin eskilerinden biri mi?" anlamına geliyordu.

"Sanmıyorum." Cevabım onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun aşırı derecede sosyal ve hırslı ikinci sınıf öğrencisi kızının aksine ben ne öğrenci derneğiyle, ne dans grubuyla ne de kış festivalim planlama komitesiyle ilgiliydim. Bunun bir sebebi "onun" bölgesine izinsiz girersem, Sophie'nin hayatını cehenneme çevirecek olmasıydı. Ama aslında arabamın sigortasını ödemek için çalışmak zorundaydım ve nadiren elde ettiğim boş zamanımı da dans grubu için jöleli saçları ve pırıltılı kıyafetleri konusunda onlara yardım etmek yerine, Emma'yla geçiriyordum.

Nash'i Val yengemle tanıştırdığım zaman, hiç şüphesiz onun onayını kazanacaktı. Ama eve geldiğim zaman yengemin beni hiç ilgilendirmeyen "sosyal sınıf atlama" umuduyla, meraklı ve parıldayan gözlerle etrafımda dolaşıp durmasını hiç mi hiç istemiyordum. Ben, Emma'yla ve onun çevresindekilerle takılmaktan gayet memnundum.

"Adı Nash," dedim.

Val yenge, çekmeceden yağ için bir bıçak çıkardı. "Kaçıncı sınıfta?"

İç geçirerek, "Son sınıf öğrencisi," dedim. İ*şte başlıyoruz…*

Gülümsemesi fazlaca hevesliydi. "Harika! Bu çok iyi."

Yengemin asıl söylemek istediği, "Gölgelerden ve asosyallikten kurtul ve kendini kabul edilmenin ışığına teslim et," idi. Çünkü yengem ve onun seçkin kızı için var olmanın iki şekli vardı: Ya gösterişliydin ya da sadece bir pislik. Yani gösterişli değilsen, geriye tek bir seçeneğin kalıyordu…

Ekmeğimin üzerine biraz çilek reçeli sürdüm ve sandalyeye oturdum. Val yenge de kendisine bir fincan daha kahve koyarak oturma odasında bulunan dev ekran televizyonun kumandasını aldı ve televizyonu açtı. Bu mecburi kahvaltı "sohbetimizin" sona erdiği anlamına geliyordu.

"… dün gece on dokuz yaşındaki Heidi Anderson'ın tuvaletinde ölü bulunduğu Kulüp Tabudan cardı bağlantıya geçeceğiz…"

Olamaz…

Bir anda yediğim yarım dilim ekmek midemde dönmeye başladı. Korku damarlarıma adrenalin salgılarken sandalyede yavaşça döndüm. İki muhabir, benim on iki saat önce kulübe gizlice girdiğim kapının önündeki taşlı yolda duruyordu. Ardından ekrana Heidi Anderson'ın UT Arlington tişörtü, düzgün parlak dişleri ve rüzgârla geriye savrulan kızıl-sarı saçlarıyla sandalyede otururken çekilmiş fotoğrafi geldi.

Bu oydu.

Nefes alamıyordum.

"Kaylee, neyin var?"

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Sonrasında başımı kaldırdığımda reçelli ekmeğimi düşürdüğüm tabağıma bakan Val yengeyle göz göze geldim.

"Bir şey yok. Sesini açar mısın?" Önümdeki tabağı ileri ittim. Val yengem şaşkınlıktan kaşlarını çatarak bana baktığı sırada televizyonun sesini açtı.

Ekrandaki muhabir, "Ölüm nedeni henüz belirlenemedi," dedi. "Bayan Anderson'ın cesedini bulan görevlinin verdiği ifadeye göre, herhangi bir şiddet belirtisine rastlanmadı."

Ekrandaki görüntü yine değişti ve yaşadığı şoktan beti benzi atmış, ağlar gibi boğuk bir sesle konuşan Traci Marshall kameranın açısına girdi. "Onu bulduğumda yerde uzanmış yatıyordu. Uyuyor gibiydi. Nefes almadığını algılayıncaya kadar onun bayıldığını düşündüm…"

Traci'nin konuşmasından sonra ekrana yeniden muhabirin görüntüsü geldi. Val yengemin konuşmaları yüzünden muhabirin ne dediğini duyamıyordum. "Bu Emma'nın kız kardeşi değil mi?" dedi.

"Evet. Tabuda barmaidlik yapıyor."

Yengem televizyona sert bir ifadeyle bakarak, "Bütün bu olanlar son derece trajik," dedi.

Başımı salladım. *Bilemezsin.* Ama ben biliyordum.

Tüylerim diken diken oldu. *Gerçekten olmuştu…*

Daha önce geçirdiğim panikataklarda, amcam ve yengemin, birden beliren gölge ve yaklaşmakta olan bir ölümle ilgili histerik laflarımı önemsemek için hiçbir sebepleri yoktu. Bu durumlarda, çığlığımı bastırmanın imkânı olmadığı için beni krizin tam olarak bilmedikleri kaynağından uzaklaştırıp eve getirir, sakinleştirmeye çakşırlardı. Fakat sonuncusunda beni doğruca hastanenin akıl hastalıkları bölümüne götürmüş, acıyan ve endişeli gözlerle bana bakmaya başlamışlardı. Benim yerimde kendi kızları olmadığı için içten içe şükrediyorlardı.

Ama şimdi elimde tek olmadığıma dair bir kanıt vardı. Öyle değil mi? Heidi Anderson'ı da bir gölgeyle çevrik olarak görmüş ve öleceğini bilmiştim. Bunu Emma ve Nashe de söylemiştim. Ve önsezilerim gerçekleşmişti.

Oturduğum sandalyeye yer karosunun üzerinde patinaj yaptırarak hızla ayağa kalktım. Bunu birine *söylemek* zorundaydım. Birisinin gözlerinde onaylandığımı görmeye ihtiyacım vardı. Bütün bunların benim hasta halimin yarattığı bir kurmaca değil, gerçek olduğunun biri tarafından bana söylenmesi gerekiyordu. Birinin öleceğini öngörebildiğime göre televizyon haberini de hayal etmiş olmam mümkündü. Fakat bunu ondan izinsiz bir gece kulübüne gittiğimi kabul etmeden yengeme söyleyemezdim. İşin bu kısmını öğrendiğinde de hikâyenin geri kalanım dinleme gereği duymazdı. Sadece elimden araba anahtarlarımı alıp babamı arardı.

Hayır, Val yengeye söylemem söz konusu bile olamazdı. Ama Emma bana inanırdı.

Yengem bana bakarken tabağımı lavabonun içine bıraktım ve arkamdan seslenmesini umursamadan odama koştum. Kapıyı tekmeyle kapattım, yatağıma oturdum ve bir gece önce başucumdaki komodinin üzerinde şarjda bıraktığım telefonumu elime aldım.

Emma'yı cep telefonundan aradım, telefonu annesi açtığında neredeyse yüksek sesle bağıracaktım. Onu ilk defa izninin bitişinden bir buçuk saat önce eve bırakmıştım, *bu sefer* ne için ceza almış olabilirdi ki?

“Merhaba Bayan Marshall.” Sırtüstü yatağa yattım ve yumurta kabuğu dokulu tavana gözümü dikerek, “Emma’yla görüşebilir miyim? Önemli bir durum var da,” dedim.

Annesi iç çekti. “Bugün olmaz, Kaylee. Emma dün gece eve geldiğinde içki kokuyordu. Daha dikkatli davranması için cezalı. Umarım sen de onunla birlikte içmemişsindir.”

Lanet olsun. Gözlerimi kapadım ve Emma’yı suçlu duruma düşürmeyecek bir cevap bulmaya çalıştım. Uzun bir sessizlikten sonra, “Şey… Hayır efendim, ben araba kullanıyordum,” diyebildim.

“En azından *biriniz* bilinçli davranmış. Senden bir ricam olacak, bir dahaki sefere Emma’nın da bilinçli davranmasını sağla. Tabii bir daha evden çıkmasına izin verirsem.”

“Elbette, Bayan Marshall,” dedim ve telefonu kapattım. Daha önce planlamış olduğum gibi, geceyi Marshall’larda geçirmediğime memnundum. Emma cezalıyken ve Traci şok geçiriyorken, muhtemelen hoş bir kahvaltı edemezdik.

Yaklaşık bir dakikalık tereddüt ve beklentisel panikten sonra Nash’i aramaya karar verdim. Kötü şöhreti ve hareketlerinden şüphe etmeme rağmen, panikatağımın sebebini söylediğimde bana hiç gülmemişti.

Ve Emma cezalı olduğu için, geriye bu konuyu bilen bir tek o kalıyordu.

Telefonu tekrar elime aldım ve o an numarasının bende olmadığını fark ettim.

Yengem ve artık uyanmış, tüm evi saran kokudan anlaşıldığı üzere pastırma pişiren amcama görünmemeye çalışarak oturma odasına girdim ve en alt çekmeceden telefon rehberini alıp odama döndüm. Rehberde dört tane Hudson vardı ama sadece birinin adresi onunkiyle tutuyordu. Üçüncü çalışta Nash telefonu açtı.

Kalp atışlarım öyle hızlanmıştı ki Nash m bunu telefonun öbür ucundan bile duyacağım düşündüm. Hiçbir şey söyleyemeden bekledim.

Uykulu ve gergin bir ses tonuyla, “Alo?” dedi.

Bir gün öncesinde onunla dans ettiğimi kafamda kurmadığımı ve beni hatırlayacağını umarak sonunda, “Merhaba, ben Kaylee,” dedim. Çünkü dürüstçe söylemeliyim ki dün geceki önsezilerim ve sabah haberlerinde izlediğim gelişmelerden sonra *ben* bile acaba Sophie’nin hakkımdaki düşünceleri doğru mu diye merak etmeye başlamıştım.

Nash boğazını temizledi ve uykulu, boğuk sesiyle konuşmaya başladı: “Merhaba. Yemeği iptal etmek için aramıyorsun, değil m ?”

Arama sebebime rağmen, bu tadı somdan sonra gülümsemeden edemedim. “Hayır… Sabah haberlerini izledin mi?”

Boğuk bir sesle kıkırdayarak, “Daha ayaklarım *yere* basmadı,” dedi. Hattın öbür ucundan esneme ve yatak gıcırtısı sesleri geliyordu. Anlaşılan hâlâ yataktaydı.

Bu durumla ilgili rezil görüntülerin zihnime gelmesine engel olup sadece o anki konuya odaklanmaya çalışarak, “Televizyonu aç,” dedim.

“Aktüaliteyle pek fazla ilgilenmem.” Yatağında dönerken gıcırtılar gelmeye devam etti. Ve bir fısıltı duyuldu.

Gözlerimi kapadım, yatak başlığıma yaslandım ve derin bir nefes aldım. “O ölmüş, Nash.”

“Ne?” Sesi bu kez biraz daha ayık geliyordu. “Ölen kim?”

Öne eğildim, bu kez benim yatağım gıcırdadı. “Tabudaki kız. Emma’nın kız kardeşi dün gece onu tuvalette ölü bulmuş.”

“O olduğuna emin misin?” Bu sefer gerçekten uyanmıştı. Onu yatakta otururken hayal ettim. Tişörtsüz olarak.

“Kendin gör.” Odamdaki şifonyerin üzerinde duran küçük televizyonun kumandasına uzandım. Haberi hâlâ yayınlayan bir program bulmak için tüm kanalları gezdim. “Kanal Dokuz.” Telefonun diğer ucunda televizyonun açılma sesini duydum ve odasında bir kahkaha sesi çınladı. Birkaç dakika sonra televizyonundan benimkiyle aynı sesler gelmeye başladı ve Nash, “Kahretsin!” diye fısıldadı. Sesi şimdi daha derinden geliyordu. Daha ciddi. “Kaylee, böyle bir şeyi daha önce de yaşamış miydin? Yani, daha önce de haklı çıkmış miydin?”

Duraksadım. Ona ne kadarını anlatacağımdan emin değildim. Tekrar gözlerimi kapadım ama göz kapaklarım bana hiçbir tavsiyede bulunmuyordu. Derin bir iç çektim ve ona doğruyu söyledim. Yaşadıklarımın en garip kısmına tanıklık etmişti zaten. “Bilmiyorum. Bu konu hakkında şimdi konuşamam.” Amcam ve yengemin duymasını istediğim son şeydi. Beni doğruca akıl hastanesine tıkarlar ve hayatımın geri kalanını orada geçirmek zorunda kalırdım. “Yarım saat sonra gelip seni alırım?”

“Tamam, ben dışarıda olacağım.”

3

REKOR SAYILABİLECEK BİR SÜREDE duşumu aldım ve yirmi beş dakika sonra temiz, kuru, giyinmiş ve şaşkınlığımı gizlemeye yetecek kadar makyaj yapmış haldeydim. Saçlarımı düzleştirirken evin önüne yanaşan bir araba sesi duydum.

Kahretsin! Eğer yanma önce ben gitmezsem, Brendon amca, Nash'i içeri buyur eder ve soru yağmuruna tutardı.

Saç düzleştiricisini fişten çektim, yarış halinde odama gidip telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım. Sonra tam hızla kapıya ulaştım ve şaşkına dönmüş amcama tek nefeste, "Merhaba,'' ve hemen peşinden, "hoşça kal," diye bağırarak sokağa fırladım.

Ben annesinin arabasının ön yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapatırken Nash, "Öğle yemeği için henüz erken. Krep yemeğe ne dersin?" diye sordu.

"Şey, elbette." Aslında vicdanım ölümün etkisinde ve yanımda Nash varken yemek en son düşüneceğim şeydi.

Araba kahve, Nash'se sabun, diş macunu ve tanımlayamadığım bir şekilde baştan çıkarıcı kokuyordu. Onu tümüyle içime çekmek istiyordum ve dün gece hafif sakallı ama bu sabah sinekkaydı traş edilmiş o tatlı çenesine bakmaktan kendimi alamıyordum. Yanağım yanağıma değdirdiğinde hissettiklerimi hatırladım. Bu tehlikeli küçük anıyı aklımdan çıkarmak için gözlerimi kapadım.

Onun kalbini çalabilecek biri değilim. O yüzden ne kadar güzel koktuğunun ve ne kadar güzel bir tadı olduğunun önemi yok. Ve içimde onun dudaklarının tadını ve bana hissettireceklerini öğrenmek için ani, kahredici bir dürtü belirince baştan aşağı titredim. Bir şey söylemeliydim; düşüncelerimin yöneldiği tehlikeli yolu gizleyecek sıradan bir şey.

Emniyet kemerimi takarken, "Sanırım araba çalıştı," dedim. Ardından bu kadar aptalca bir şeyle konuşmaya girdiğim için kendime lanet ettim. Araba tabii ki çalışmıştı.

Bir anlık bakışı beni içten içe yakmaya yetti. "Evet, şanslı günümdeyim."

Düşüncelerimi Nash'ten ve onunla ilgili düşünmemem gereken şeylerden uzaklaştırmak için, Heidi Anderson'a odaklanmaya çalışarak kapı kolunu kavradım.

Tekrar bana baktığında, gözlerinin tişörtümün yakasına doğru kaydığını hissettim. Dişlerini sıktı ve başını ani bir hareketle yola çevirdi. Sakinleşmek için nefes alış verişlerimi sayıyordum.

Öğleden sonra saat üçe kadar kahvaltı servisi yapan yerel bir işletmeye, Jimmy'nin Omeleti'ne gittik. Nash karşıma oturup dirseklerini masaya dayadı. Kollarını sıvamıştı.

Garson kız siparişlerimizi alıp gittikten sonra, Nash öne doğru eğilip bakışlarını cesur ve içten bir şekilde gözlerime dikti. Sanki o karardık alanda bir şiirden ve öpüşmenin eşiğinden döndüğümüz andan çok daha fazlasını paylaşmıştık.

Ama şakalaşma ve kur yapma bitince yüzüne hiç görmediğim kadar ciddi bir ifade yerleşti. Hüzünlü. Neredeyse endişeli.

"Şey.. ."dedi. Etrafımızda konuşup, ağızlarını şapırdatarak çatal bıçak sesleri çıkaran insanların aksine yumuşak bir tonla. "Dün gece o kızın öleceğini söyledin ve bu sabah haberlere çıktı, ölü olarak.[7]" Güçlükle yutkunarak başını salladım. Olanları başkasının ağzından duymak çılgınca ve ürkütücü gelmişti. Ve o anda hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordum.

"Bu tip önsezileri daha önce de yaşadığını söylemiştin, değil mi?" "Sadece birkaç kez."

"Peki, onlar da gerçekleşti mi?"

Hayır anlamında başımı salladım ve omzumu silkerek sırf ellerimi meşgul etmek için peçeteye sarılmış çatal-bıçaklarla oynamaya başladım. "Diğerlerinden çok emin değilim," dedim.

"Ama bundan eminsin çünkü haberlere çıktı, değil mi?" Ona bakmadan başımı salladım ve o devam etti: "Muhtemelen diğerleri de gerçekleşti ama bundan senin haberin olmadı."

"Olabilir." Öyle olduysa bile, bunu bilmek istediğimden çok emin değildim.

Dikkatimi yarısını çatal-bıçaktan sıyırdığım peçeteden ona yönelttiğimde, beni ilgiyle dinlemekte olduğunu fark ettim. Sanki söylediğim her sözcük, onun için çok önemli şeyler ifade ediyordu. Dudakları sımsıkı kapak, konsantre olduğu için alnı kırışmıştı.

Kapitone minderli sandalyede kıpırdandım ama birinin bu kadar dikkatli bakışları altındayken rahatlamak imkânsızdı. Muhtemelen artık tam bir anormal olduğumu düşünüyordu. Birinin öleceğini önceden bildiğini düşünen bir kız. Evet, böyle biri bazı çevrelerce ilgi çekici bulunabilirdi; sonuç olarak bu kesinlikle hastalıklı bir ayrıcalıktı.

Gerçekten birinin öleceğini önceden görebilen bir kız ise sadece korkutucuydu.

Nash kaşlarını çattı ve bakışlarımda belirgin bir şey arar gibi, dikkatle gözlerime baktı. Sanki. "Kaylee, sence bu neden oluyor? Bunun anlamı ne?"

Kalbim acı verircesine çarpmaya başladı. Paramparça ettiğim peçeteyi tekrar elime aldım. "Bir anlamı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben… bilmiyorum.. ."Bakışlarını masaya yöneltti, içinde çilek reçeli bulunan minik kavanozu reçel standından alırken arkasına yaslandı. "Sen bir anlamı olması gerektiğini düşünmüyor musun? Yani burada piyango numaraları ya da at yarışı sonuçlarından bahsetmiyoruz. Bunu nasıl yapabildiğini öğrenmek istemiyor musun? Ya da bunun sınırı nedir veya…"

Sert bir bakış atarak, "Hayır," dedim. Yine o bildik hastalıklı korku mideme saplanmış ve iştahım iyice kaçmıştı. "Neden ya da nasıl olduğunu bilmek istemiyorum. Tek bilmek istediğim, buna nasıl son vereceğim."

Nash tekrar öne doğru eğildi. Bana o kadar yoğun, bozguna uğratıcı bakışlarla bakıyordu ki âdeta nefesim kesildi. "Ya bunu hiç başaramazsan?"

Bu düşünce canımı sıktı. Bu ihtimali reddedercesine başımı salladım.

Nash bakışlarını tekrar reçele çevirdi. Kavanozu masada döndürüp duruyordu. Tekrar bana baktığında ifadesinin yumuşadığım, cana yakın bir hâl aldığını fark ettim. "Kaylee, bu konuda yardım almaksın."

Gözlerim kısıldı. İçimi öfke ve ihanet duygusu sardı. "Terapiye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Parlak renklerle boyanmış ağaç dallan, iğneler ve bilek bantlarıyla ilgili anılarım aklıma gelince nefes alış verişim hızlanmaya başladı. "Ben deli değilim." Ayağa kalktım ve elimdeki bıçağı masaya düşürdüm. Onun yanından geçmeye çalışırken beni bileğimden yakaladı ve yüzüme bakmak için döndü. "Kaylee, bekle… Öyle demek istemedim…"

"Bırak da gideyim." Kolumu çekip kurtarmak istiyordum ama başaramamaktan korkuyordum. Elimin kolumun bağlanmasıyla inatçı bir el tarafından tutulmak arasında serbest kalamadığım sürece bir fark yoktu. Panik dalgası kendimi ona karşı koymamaya zorladığım sırada midemden yukarı doğru yayılmaya başladı. Göğsüm sıkıştı, çaresizce sakin kalmaya çabalarken kaskatı kesildim.

"İnsanlar bize bakıyor…" diye fısıldadı telaşla.

"O zaman bırak da gideyim." Artık hızla, kısa kısa nefes almaya başlamıştım; avuçlarım ter içinde kalmıştı. "Lütfen."

Ve beni bıraktı.

Derin bir nefes aldım. Bir rahatlama hissi yavaş yavaş vücuduma yayılırken gözlerimi kapadım. Ama henüz kıpırdayamıyordum.

Bileğimi ovaladığımı fark edince, ellerimi neredeyse tırnaklarım avuçlarıma geçecek kadar sıkı yumruk yaptım. Ve birdenbire, tüm restoranın sessizce bizi izlediğini gördüm.

Nash, "Kaylee, lütfen otur. Öyle demek istemedim," dedi. Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı.

Ellerim gevşemeye başladı ve derin bir nefes aldım.

"Lütfen," diye tekrarladı. Ve o ses kontrolümü yitirmeme neden oldu; minderli sandalyeye geri döndüm, ellerim dizlerimin üstünde öylece oturdum.

Etrafımızdakiler tekrar konuşmaya başlayıncaya geri kadar bir süre sessizce oturduk. Ben masaya bakıyordum, o da sanırım bana bakıyordu.

Garson kız arka masaya servis yaparken Nash, "İyi misin?" diye sordu sonunda. Sandalyemin ahşap arkalığına dayandığımda, omuzlarımdaki baskının yavaş yavaş kalktığını hissettim.

"Doktora ihtiyacım yok." Kendimi başımı kaldırıp söylediğine itiraz etmeye hazırladım. Ama buna gerek kalmadı.

Nash iç çekti ve isteksiz bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi, "bunu amcan ve yengene söylemelisin."

"Nash…"

"Onlar sana yardım edebilirler, Kaylee, birine anlatmalısın."

"Biliyorlar zaten, tamam mı?" Bakışlarımı masaya indirdim ve zaten parçalanmış peçeteyi daha küçük parçalara ayırmaya başladım. Parçalan kenara iterken Nash' le göz göze geldim. Ve birden hiç çekinmeden tüm olan biteni ona anlatmaya karar verdim. Nasıl olsa hakkımda bundan daha kötü düşünemezdi…

"Bu olay en son başıma geldiğinde aşırı panikledim ve çığlık atmaya başladım. Ve kendime engel olamadım. Beni hastaneye yatırdılar ve yatağa bağlayıp bir sürü yatıştırıcı verdiler. Hepsi 'kuruntu ve histeri krizimi atlatıp artık onlardan bahsetmem gerekmediğine karar verene kadar beni orada tuttular. Şimdi anladın mı? Bu yüzden onlara bir şey söylemenin bir işe yarayacağını düşünmüyorum. Tabii ömrümün geri kalanını bir akıl hastanesinde geçirmek istemiyorsam."

Nash'in ifadesi sadece bir saniyede kuşku, tiksinme ve öfke belirtisi gösterdi. En sonunda da kızgınlığa dönüşüp kaşları düştü ve kollarını bir şeye vurmak istiyormuş gibi öne aldı.

Bu ifadelerden hiçbirinin bana yönelik olmadığını anlamam bir dakikamı aldı. Kızgınlığı ve utancı okulun psikopatıyla dışarıda görülmekten de kaynaklanmıyordu. Sinirlenmişti çünkü durumumu kimse bilmiyordu. Tabii Sophie dışında. Anne ve babası, aile sırlarıyla ilgili herhangi bir açık verdiği takdirde, onu sürekli ev hapsiyle toplumdan men etmekle tehdit etmişti.

"Ne zamandır?" diye sordu Nash. Bakışları o kadar deliciydi ki bir ara gözlerimin derinliklerine ulaşıp zihnimi okuyabiliyor mu diye merak ettim.

İçimi çektim ve küçük şekersiz şerbet şişesinin 'etiketini çekiştirdim. "Bir hafta sonra benden söylemem beklenen şeyleri anlattım ve amcam da doktorların itirazlarına rağmen beni hastaneden çıkardı ve okul yönetimine de grip olduğumu söylediler." O zamanlar ikinci sınıf öğrencisiydim; Nash'le tanışmama yaklaşık bir yıl vardı. Emma onun takım arkadaşlarıyla çıkmaya henüz başlamıştı.

Nash yavaşça nefes vererek gözlerini kapadı. "Bunların hiçbiri olmamalıydı. Sen deli değilsin ve dün gece olanlar da bunu kanıtlıyor," dedi.

Donuk bir şekilde başımı salladım. Onu yanlış anlamış olsaydım, bir daha asla okuldakilerin yüzüne bakacak cesareti bulamazdım. Ama şu anda böyle bir şeyin olabileceğini düşünüp rahatsız olmamı gerektirecek bir durum yoktu. Tüm sırlarım ortaya dökülmüş ve kalbimin kapıları sonuna kadar açılmıştı. Derinlere gömmeyi umduğum puslu hatıralarıma saklanmış korkularım açığa çıkmıştı.

"Onlara tekrar anlatmalı ve…"

"Hayır."

Nash ben hiç konuşmamışım gibi devam etti: "…ve eğer sana inanmazlarsa, babanı aramalısın."

"Hayır, Nash."

Tekrar benimle tartışmasına izin vermeden, görüş alanıma pürüzsüz ve soluk renkli bir kol girdi. Garson benim ve Nash'in önüne birer tabak koydu.

Bu sefer garsonun gelişini hiç duymamıştım ve Nash'in kocaman açılmış gözlerinden anladığım kadarıyla o da bir şey duymamıştı, "Evet, çocuklar, hadi yumulun. Başka bir şey getirmemi isterseniz de haber verin, tamam mı?"

Garson yanımızdan ayrılırken ikimiz de başımızı salladık. Fakat krepimi düzgün üçgenler şeklinde kesip reçele batırmakla yetindim. İştahım kaçmıştı. Nash de tabağındakilerle oynayıp duruyordu.

Sonunda çatalım bıraktı ve ben başımı kaldırıp ona bakıncaya kadar boğazını temizledi. "Seni ikna edemeyeceğim, değil mi?"

Başımı salladım. Önce kaşlarını çattı, sonra yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirip iç çekti. "Kazları sever misin?"

BENİM BİR ŞEY YİYEMEDİĞİM, Nash'in de tadının kaçtığı kahvaltıdan sonra bir sandviç dükkânına uğrayıp bir torba dolusu bayat ekmek aldık. Sonra da doğruca White Rock Gölü'ne, öterek sürü halinde gezen kazları beslemeye gittik. Birkaçı çılgınlar gibi yüzüyordu. Biri elimden ekmeği kapmaya çakşırken az kalsın parmağımı koparacaktı; bir diğeri ise, yiyeceği torbadan yeterince hızlı çekemeyen Nash'in ayakkabısını ısırdı.

Ekmekler tükenince, kazlardan zar zor kaçıp göl çevresinde yürüyüşe çıktık. Rüzgâr saçlarımı dağıtınca ayağım iskele üzerindeki yerinden oynamış tahtalardan birine takıldı ve tökezledim. Nash elimi tuttu ve ben de ona izin verdim. Bu sırada aramızda rahatsızlık verici bir sessizlik oldu. Nasıl olmazdı ki? Nash ruhumun tüm karartılarını ve zihnimin her köşesini görmüştü ve ne bana deli demiş ne de asılmaya çalışmıştı.

Peki, *neden yapmamıştı?* Göl kenarında gözlerini kısmış güneşe bakarken ona şöyle bir bakıp bunu düşündüm. Yeterince güzel değil miydim?

Hayır, onun dillere destan listesindeki son isim olmak istemiyordum ama buna layık olduğumu bilmek de hiç fena olmazdı…

Nash ona baktığımı fark edince gülümsedi. Gözleri güneş ışığında kahverengiden çok yeşil görünüyordu ve büyük ihtimalle suyun, bakışlarına yansıyan hareketi yüzünden hafifçe dönüyordu. "Kaylee, sana özel bir şey sorabilir miyim?"

Ölüm ve akıl hastalığı konulan özel değil miydi?

"Ben de sana bir şey sorabileceksem neden olmasın."

Bunu bir an düşündükten sonra gülümseyerek derin gamzesini ortaya çıkardı ve yürüdüğümüz sırada elimi biraz daha sıkı tuttu. "Peki, önce sen sor."

"Laura Bell'le yattın mı?"

Nash beni ani bir hareketle durdurdu ve uzun, güzel kirpiklerinin üzerinde kaşlarını çattı. "Ama bu haksızlık. Ben sana daha önce kiminle olduğunu sormadım."

Rahatsız tavırları hoşuma gitti ve omuz silktim. "Sor o zaman." Zaten birlikte olduklarım bir elin beş parmağım geçmezdi.

Kaşlarım çattı. Başka bir soru düşündüğü belliydi. "Eğer sorunu evet diye cevaplarsam kızacak mısın?"

Yine omuzumu silkerek, "Beni ilgilendirmez," dedim. "Öyleyse neden soruyorsun?"

Dur… "Tamam o zaman, başka bir soru sorayım." Çekiştirerek onu tekrar yürümeye zorladım. Kendim cevaplamak istemeyeceğim türde bir soru sormak için cesaretimi topluyordum. İşler daha ileri gitmeden bunu öğrenmeliydim. "Burada ne işin var?" Vurgu yapmak için onun avucundaki elimi kaldırdım. "Bu senin için ne anlama geliyor?"

"Bana güvendiğin anlamına geldiğini umuyorum."

Bu cevap karşısında biraz başım döndü ve sersem sersem gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Hepsi bu mu?" İskeleye adım attığımız sırada başımı kaldırıp gözlerimi kırpıştırdım. Sanki tek aklından geçen bu olamazdı. Alaycı bir şekilde suratımı astım. "Beni yatağa atmaya çalışmadığına emin misin?"

Bu seferki gülümsemesi gerçekti. Beni kendine doğru çekip nazik bir şekilde eski ahşap trabzanlara yasladı. "Bu bir teklif mi?" Kalp atışlarım hızlandı ve ellerimin sırtında gezinip uzun kollu tişörtünün altındaki sert hatları hissetmesine izin verdi. Bedenini bana yaslamıştı, kokusunu duyabiliyordum. Bunları düşünürken bir an nabzım duracak gibi oldu.

Birdenbire düşler âleminden gerçek dünyaya döndüm, ihtiyacım olan son şey, onun kullanılıp atılanlar listesinde yer almaktı. Tam bunu onu sinirlendirmeden ve geri kafalı biri gibi gözükmeden nasıl anlatacağımı düşünürken, Nash'in gözleri neşeyle parladı ve eğilerek burnumun ucuna bir öpücük kondurdu.

Ben soluksuz kalınca gülümsedi. "Sadece şaka yapıyordum, Kaylee. Bunun üzerinde bu kadar duracağım tahmin etmemiştim." Yanaklarım alev alev, şaşkınlıkla ona bakarken gülümsedi, bir adım geriye gitti ve tekrar elimi tuttu.

"Fikrimi değiştirmeden sorunu sorsan iyi olur."

Gülümsemesi soldu; eğlence faslı bitmişti. Hakkımda başka ne bilmek istiyor olabilirdi ki? Akıl hastanesinde öğle yemeği olarak ne verildiğini mi?

"Annene ne oldu?"

Ah.

"Bana anlatmak zorunda değilsin." Durdu ve bana doğru döndü. Rahatlamama gerginlik olarak algıladığı için geri adım atmaya çalışıyordu. "Sadece annenin nasıl biri olduğunu merak etmiştim." Rüzgârdan düğüm olmuş birkaç tutam saçı geriye atarak, "Sorun değil," dedim. Şüphesiz annemin hayatta olmasını, Sophie'lerle yaşamak yerine kendi ailemle birlikte olmayı çok isterdim. Ama annem öleli o kadar uzun zaman oldu ki yüzünü bile hayal meyal hatırlıyordum ve ben bu soruya alışıktım. "Ben üç yaşındayken bir trafik kazasında öldü."

"Babanla görüşüyor musun?"

Bir çakıl taşını ayağımla iskeleden aşağı yuvarladım. "Önceleri yılda birkaç kez gelirdi." Onu en son Noel'de ve doğum günümde görmüştüm. Bir yıldır görüşmemiştik Bu durum beni rahatsız etmiyordu. Sonuçta o kendi hayatını yaşıyordu -en azından ben öyle sanıyordum- ben de benimkini.

Bakışlarındaki acıma ifadesinden, Nash'in sözcüklere dökmediğim şeyleri de duyduğunu hissediyordum. Sonra ifadesinde tam olarak tanımlayamadığım küçük bir değişim oldu. "Hâlâ dün gece olanları babana anlatman gerektiğini düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım ve kollarımı önümde bağlayarak iskeleden inmek için hızla geri yürümeye başladım. Rüzgâr saçlarımı yüzümden savurunca gülümsedim.

Nash de arkamdan koştu. "Kaylee!"

O bana yetişip yavaşlayınca, "En kötü yanı da ne biliyor musun? diye sordum.

Konuşmaya istekli halimi görünce şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordu. Oysa anlatacaklarımın babamla ilgisi yoktu.

Gözlerimi kapadım, rüzgâr biraz olsun dinmiş, içimi saran ürpertinin aksine güneş sıcaklığını yüzümde hissettirirken, "Onu engellemek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Öleceğini biliyordum ve hiçbir şey yapmadım. Korkup eve koştum. Ölmesine izin verdim, Nash."

Sert bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. Beni kendine çevirince gözlerim yerinden çıkacakmış gibi açıldı. Ahşap suntalar ayaklarımızın altında çatırdıyordu.

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Kaylee. Bir şeyin olacağını bilmek, ona engel olabileceğin anlamına gelmez."

"Belki olabilirdim. Denemedim bile!" Bu yüzden annemin ölümüne o kadar takılmıştım ki onun için ne yapabileceğimi düşünmeden edemiyordum.

Ciddi bir ifadeyle gözlerini gözlerime dikti. "Bu o kadar kolay değil. Ölüm rastgele gerçekleşmez. Annenin gitme vakti gelmişti ve bunu engellemek kimsenin elinde değildi."

Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? "En azından ona söylemeliydim…"

"Hayır!" Sesinin sert tonu ikimizi de şaşırttı. Kollarımı tutmak için yaklaşınca geri çekildim. Bunun üzerine başını eğdi ve bana dokunmayacağını göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı, sonra da ceplerine soktu. "Söyleseydin de sana inanmazdı, Kaylee. Hem henüz kavrayamadığın bir konuya müdahale etmen tehlikeli olurdu. Bana söz ver, aynı şey tekrar yaşanırsa ve ben yanında değilsem hiçbir şey yapmayacaksın. Ya da hiçbir şey söylemeyeceksin. Sadece arkam dönüp uzaklaşacaksın. Tamam mı?"

“Tamam,” diyerek onayladım. Beni korkutmaya başlamıştı. Gözleri kocaman açılmış, ciddiyetle bakıyordu. O güzel, biçimli dudakları şimdi sımsıkı kapalıydı ve çizgi halinde görünüyordu.

“Yemin et,” diye ısrar etti. Gözleri güneş ışığında parlayıp dönüyordu. “Yemin etmek zorundasın.”

“Temin ederim.” Bunu söylerken çok ciddiydim çünkü o anda güneş keskin ışık gölgeler halinde yüzüne yansırken Nash hem korkmuş hem de korkutucu görünüyordu.

Daha da kötüsü, neden bahsettiğini tam olarak biliyor gibiydi.

4

NASH, BENİ İŞE GİTMEM GEREKENDEN iki saat önce eve bıraktı. Kapıdan içeri girdiğimde, süsen kokusu başıma ani bir ağrı saplanmasına sebep oldu. Sophie evdeydi.

Geldiğimi görünce, perdelerin arasından dışarıyı gözetlediği koltuktan kalktı, ince ve manikürlü parmaklarını dar kesim pantolonundan çıkmış olan kalça kemiklerinin üzerine koydu. "Kimdi o?" diye sordu. Kıstığı gözlerinden akında birtakım şüphelerin olduğu belliydi.

Sadece gülümsedim ve önünden geçerek koridora yürüdüm. "Çocuğun biri işte."

"Peki adı ne?" Odama kadar arkamdan geldi, çıkarken dağınık bıraktığım yatağımın üzerine kendi yatağıymış gibi oturdu. Ya da sanki çok yakın arkadaşmışız gibi. Bu, Sophie'nin genellikle benden para veya onu bir yere bırakmamı isteyeceği zamanlarda yaptığı bir şeydi. Ama bu sefer belli ki benden bir şeyler öğrenme peşindeydi. O ve arkadaşlarının sürekli alevlendirdiği okuldaki söylenti ateşim beslemek için bir dedikodu arıyordu.

Ama onun alevini körüklemek gibi bir niyetim yoktu.

Komodinin üzerine ceplerimi boşaltmak için ona arkamı döndüm. "Seni ilgilendirmez." Aynada yüzüne bir öfke dalgasının yayıldığını, o muhteşem yüz hatlarının şekil değiştirdiğini gördüm.

Her istediğini elde ediyor olmanın en kötü yanı, hayal kırıklıklarına hiçbir zaman hazır olamamaktı.

Sophie ye bu duyguyu yaşatmış olmak beni neşelendirmişti.

"Annem son sınıftan biri olduğunu söyledi." Yatağımın üzerinde ayakkabılarıyla bağdaş kurdu. Ona cevap vermeyince aynadaki yansımama baktı. "Biliyorsun, istesem kim olduğunu iki saniyede öğrenebilirim."

"Öyleyse sana bir şey söylememe gerek yok." Saçlarımı yukarıya alıp at kuyruğu yaptım. "Partiye hoş geldin, Nancy Drew."

Yüzünü asınca dudak kenarlarında çizgiler belirdi. Dolaptaki askıdan üniformamı almak için odanın diğer tarafına yürüdüm. "Haydi bakalım, dışarı. Arabamın sigortasını ödeyebilmem için işe gitmem gerek." Ehliyet alabilmesi için önünde beş ayı daha vardı. Benim araba kullanabiliyor olmam ve kendisinin henüz bunu yapamıyor olması, onu deli ediyordu.

Arabam, ikinci el olmasına rağmen babamın bana verdiği en güzel şeydi. Kendisi onu hiç görmemiş olsa da, öyleydi.

"Araba demişken, gizemli partnerinin arabası bana tamdık geldi. Metalik renkli bir Saab, koltukları da deriydi, öyle değil mi?" Ayağa kalktı, dar kalçalarını sallayarak yavaşça kapıya yürüdü. Aklıma bir şey gelmiş gibi başını yukarı kadirdi. "Arka koltuğu sağ tarafında küçük bir yırtığı olmasına rağmen oldukça rahattır," dedi.

O anda çeneme bir ağrı saplandı ve dişlerimi sıktığımı fark ettim.

Bir eliyle kapımın kenarına tutunurken, "Nash'e benden selam söyle," diye mırıldandı ve bir saniye içinde yüzündeki ifadeyi ahlaksız bir cadalozdan merhametli bir insanınkine dönüştürdü. "Duygularını incitmek istemem ama gerçekleri bilmen gerek, Kaylee," O solgun yeşil gözleri, sahte bir masumiyetle kaplanmıştı. "Seni bana ulaşmak için kullanıyor."

Aniden ateş bastığım hissettim ve kapıyı hızla kapattım. Sophie ağırdı ve kapıda duran elini tam zamanında çekip parmaklarını ezilmekten son anda kurtardı. Üniforma gömleğimi elimde sıktım ve onu dansçı kalçasının yorganımın üzerinde oluşturduğu çukura fırlattım.

Yalan söylüyor. Ama o anda yansımama baktım ve kendimi dışarıdan birinin gözüyle görmeye çalıştım. Nash'in gözüyle. Evet, Sophie'nin ince, dansçı vücut hatlarına ya da Emma'nın gösterişli kalçalarına sahip değildim. Ama çirkin de sayılmazdım. Yine de Nash istese çirkin sayılmayan biriyle idare etmek yerine, çok daha güzelini bulabilirdi.

Acaba beni bu yüzden mi öpmemişti? Ben kız arkadaşları arasındaki boşluğu mu dolduruyordum? Yoksa acıdığı için mi benimle çıkmıştı? İyi kalpli sporcuların yerine getirmeleri gereken sosyal bir programın parçası mı olmuştum? *Hayır.* Onun gibi biri, günlük ilişkiler peşinde bile olsa, gerçekten ilgilenmediği biriyle bu kadar konuşarak vaktini harcamazdı. Daha kolay elde edebileceği kızlar vardı.

İkinci bir görüşe ihtiyacım vardı. Telefonumu elime alıp kendimi yatağa attım. Nefesimi tuttum ve Emma'nın annesinin, telefonu ona geri vermiş olmasını umarak mesaj yazdım.

Ama şansım yaver gitmedi. *Konuşabilir misin t* diye yazdıktan iki dakika sonra cevap geldi.

Emma hâlâ cezalı, kendisiyle iş yerinde görüşebilirsin.

Emma annesine mesaj hiç öğretmemeliydi. Bunu öğrenmesinin hiç iyi olmayacağı konusunda onu uyarmıştım.

Em'le aynı vardiyadaydık. Böylelikle yeni vizyona giren bilgisayar animasyonlu çizgi film ve kaçınılmaz romantik komediye bilet satarken ona Nash'le randevumuzda olanları anlattım. Akşam yemek molamızda snack bar'ın köşesine oturduk ve kimsenin bizi duyamayacağı bu yerde ona Heidi Anderson'la ilgili kız kardeşinden duymadıklarını anlatırken çubuk kraker ve peynir kızartması yedik.

Emma, tahminimin gerçekleşmiş olmasından son derece etkilenmişti ve bunu amcamlara anlatmam gerektiği konusunda Nash'le aynı fikirdeydi. Ama onun bu isteğinin sebebi korkutucu yeteneğimle ne yapacağımı öğrenmeme yardım edebilecek olmalarından çok onlara, "Ben size demiştim," deme fırsatı yakalamamdı.

Bu öneriyi bir kez daha reddettim. Zombi haplarıyla medikal hapis insanı olan Dr. Nelson'ı yakın zamanda ziyaret etmek gibi bir niyetim yoktu. Aslında bir sonraki öngörünün -tabii tekrar yaşanacaksa- aylar hatta yıllar sonra gerçekleşmesini umuyordum. Sonuçta son ikisi arasında dokuz aylık bir zaman dilimi vardı.

Vardiyamın son saatleri geçmek bilmedi. Çünkü Müdür Emma'yı snack bar'da görevlendirince son yarım saatimi bilet gişesinde bir A&M Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği son sınıf öğrencisiyle baş başa geçirmek zorunda kaldım. Üniformasını kaldırıp bana gösterdiği atletinde, *Diğer gömleğim bir Storm Trooper üniforması* yazıyordu… üniformasını kaldırıp bana hiç ilgilenmediğim iç çamaşırındaki yazıyı okutmuştu.

Nihayet gün bittiğinde kart bastım ve çalışanların giyinme odasında Emma'yı beklemeye başladım. Tam ceketimin fermuarını çekerken, Emma tüm yüzünü gölgeleyen bir hoşnutsuzlukla kapıda belirdi.

"Neyin var?" Elim onun ceketinin asılı olduğu askıya gitti.

"Gel hadi, bunu duyman gerek." Kapıyı iyice açıp geçebileyim diye kenara çekildi. Fakat ben tereddüt ettim. Belli ki öğreneceklerim pek de hoş şeyler değildi. O an gergindim ve korkuyordum. "Bu gerçekten çok garip."

İç çektim ve ardından ellerimi ceketimin cebine soktum ve yapışkan zeminde tiyatro lobisinin karşısındaki snack bara doğru arkasından gittim.

O sırada Jimmy Barns bir müşteriyle ilgileniyordu. Ama Emma'yı kendisiyle konuşmak için beklerken görünce siparişi o kadar hızlı hazırladı ki neredeyse patlamış mısıra yağ koymayı unutuyordu. Çünkü Emma'ya âşıktı.

Aynı durumda başkaları da vardı.

"Ne çabuk döndün." Jimmy beni başıyla selamladı. Sonra tombul kollarını önündeki cam tezgâha koyarak öne uzanırken Emma'ya gözlerinde hayatın anlamı saklıymış gibi bakıyordu. Parmakları tereyağı yüzünden sarı leke olmuş, patlamış mısır ve siyah önlüğüne damlattığı alkolsüz bira kokuyordu.

"Kaylee'ye Mike'ın söylediklerini anlatabilir misin?"

Jimmy'nin yüzündeki o aptal âşık gülümsemesi birden soldu ve bizimle göz göze gelebilmek için doğruldu. "Hayatımda duyduğum en ürpertici şey." Tezgâhın altına uzandı ve plastiğe sarılı kâğıt bardaklardan bir m iktar aldı ve konuşurken onları bardaklığa koymaya başladı.

"Mike Powell'ı tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kaşlarımı havaya kaldırmış halde Emma'ya bakarak, "Evet," dedim. Fakat o sadece Jimmy'yi başıyla onaylayıp bana sessizce onu dikkatle dinlememi işaret etti.

Jimmy tezgâhtaki bir delikte baş aşağı duran bardak yığınına, birkaç bardak daha sığdırabilmek için eliyle bastırıyordu. "Mike bugün Arlington'daki şubemizin snack barında öğleden sonra vardiyasında görevlendirildi. Oradaki eleman bir müşterinin içeceğine tükürdüğü için onun yerine bakması gerekti."

"Merhaba, patlamış mısır alabilir miyim?"

Başımı kaldırdığımda orta yaşlı bir adamın kasada beklediğini gördüm. Yanında başparmağını ağzına sokmuş küçük bir kız ve bakışlarıyla parmakları PSP'ye yapışmış, ondan birkaç yaş büyük bir erkek çocuk vardı.

Jimmy bize eliyle beklememizi işaret ederek en yakındaki makinenin yanına gitti ve müşteriye, "Mısırınız büyük boy mu olsun, efendim?" diye sordu. O sırada saatin kaç olduğunu öğrenmek için cebimden telefonumu çıkardım. Dokuzu geçiyordu ve açlıktan ölmek üzereydim. Jimmy'nin tuhaf, ürpertici hikâyesini sonuna kadar dinlemeye hevesli olduğum da söylenemezdi.

Müşteri, elindeki karton tepsiye koyduğu bir yığın yiyecek ve içecekle oradan uzaklaştıktan sonra Jimmy tekrar yanımıza geldi.

"Mike yarım saat kadar önce korkudan aldım kaçırmış bir halde aradı ve bu öğleden sonra tam onun çalıştığı gişenin önünde bir kızın aniden öldüğünü söyledi. Patlamış mısırı hâlâ elindeyken öylece yere düşmüş ve ölmüş."

Şok dalgaları her yanımı sarıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Emma'ya baktım. Ciddi bir şekilde başını salladı. Tekrar Jimmy'ye baktığımda içimde karanlık bir tedirginlik belirdi; buzdan bir sarmaşık gibi tüm omurgamı sardı. "Ciddi misin?"

“Kesinlikle.” Jimmy kalan bardakları plastik torbaya geçirip ucunu bağladı. “Mike olanlara inanamadığını söyledi. Olaydan sonra bir ambulans gelmiş ve kızı bir ceset torbasına koyup götürmüş. Müdür müşterilerin paralarını geri vererek işletmeyi kapatmış. Polisler de ne olup bittiğini öğrenmek için Mike’ı sorguya çekmişler.” Emma, ne tepki vereceğimi görmek için beni izliyordu. Ama ben öylece bakıyordum. Ellerim cam tezgâhın kenarını kavramıştı. Bir türlü düşüncelerimi düzene koyamıyordum. Bu ölümün Heidi Anderson’inkiyle benzerlik gösterdiği açıktı ama iki ölümü birbirine bağlayacak bir sebebim yoktu.

Sonunda ilk olarak şekillendirebildiğim düşüncemi, “Ölüm sebebi belli mi?” diye sorarak dışarı vurdum.

Jimmy omuz silkti. “Mike’ın dediğine göre kız bir dakika öncesine kadar çok iyiymiş, ne bir öksürme, ne bir boğulma belirtisi göstermiş; ne kalbini, ne başını tutmuş. Her şey birdenbire olmuş. Kız öylece sırtüstü yere düşmüş.”

Anlaşılmaz ve şiddetli bir korku dalgası içimi sarmaya başladı. Heidi’nin üzerindeki gölgeyi gördüğümde birden kaynayan telaşla kıyaslanınca bu küçük bir önsezi fokurdaması gibi kalırdı. Bu iki ölüm birbiriyle bağlantılıydı. Öyle olmalıydı.

Emma bana bakıyordu ve hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıydım ki bir elini omuzuma koydu. “Teşekkürler Jimmy, çarşamba görüşürüz.”

Eve giderken Emma emniyet kemerini gevşetti ve karanlıkta kaşlarını çatıp bana bakmak için döndü. Etkilenmiş gibiydi. “Ne garip, değil mi? Önce Tabudaki şu kızın öleceğini bildin, bugün de *başka* bir kız sinemada tıpkı dün geceki gibi yere düşüp öldü.” Sinyal lambamı yakarak bir arabayı solladım. “Alakalan yok,” diye ısrar ettim. Aslında Emma’yla aynı düşünceleri paylaşıyordum. “Heidi Anderson çok sarhoştu ve büyük ihtimalle alkol zehirlenmesinden öldü.”

“Yanılıyorsun” Emma sarı saçlarını savurarak alaya bir şekilde güldü. “Haberlerde kızın kanını test ettiklerini söylediler. Alkollüymüş ama ölümüne yol açacak kadar değil.”

Konuşmanın gittiği yerden rahatsızlık duyarak omuz silktim.

O zaman kız bayıldı ve düşerken başını vurdu.”

“Böyle bir durum olsaydı polisler bunu şimdiye kadar anlayamazlar mıydı sence?”

Herhangi bir cevap veremeyince, gözlerini yanından geçtiğimiz bir otoban lambasının ışığından saklayarak devam etti: “Bence ölüm sebebi hâlâ belirlenemedi. İddiaya girerim ki kızın cenaze töreninin henüz planlanmamasının sebebi de bu.”

Ellerim direksiyona kenetlenmiş halde şaşkınlıkla ona baktım. “Nesin sen, ölü kızın dedektifi mi?”

Omuz silkti. “Sadece haberleri izliyorum. Cezalı olduğum için yapabileceğim başka bir şey yok. Ayrıca bu, buralarda şimdiye kadar meydana gelen en garip olay. Ve bir ölümü senin önceden tahmin etmiş olman tuhaftan da öte.”

Direksiyonu tutan elimi rahatlatmaya çalışırken otobandan çıkış için sinyal verdim. Artık önsezimle ilgili hiçbir şey düşünmek ya da konuşmak istemiyordum. “Ölümlerin birbiriyle bağlantılı olup olmadığını bilmiyorsun. Öldürüldükleri falan da yok. En azından Arlingtondaki kızın öldürülmediği açık. Mike kızı ölürken *görmüş*.” “Birisi onu zehirlemiş olabilir…” diye ısrar etti ama ben onun sokağına dönmek için yavaşladığım sırada onu duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim.

“Hem bu ölümler birbiriyle bağlantılıysa bile, bizimle hiçbir ilgileri yok.

“İlkinin öleceğini bildin.”

“Evet. Ve umarım bu bir daha olmaz.”

Emma istemeyerek de olsa bu konuyu kapadı. Onu eve bıraktıktan sonra evinin aşağısındaki boş bir alana arabayı çekerek Nash’i aradım.

“Alo?” Arkadan silah sesi ve bağrışmalar duyuluyordu. Sonra televizyonun sesini kıstı.

“Merhaba, Ben Kaylee. Meşgul müsün?”

“Hayır, sadece ev ödevimden kaçmaya çalışıyorum. Ne haber?”

Arabamın ön camından karanlık otoparka baktım. Heyecanımı yatıştırmaya çalışırken kalp atışlarım birkaç kez sekteye uğradı.

“Kaylee, orada mısın?”

“Evet.” Gözlerimi kapadım ve kendimi kelimeler boğazımda düğümlenmeden, söyleyeceklerimi aktarmaya zorladım. “Bilgisayarını kullanabilir miyim? Kontrol etmem gereken bazı şeyler var. Sophie her şeye burnunu soktuğu için bunu evdeki bilgisayarda yapamam.” Ve yengemin -her zaman yaptığı gibi- çamaşır getirme gerekçesiyle kapımı çalmadan odama girip bilgisayarda ne yaptığımı görmesini de hiç istemiyordum.

“Tabii kullanabilirsin, sorun değil.”

Söylediklerimden hemen sonra, onunla evinde yalnız kalamayacağımı düşündüm. O ve tüm o irade şeyiyle.

Sanki düşündüklerimi okumuş ya da gergin sessizliğimden aklımdan geçenleri anlamış gibi güldü. “Merak etme, annem evde.”

Aynı anda hem rahatlama hem de hayal kırıldığı hissettim ve hiçbirini sesime yansıtmamaya çalıştım. "İyi o zaman." Arabayı tekrar çalıştırdım. Far ışığım karardıkça lol alanda kavisler çiziyordu. "Aç mısın?"

"Bir pizza ısmarlamak üzereydim."

"Hamburgere ne dersin?"

"Asla hayır demem."

Yirmi dakika sonra onun evinin önündeki sokağa park edip arabadan indim. Bir elimde hamburger paketi, diğerinde de içecek tepsisi vardı. Annesinin arabası yine evin önündeydi ama bu kez tüm kapıları kapalıydı.

Küçük ve dar bahçeden geçip verandaya çıktım, daha ben çalmadan Nash kapıyı açtı. "Merhaba, içeri gelsene." Bir eliyle kapıyı açık tutarken, diğeriyle içecekleri aldı. Önünden geçerek sade döşenmiş, temiz bir oturma odasına girdim.

Nash içecekleri bir sehpa üzerine bıraktı ve ben etrafa bakarken, o da ellerini cebine koydu. Nash'in annesinin mobilyaları yeni ya da Val yengeninkiler kadar pahalı değildi ama çok daha rahat görünüyordu. Ahşap döşemeler yıpranmış ama lekesizdi. Bütün evi çikolatalı kurabiye kokusu sarmıştı.

İlk anda bu kokunun Val yengemin, 'çok güzel kurabiye yapar' etkisi yaratmak için Noel zamanı yaktıkları gibi mumlardan geldiğini düşündüm. Ama sonra oturma odasının sol tarafından, bir fırın kapağının açıldığını duydum ve kurabiye kokusu yoğunlaştı. Bayan Hudson *gerçekten* kurabiye pişiriyordu.

Bakışlarımı Nash'e çevirdiğimde, gömleğime baktığını gördüm. Ama gerçek ilgiden çok eğlenircesine bir bakıştı bu. İşte o zaman üzerimde hâlâ iş üniformam olduğunu fark ettim. *Tam da rolüne uygun giyinmişsin*, *Kaylee*…

Nash şaşırdığımı görünce güldü ve oturma odasının dışında kollara ayrılan dar bir koridoru işaret etti. "Haydi…"

Fakat daha o iki adım atmadan, mutfak kapısı açıldı ve zayıf, düzgün hatları olan bir kadın üzerinde dar bir blucin ve mavi çizgili bir tişörtle, yalın ayak belirdi.

Nash'in annesini nasıl hayal etmiştim, bilmiyorum ama bu kadın hiç de beklediğim gibi değildi. Oldukça genç görünüyordu, otuzlu yaşlarında gösteriyordu. Fakat bu doğru olamazdı çünkü Nash on sekiz yaşındaydı. Uzun, koyu sarı, kıvırcık saçlarını, birkaç bukle yüzüne düşecek şekilde, sade bir atkuyruğu yapmıştı.

Bu kadın ancak Nash'in ablası olabilirdi. Çok seksi ablası… *Val Yenge görse*, *ondan* nefret eder…

Bayan Hudson'la göz göze geldiğimizde sanki dünya durdu. Ya da o durmuştu. Tamamen. Sanki nefes bile almıyordu. Sanırım ben de onun beklediği gibi değildim. Nash'in eski sevgilileri çok güzeldi ve bahse girerim, hiçbiri bu eve üzerimdeki gibi şekilsiz ve Cine amblemi olan bir gömlekle gelmemişti.

Her şeye rağmen, gözlerimin içine düşüncelerimi okumak istercesine yoğun bakışı cesaretimi kırmıştı ve gerçekten okuyabilir korkusuyla gözlerimi kapamak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum. Bunun yerine, yiyecek paketini iki elimle kavradım ve bakışına samimiyetle karşılık verdim. Çünkü sinirli görünmüyordu. Sadece meraklı bir hali vardı.

Rahatsız edici birkaç dakikadan sonra içimde gördüklerini onaylarmış gibi çok da anaç demlemeyecek güzel bir gülümsemeyle, "Merhaba Kaylee, ben Harmony," dedi. Sağ elini pantolonuna silerek avuç içi şeklinde hafif bir un lekesi bıraktı ve ardından bir adım öne gelip elini uzattı. Ben de tereddütle elini sıktım. "Hakkında çok şey duydum."

Hakkımda çok şey mi duymuştu?

Nashe döndüğümde onun öfkeyle annesine baktığını gördüm ve az önce başını salladığını ya da başka bir "Sus, lütfen!" işareti yapışını kaçırdığımı hissettim.

Neyi kaçırıyordum?

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Hudson." Un kalıntılarını silkelememek için kendimi zor tuttum

"Ah, ne yazık ki artık Bayan Hudson değilim." Gözlerini benimkilerden ayırmadı ama gülüşü daha sıcak bir hal aldı. "Uzun zamandır Nash'le yalnız yaşıyoruz. Peki ya sen, Kaylee? Bana biraz ailenden bahsetsene."

"Şey… Ben…"

Nash parmaklarıyla benimkileri sardı ve onun elimi tutmasına izin verdim. "Kaylee bilgisayarımı kullanmak istiyor." Hâlâ elimde tuttuğum yağlı yiyecek torbasını işaret ederek, "Çalışırken bir şevler atıştıracağız," dedi.

Bayan Hudson bir an itiraz edecekmiş gibi baktı. Sonra Nashe zoraki bir gülümseme göndererek, "Kapıyı açık bırakın," dedi.

Nash onayladığını belli eden bir şeyler geveledi ve elinde içecek tepsisiyle dar ve loş bir koridora yöneldi. Hiçbir şey söylemeden, hamburger paketlerini göğsüme bastırmış halde onu izledim.

Nash'in odası sıradan ama oldukça rahat görünüyordu. Oraya hemen içim ısındı.

Yatağı dağınık, masasının üzeri ise CD'ler, Xbox oyunları ve abur cubur paketleriyle doluydu. Televizyon açıktı ama önünden geçerken düğmesine basarak kapadı. Ben gelmeden önce izlediği şey sessiz bir kara ekrana dönüştü.

Çalışma masasının önündeki dışında odada sandalye yoktu. Masasındaki açılmış kola kutusu, ben gelmeden önce orada oturduğunu gösteriyordu. Odadaki tek oturulacak yer olan yatağa bakıp bir an tüfek dürbünündeki tavşan gibi kalakaldım. Nabzım âdeta kulaklarımda atıyordu.

Nash güldü ve kapıyı, kapanmasına birkaç santim kalacak şekilde araladı. Sonra boştaki eliyle yatağı göstererek, "Duvarın içine katlanmayacak," dedi.

Yatağın beni tek lokmada yutacağından büsbütün endişelenmiştim. Ve bu yatağa benden önce kaç kızın oturmuş olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Sonunda utangaçlığı bırakıp kapağı kapalı şekilde duran kimya kitabını kenara iterek yatağın ucuna iliştim. Bir yandan da paketi karıştırıyordum. "Al bakalım." Ona bir hamburger ve bir kutu patates kızartması uzattım.

Yiyeceklerini çalışma masasının üzerine koydu ve sandalyeye oturdu. Monitörü tekrar açılıncaya kadar fareye tıkladı. "Ne arıyoruz?" diye sorup ağzına bir patates kızartması attı.

En iyi şekilde nasıl cevap vereceğimi düşünürken, hamburgerimin paketini açtım. Söylemem gerekenleri ifade etmenin iyi bir yolu yoktu gerçi. "Bu akşam, çalıştığım sinemanın Arlington'daki şubesinde bir kız daha ölmüş. İş arkadaşlarımdan biri oradaymış ve dediğine göre kız, elinde patlamış mısır paketiyle aniden yere düşüp ölmüş."

Nash ağzındaki lokmayı çiğnerken donakalarak şaşkınlıkla bana baktı. Zar zor yuttuktan sonra, "Ciddi misin?" diye sordu. Evet anlamında başımı salladım. "Bunun diğer kızın ölümüyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bu seferkini önceden tahmin edemedim ama bu ölümü Tabudakinden daha tuhaf bulduğum için detayları öğrenmek istiyorum." Böylece kendime, iki ölümün göründüğü kadar birbiriyle bağlantılı olmadığını kanıtlayabilecektim.

"Tamam, biraz bekle." Bilgisayardaki adres çubuğuna bir şeyler yazdı ve ekranda bir arama motoru belirdi. "Arlington mu demiştin?" Hamburgerimden henüz bir ısırık almışken, "Evet," dedim. Bir yandan ağzındakileri çiğnerken bir yandan arama motoruna birşeyler yazdı ve çok sayıda link ekranı doldurmaya başladı. "İşte buldum." Bu, Dallas Haber Kanalı'nın internet sitesiydi. Sitede bir gece önceki Heidi Anderson olayıyla ilgili bir haber yayımlanmıştı.

Görebilmek için Nash'in omuzunun üzerinden ekrana eğildim. Aniden onun ne kadar güzel koktuğunu fark ettim. Nash yüksek sesle okumaya başladı: "Bölge yetkilileri ilkinin üzerinden daha bir gün geçmeden ikinci bir genç kız ölümüyle şaşkına döndüler. On beş yaşındaki Alyson Baker, Six Flags Alışveriş Merkezinde bulunan Cine 9un lobisinde bu öğleden sonra hayatını kaybetti. Polis henüz ölüm nedenini belirleyemedi ama alkol ve uyuşturucu gibi faktörleri eledi. Bir görgü tanığının ifadesine göre genç kız aniden yere düşerek öldü. İkinci sınıf öğrencisi ve okulun amigo kızlarından olan Alison Baker için yarın Stephen F. Austin Lisesi'nde bir tören düzenlenecek."

Pipetimle içeceğimi yudumlarken, Nash'in okuması bittikten sonra da bir süre yazıya bakmaya devam ettim. "Hepsi bu mu?" "Burada bir resim var." Ekranı siyah beyaz bir yıllık fotoğrafını göstermek için yukarı kaydırdı. Düz, uzun saçlı ve etkileyici yüz hatları olan esmer bir kızdı. "Ne düşünüyorsun?"

Derin bir iç çektim ve yataktaki köşeme geri döndüm. Ölen son kızın resmini görmek hiçbir sorumu cevaplamamıştı. Fakat bana bir isim ve yüz vermiş, bu da ölümünü son derece berbat bir şekilde daha gerçek kılmıştı. "Bilmiyorum. Bu kız Heidi Anderson'a pek benzemiyor ve ondan dört yaş daha küçük."

"Ve değildi."

"Ayrıca onun öleceğine dair hiçbir şey hissetmedim." Artık açlık hissetmediğim için hamburgerimin geri kalanını paketleyip torbanın içine attım. "İki ölüm arasındaki tek ortak nokta, her ikisinin de halka açık yerlerde gerçekleşmiş olması."

"Ve ikisinin de sebebi belirlenemedi." Nash kucağımdaki torbaya baktı. "Onu yiyecek misin?"

Paketi ona verirken son söyledikleri kulağımda yankılanıyordu. Doğru bir noktaya parmak basmış ve beni de bunu düşünmeye itmişti. Heidi ve Alyson. İkisi de deyim yerindeyse düştükleri gibi ölmüştü. Hiçbir belirti, hastalık ya da yaralanma yoktu. Ve ben Heidi'nin öleceğini tahmin etmiştim.

Eğer Alyson patlamış mısır siparişini verirken yakınında olsaydım, öleceğini hissedebilir miydim?

Ve eğer hissetseydim, bunu ona söylememin bir faydası olur muydu?

Heidi'nin ölümüyle ilgili hissettiğim suçluluk duygusu, su emen bir sünger gibi içimi kaplarken yatakta arkama yaslanıp dizlerimi göğsüme çektim. Göz göre göre onun ölmesine izin mi vermiştim?

Nash, boş hamburger paketini torbanın içine attıktan sonra sandalyesini bana çevirdi. Yüzüme bakınca kaşlarını çattı ve yüzümü tam olarak görebilsin diye bacaklarımı nazikçe indirmek için öne eğildi. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Düşüncelerimi bu kadar mı belli ediyordum? O güzel gamzesi ve az ötemdeki hafif kirli sakalı beni gülümsetemedi.

"Bunu bilemezsin."

Dudakları bir an bir tartışmaya başlayacakmış gibi çizgi şeklini aldı fakat sonra hınzırca gülümseyip bakışlarını benimkilere kilitledi. "Bildiğim tek şey, biraz rahatlaman gerektiği. Ölümden başka şeyler de düşünmelisin." Sandalyesinden kalkıp yatakta yanıma oturmak için gelirken, sesi kibar ve toktu. Ağırlığıyla yatakta onun oturduğu taraf çöktü.

Nefes alış verişim beklentiyle sıklaşmış, nabzım hızlanmaya başlamıştı. "Sence ne düşünmeliyim?" Sesim o kadar kısık, kelimelerim o kadar yumuşaktı ki söylediklerimi kendim bile zor duyuyordum.

Dudaklarını kulağıma değdirebilmek için eğilip, "Beni," diye fısıldadı. Kokusu beni sardı ve yanağı yanağımı okşuyordu. *"Beni* düşünmelisin." Kucağımda, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, kulağımdan yavaşça geri çekilerek, sert sakalının aksine yumuşak dudaklarını yanağımda gezdirmeye başladı. Küçük öpücükler eşliğinde dudağıma ilerledi. Her bir öpücükte kalp atışım daha da hızlanıyordu.

Öpücükler, çeneme varıp, dudaklarım benimkilere bastırarak 3İt dudağımı nazikçe emmeye başlayana kadar devam etti. Tam temas kurmayarak eğleniyordu. Kısa kısa soluk alıp verdiğim için göğsüm hızla kalkıp iniyor, kalbim yarışırcasına atıyordu.

Biraz daha…

Beni duymuştu. Öyle olmalıydı. Sadece bakışlarımla buluşacak kadar geri çekildi. Ateşli gözlerine baktığımda, onun da benim gibi zar zor nefes aldığını fark ettim. Benimkilere kenetlediği parmaklarını daha da sıktı ve diğer elini saçlarıma geçirdi.

Sonra beni gerçekten öptü.

Dudaklarım onunkilerin altında aralandı. Daha derine gitmesine izin verdikçe öpüşme derinleşti. Birdenbire aç gözlülükle daha önce hiç tatmadığım bir şeyi istedim. Parmaklarım onunkileri iyice sıktı. Diğer elim kolunu buldu ve sert kaslarım keşfetmeye, henüz dışa vurulmamış bir gücün tadını çıkarmaya başladı.

Nash o an geri çekildi ve gözlerinde alev alev yanan derin bir istekle bana baktı. Bu isteğin yoğunluğu ve arzusunun baş döndürücü derinliği, bir tekneye vuran dalgalar gibi içimi dövüyordu. Bu dalgalar âdeta beni tekneden akıntının uzaklara savuracağı çalkantılı denize düşürmekle tehdit ediyordu.

Bakışları benimkilere kilitlenmiş halde parmağım alt dudağımda gezdirdi. Bense dudaklarımı aralamış, onunkileri bekliyordum.

Tereddütü müthiş bir lütuftu. Çünkü bana dokunduğunda güçlükle nefes alıyor, her şeyiyle kahroluyordum… Fakat o kadar güzel kokuyor ve o kadar iyi hissettiriyordu ki durmasını istemiyordum. Bir daha nefes alamayacağımı bilsem bile.

Bu kez ben onu öptüm. İstediğimi elde etmiştim ve bundan müthiş bir haz duyuyordum. Onun beni teşvik eden istekliliği karşısında şaşırmıştım. Zihnim Nash'le o kadar doluydu ki, bir daha başka bir şey düşünebileceğimi hiç sanmıyordum.

Ta ki odanın kapısı açılana kadar…

Nash o kadar hızlı geriye doğru sıçradı ki beni şaşkınlıktan nefes alamaz halde bıraktı. Tekrar tatmak için can attığım duyguları bastırmaya çakşırken gözlerimi kırpıştırdım. Atkuyruğumu düzeltmeye çalıştığım sırada yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Demek akşam yemeği?" Bayan Hudson tişörtünün eteğine yeni bulaştırdığı çikolata lekesiyle, kollarım göğsünde bağlamış halde odanın kapısında duruyordu. Kaşları çatıktı ama tam olarak çok şaşkın veya kızgın görünmüyordu.

Nash iki eliyle yüzünü kapadı. Bense öylece tek kelime etmeden orada oturdum. Daha önce hiç bu kadar utanmamıştım. Neyse ki bizi amcam değil annesi yakalamıştı. Bu asla adatamayacağım bir durum olurdu.

"Bu sefer kapıyı gerçekten açık bırakın, tamam mı?" Tam gitmek üzere arkasını dönmüştü ki gözü bir anda bilgisayar ekranına takıldı. Alyson Baker'ın fotoğrafi hâlâ ekrandan bize bakıyordu. Bayan Hudson'ın yüzü, birdenbire korku ya da endişeyle karardı. Sertleşen bakışlarım oğluna yönlendirdi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Artık az önceki sosyal etkileşimimizi kastetmediği belliydi.

"Hiçbir şey." Nash'in yüz ifadesi de en az annesininki kadar ciddiydi. Tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyordum ama odadaki gerilimin arttığı belliydi.

"Gitmeliyim," diyerek ayağa kalktım ve pantolonumun cebinde anahtarımı aramaya başladım.

Nash elimi tutarak, "Hayır," dedi.

Bayan Hudson'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Gerçekten, gitmek zorunda değilsin," dedi. "Lütfen kal ve pişirdiğim kurabiyelerden ye. Sizden sadece kapıyı açık bırakmanızı istiyorum." Son bölümü söylerken Nashe baktı. Onun bu yumuşayan tavrıyla havadaki gerginlik azalmıştı.

Nash gözlerini devirdi ama başıyla annesinin sözünü onayladı. Ardından ikisi de bana döndü ve cevabımı beklemeye başladı. "Teşekkürler ama bitirmem gereken ev ödevlerim var.. Nash'in annesi az önce bizi bu yatağın üzerinde öpüşürken yakalamıştı ki bu bana göre akşamın sona erdiğinin bir göstergesiydi.

Nash beni arabama kadar geçirdi ve vücuduyla benimkini arabanın sürücü tarafına bastırarak tekrar öptü. Ellerimiz kenetlenmişti. Sonra sersemlemiş bir halde eve geldim ve Sophie'nin zekice olduğunu sandığı dokundurmalarla benden bilgi alabilme çabalarım görmezden gelerek doğruca odama gittim. Ve sonra fark ettim ki gerçekten ölü kızları unutmuş, uykuya daldığım sırada bile Nash'i düşünüyordum.

5

İÇERİ Mİ DIŞARI MI? Nash elindeki tepsiyi en yakın masanın üzerine bıraktı ve elini cebine soktu. Bozuk paraların şıngırtısı insanların konuşmaları ve çatal bıçak sesleri arasında zar zor duyuldu. Cebinden bir avuç bozuk para çıkararak içecek dolabına yöneldi.

Bu sonbahar sabahında hava açık olmasına rağmen soğuktu. Fakat üçüncü dersten sonra biyoloji öğretmenimizin kimyasalların keskin kokusunu gidermek için laboratuvar pencerelerini açacağı kadar ısınmıştı. ‘‘Dışarı.’’ Kafeteryaya akın etmiş ve pizza kuyruğunda Nash İn parmaklarının benimkileri sardığını fark etmiş bir düzine kadar insam düşününce, dışarıda yemek yeme fikri kulağa çok daha iyi geliyordu.

Bu durumu fark edenlerin arasında düşman amigo kızlar topluluğu içinden bana dik dik bakmakta olan, Nash’in eski sevgilisi de vardı.

Omzumun üzerinden dönüp Emma’ya baktım; o da başını sallayarak beni onayladı. “Ben gidip yer bulayım.” Emma o an arkasını döndü ve elinde üç dondurma külahı taşıyan birinci sınıf öğrencisiyle çarpışmaktan ucuz kurtuldu. Çocuk neredeyse Emma’nın elindeki tepsiyi düşürecekti.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı ve durup yüzünde arzu ve şehvet karışımı bir ifadeyle Emma’yı seyretmeye başladı. Emma fark etmedi bile.

Nash makineden iki kola alıp birini benim tepsime koydu. İki masa arasında zikzaklar çizerek çıkışa doğru yürüdük. Tüm sınıf arkadaşlarımın arkamdan baktığını hissediyordum ve elimden bu dikkatli bakışlar altında ezilmemeye çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu. Acaba Nash insanların onu sürekli izlemesine nasıl katlanabiliyordu ?

Bahçeye açılan çift kanadı kapının birkaç adım uzağındaydık ki kapılar açıldı ve neredeyse elimdeki tepsiye çarpacaklardı. Üzerlerinde okul formasının ceketleri olan gürültücü bir kız topluluğu Nashe gülümseyerek yanımızdan geçti. Hatta bir tanesi parmaklarını Nash’in kolunda gezdirdi ve ben aniden beliren kızın eline vurarak ondan uzaklaştırma dürtüm karşısında şaşırdım. Zaten Nash sadece bir baş hareketiyle onu selamlayarak yanından geçince bunun çok gereksiz bir davranış olacağı kanıtlanmıştı.

İçlerinden sadece Sophie bana bakıyordu ve onun bakışlarının da dostça olduğu söylenemezdi. Ta ki Nash’e odaklanıncaya kadar… Yanından geçerken gözlerinin içine bakıp kolunu Nash’inkine değdirdi. O mükemmel şekilli dudaklarının bir köşesi bariz, sözsüz bir davet havasında gülümserken yukarı kıvrıldı.

Saniyeler sonra dansçı kızlar, arkalarında genzimi yakmaya yetecek yoğunlukta bir parfüm bulutu bırakarak gittiler. Hâlâ açık olan kapıdan paldır küldür çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Nash de bana yetişmek için koşturdu. Bir elinde tepsisini tutarken diğer kolunu belime sardı. Parmakları kalbimi hızlandıran tanıdık sıcaklıkla kalçama değdi. “Sadece seni sinir etmek istiyor.”

“Bana arabanın arka koltuğunu çok iyi bildiğini söyledi.” Sesimden şüpheli tonu atamadım. Evet, kalçamdaki eli gerekli açıklamayı yapıyordu ve akıl sağlığım konusunda bir şey söylememiş olmasıyla birlikte bu durum sonunda onun için sadece bir hasta sonu eğlencesi olduğum konusundaki korkularımı yatıştırıyordu. Fakat Nash eski maceralarına dair çıkan dedikoduları hiçbir zaman yalanlamamıştı. Ve ben Sophie’nin de bu maceralar arsında yer almış olabileceği düşüncesine katlanamıyordum.

“Ne?” Bahçenin ortasında birdenbire durup kaşlarını çatarak hayretle bana baktı.

“Arabanın arka koltuğu diyorum. Sophie orada bir yırtık olduğunu söyledi ve bunu bir yakınlık anında gördüğünü düşünmemi istedi.”

Nash kıkırdadı ve konuşurken tekrar yürümeye başladı ki arkasından gitmekten başka çarem yoktu. “Şey… evet. Yırtığın sebebi o. Onu eve bıraktığım gece berbat bir haldeydi. Önce ön döşemeye kustu. Daha sonra onu arkaya oturttum ve ayakkabısındaki aptal toka döşemenin dikişine takılınca kumaş yırtıldı.

Güldüm. Ve kızgınlığım Sophie’nin temmuz sıcağındaki makyajı gibi akıp gitti. Hatta neredeyse onun adına üzülmüştüm. Ama bir daha önümde Nash’le flört edecek olursa bu değerli bilgiyi başkalarıyla paylaşmaktan kaçınacak kadar değil.

Bahçe aslında oldukça geniş, dikdörtgen bir alandı. Uç tarafi uzun bir duvarın sonunda kafeteryanın bulunduğu okulun çeşitli ek binalarıyla çevrilmişti. Dördüncü kenar da okulun arkasında yer alan futbol ve beysbol antrenman alanlarına açılıyordu.

Emma yabancı diller ve fen bölümlerinin bulunduğu koridorunun kesiştiği kuytu köşede bir masa bulmuştu. Emma’nın karşısındaki banka oturdum ve Nash yanıma geçti. Bacaklarımız kalçadan dizimize kadar birbirine değiyordu ki bu arkamdan hafif hafif esen soğuk rüzgâra rağmen ısıtıyordu.

Emma ben pizzamın ucunu ısırdığım sırada, “Amigo kızlarla aranızda ne geçti?” diye sordu. “Bir dakika kadar önce buraya geldiler. Sanki biri dans kıyafetlerine sıcak sos dökmüş gibi bağrışıp hoplayarak etrafta geziniyorlardı.

Bir kahkaha attım ve neredeyse ağzımdaki bir pepperoni parçasıyla boğulacaktım. “Cumartesi günü bölgesel şampiyonluk kupasını kazandılar. O günden beri Sophie’nin tavırları dayanılmaz bir hal aldı.”

“Peki, böyle sincaplar gibi bağrışmaya ne kadar devam edecekler?”

Soruya cevap vermeden önce, parmağımla "bir dakika" işareti yaparak bir ısırık daha pizza aldım ve yuttum. "Eyaletler arası şampiyonluk maçı gelecek ay. Ondan sonra ya engellenemez şekilde bağrışmaya devam edecekler ya da teselli edilemez şekilde ağlayacaklar. Mayıs ayında önümüzdeki seneki takıma seçilince de susacaklar." Her şeye rağmen dans sezonuna ara verildiği süre içinde ben de Sophie'yle birlikte yas tutacaktım. Çünkü antremanlar onun tüm boş zamanını alıyor ve bu da bana evde ihtiyacım olan huzuru sağlıyordu.

Sophie şımarık ve kendini beğenmiş olduğu kadar, kendisini takıma adamış biriydi. Diğer dansçılara, benim üzerimde ziyan edeceğine inandığı saygıyı da gösteriyor ve hatta onlara bağlılığı ve dakikliği, benim için on üç yıldır rahatsız edici derecede güzel vücudunda sorumluluk adına bir şeylerin de olduğunu kanıtlayan tek özellik olma ayrıcalığını taşıyordu.

Ayrıca, takım arkadaşlarının çoğu araba kullanıyordu ve Sophie'yi bir yerlere götürmeye çok meraklıydılar. Eyalet şampiyonasından sonra Sophie tekrar bale derslerine başlayacak ve arabam olduğu için eminim ki anne babası, onu derslere götürüp getirmeye beni zorlayacaklardı. Sanki boş zamanlarımda yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi. Ve benzine harcayacağım parayla.

Emma, "O zaman kadehimi iki durumda da hepimizin sağır olmasına kaldırıyorum," diyerek elindeki su şişesini yukarı kaldırdı, Nash ile ben de içecek kutularımızı şişesiyle tokuşturduk

Suyunun kapağını kapatırken, "Peki, Arlingtondaki kızla ilgili yeni bir şeyler duydunuz mu?" diye sordu.

Nash'in yüzü asıldı. Kaşları, kahverengisi yeşilden daha ağır basan gözlerinin üzerine düştü.

"Evet." Elimdeki pizzayı tepsiye bıraktım ve elime çürük bir kırmızı elma aldım. "Kızın adı Alyson Baker. Olay aynen Jimmy'nin anlattığı gibi olmuş. Kız birdenbire düşüp ölmüş ve polisler sebebini hâlâ bulamamışlar."

"Sarhoş muymuş?" diye sordu Emma. Belli ki aklında Heidi Anderson vardı.

"Hayır. Hiçbir şey içmemiş." Nash ilk pizza diliminin kalıntılarıyla oynadı. "Bu ölümün ilkiyle alakası yok, değil mi?" Soru soran bir ifadeyle benim tarafıma doğru baktı. "Yani sonuçta bunu önceden hissetmedin. Kızı görmemiştin bile, öyle değil mi?"

Başımı salladım ve elmamdan ilk ısırığımı aldım. Elbette haklıydı.

Fakat iki kızın arasında çok açık bir bağlantı vardı: Her ikisi de açıklanamayan bir sebeple ölmüşlerdi. Bölgesel haberlerde söylenen buydu. Bunu Emma da ben de biliyorduk Bir tek Nash bu bağlantıyı unutmuş görünüyordu. Ya da en azından bu onu ilgilendirmiyordu.

Emma plastik çatalın ucuyla Nash'i işaret etti. O porselen yüzü aynı güzellikte bir inanmazlık maskesine dönüştü.

"Yani sence iki kızın arka arkaya birdenbire ölmesi garip değil mi?"

Nash iç geçirdi ve boş gazoz kutusunun etiketini söküp bize bakmak yerine onu incelemeye koyuldu. "Ben garip olmadığını söylemiyorum ama ikinizin bu zavallı kızlarla ilgili hastalıklı takıntısını da anlayamıyorum. İkisi de öldü. Onları tanımıyordunuz bile. Bırakın da huzur içinde yatsınlar."

Gözlerimi devirdim ve elmamın üzerindeki üretici etiketini çıkardım. "Onların huzurunu bozmuyoruz."

Emma, "Ayrıca bu bir takıntı değil, bir tedbir," diye karşılık verdi. Su şişesini orkestra şefinin batonu gibi Nash'e doğrulttu. "Bu kızların nasıl öldüğünü kimse bilmiyor. Ama ben bunun bir rastlantı olduğunu düşünmüyorum. Bugün onların başına gelenler, yarın bizlerden birinin başına da gelebilir." Bakışlarını bana çevirdi. Beni, aniden düşüp ölecek potansiyel kurbanlar' listesine dâhil etmeye çalıştığı belliydi. Başıyla kafeteryayı işaret ederek, "Ya da onlardan birinin," dedi. O tarafa döndüğümde aynı yeşil-beyaz ceketleriyle birkaç sporcunun eşliğinde merdivenlerden inen Sophie ve arkadaşlarını gördüm.

"Kesinlikle abartıyorsun." Nash önündeki tepsiyi iterek yüzünü bize döndü ve "Bu sadece bizimle hiçbir ilgisi olmayan tuhaf bir tesadüf."

"Ya değilse?" diye sordum ve sesimdeki acı tonu ben bile fark etmiştim. Onlara yardım etme olasılığımın olduğu düşüncesini bir türlü kafamdan atamıyordum. Bir şeyler söylemiş olsaydım Heidi'yi kurtarabileceğim düşüncesini. "Bu kızlara ne olduğunu kimse bilmiyor. Bu yüzden bunun tekrar olup olmayacağını bilemezsin." Nash düşüncelerini toparlamak ister gibi gözlerini kapadı. Ya da sabrını. Ardından gözlerini açtı, önce Emma'ya, sonra bana baktı. "Evet, kızlara ne olduğunu bilmiyorum. Ama polisler er ya da geç öğrenecekler. Büyük ihtimalle birbiriyle ilgisi olmayan, tamamen farklı iki hastalıktan öldüler. Anevrizma ya da anormal kalp krizinden falan. Ve Xbox'ıma iddiaya girerim ki birbirleriyle hiçbir bağlantıları yok."

Gözlerini kısarak bana baktı ve elimi ellerinin arasına aldı. "Ve seninle de hiçbir bağlantıları yok."

"Peki o zaman, Kaylee ilk kızın öleceğini nasıl bildi? Emma kahverengi gözlerini kocaman açmış bize bakıyordu. "Bence bu durum onu olaya yeterince dâhil ediyor."

"Peki, tamam." Nash bakışlarını benden Emma'ya çevirdi. "Kaylee, Heidi'ye olacakları bildi. Bu çok garip ve ürpertici, aynı zamanda kulağa kötü bir korku filmi sahnesi gibi geliyor…"

"Hey!" diye bağırarak Nash'e dirsek attım ve o da bana gamzeli bir gülümseme gönderdi.

"Özür dilerim. Ama o sordu. Söylemeye çalıştığım, bu işin tek garip yanı Kaylee'nin ilk ölümü önceden tahmin etmiş olması. Geri kalanı sadece bir rastlantı. Tamamen şans eseri gerçekleşti. Ve bir daha olmayacak."

Elimi ellerinden çektim. "Ya yanılıyorsan?"

Kaşlarım çattı, parmaklarını ustaca karıştırılmış saçlarının arasından geçirdi fakat henüz o cevap verme fırsatı bulamamışken, omuzumun üzeri ne bir el kondu ve sıçradım.

Sophie, "Ne o, cennetinizde bir sorun mu var?" diye sordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda ışıltılı bakışlarıyla Nash'i süzdüğünü gördüm.

Ben dişlerimi cevap veremeyecek kadar sıktığım için Emma, "Hayır. Hepimiz şen şakrağız, teşekkürler," dedi.

"Merhaba, Hudson." Birdenbire, bir yeşil kol Sophie'nin omuzlarını sardı ve kendimi kuzenimin son oyuncağı, oyun kumcu Scott Cartera bakarken buldum. "Gördüğüm kadarıyla yeni arkadaşlar edinmişsin."

Nash başını salladı. "Emma'yı tanıyorsun, değil mi?" Gözlerini en yakın arkadaşıma dikmiş olan Carter dişlerini sıktı. Onu tanıyordu, doğru. Emma yazın onu reddetmişti ama o bunu anlamamakta ısrar edince, Emma da sinemada onun tişörtüne meybuz dökmüştü. Eğer Emma, Jimmy yerine bir başkasıyla çalışıyor olsaydı, böyle bir olay üzerine mutlaka şikâyet edilir ve işinden olurdu.

Nash elimi sıkıca kavradı. "Ve bu da Kaylee."

Carter'ın gözleri muhtemelen ilk kez bana döndü ve bakışlarını yüzümden aşağıya, tişörtümün ön tarafına kaydırırken gülümsedi. Ayakta durduğu için büyük ihtimalle tişörtün altını görüyordu. "Sophie'nin kardeşi, değil mi?"

Sophie'yle aynı anda, "Kuzen," dedik. Belki de Sophie'yle aynı fikirde olduğumuz tek konu buydu.

Carter, "Hey, cuma gecesi babamın teknesiyle White Rock Gölü'ne açılacağız. Siz de gelmelisiniz," dedi.

"O gelemez." Sophie bana alaycı bir şekilde güldü ve Carter'ın koluna girdi. *"Çalışmak* zorunda."

Sanki çalışmak kötü bir şeydi. Aslına bakılırsa Emma'nın söylediklerinden sonra, Carter'ın babasının teknesinde bir dakika geçirmektense, bütün geceyi sinemanın koltuklarının altından sakız sökerek geçirmeyi tercih ederdim.

"Belki bir dahaki sefere," dedi Nash ve Carter, Sophie onu bahçenin ön tarafında yeşil beyaz ceketlerin akınına uğramış bir masaya doğru çekiştirirken başını salladı.

"Vay." Emma hafif bir ıslık çaldı. "O tam bir pisliktir. Sophie ve Nash yanında olmasına rağmen resmen senin göğüslerine baktı. Adam enfeksiyon sebebi!"

"O kadar da kötü değildi," dedi Nash. Ama yine de Carter'ın bakışı ve Emma'nın bu konu hakkındaki yorumundan çok da hoşlanmış gibi görünmüyordu.

Etrafta takım arkadaşları yokken, Nash'in futbol ya da beyzbol oynadığını unutmak kolaydı. Ama Sophie gibi kızlar üzerine adamak için sıraya girmişken, benim gibi biriyle ne yapmak istediğim bir türlü anlamıyordum.

Yeşil beyaz ceketlilerden oluşan an kovanını işaret ederek, "Sen genellikle orada oturmaz mıydın?" diye sordum. Sene başında, Emma defans oyuncularından biriyle çıkarken sporcu kafilesiyle oturuyorduk ama doğruyu söylemek gerekirse o ortamdaki gürültü ve sürekli kasılmaları sinirlerimi bozuyordu.

"Siz ikiniz bana çok daha iyi arkadaşlık ediyorsunuz." Nash gülümsedi ve beni kendine doğru çekti. Ama bu sefer bunu zar zor fark etmiştim. Çünkü birbirlerine karışan ceketler arasında bir şey dikkatimi çekmişti. Bir şey… yanlış gibiydi.

Hayırrr!.. Bu tekrar gerçekleşiyor olamazdı! Nash bir daha olmayacağını söylemişti!

Fakat paniğin ilk belirtileri bedenimin içinde filizlenmeye başlamıştı.

Ölüm tepemizdeymiş gibi gözlerim kararadı. Kalp atışlarım hızlandı. Tenim karıncalandı ve ellerim yumruk şeklini aldı. Nash ürkerek elini elimden çekti.

Elini tuttuğumu unuttuğum için o kadar sıkmıştım ki neredeyse kan dolaşımı durmuştu.

"Kaylee?" Sesi endişesinden ötürü kısıktı fakat ben bakışlarımı bir türlü yeşil beyaz kalabalıktan alamıyordum. Panik kafama akın ederken ve suçluluk duygusu kalbimi ele geçirirken Nash'e odaklanamıyordum. Biri ölecekti. Bunu hissediyor ama henüz kim olduğunu söyleyemiyordum. Ceketler, tıpkı bir zebra sürüsü gibi birbirine karışıyor, o kalabalığın içinde bireyleri ayırt edemiyordum.

Fakat kalabalığa karışmak hiçbir işe yaramayacaktı. Ölüm istediği kişiyi bulacaktı. Ve ben kurbanın kim olduğunu bilemezsem, onu uyaramayacaktım.

Şimdilik tek hissedebildiğim, bu kişinin bir kız olduğuydu.

"Gene oluyor!"

Emma'nın sesi çok uzaktan konuşuyormuş gibi geliyordu ama belli belirsiz onun yanıma oturduğunu hissediyordum. Ona bakamıyordum. Gözlerim kısa bir süre sonra ölecek kızı saklayan kalabalığa odaklanmıştı. Onun kim olduğunu görmem gerekiyordu. Buna mecburdum…

O anda kalabalık dağıldı ve alkış sesleri duyuldu, içlerinden birinin getirdiği küçük müzik setinden bir şarkı sesi yükselmeye başlamıştı. Kızlar ceketlerini çıkarıp yere koydular. Çimenlerin üzerinde, amcam ile yengemin beni zorla götürdükleri dans yarışmalarından birinden hatırladığım gibi zikzak şeklinde dizildiler. Dans grubu gösteri yapacaktı. Onlara bölgesel şampiyonluğu getiren hareketleri sergileyeceklerdi.

Ve o an onu gördüm. Soldan ikinci, Sophie'nin üç sıra önündeki. Bal rengi saçları ve yoğun kirpikleriyle uzun boylu zayıf bir kız.

Meredith Cole. Baş dansçı. Öyle yoğun bir kara buluta çevrilmişti ki yüz kadarını güçlükle seçebiliyordum.

Gözlerim onu bulur bulmaz, çamaşır suyu kokusunu içime çekmişçesine boğazım yanmaya başladı. Perişanlık beni sırılsıklam etmiş, beni acının derinliklerine çekmekle tehdit ediyordu. O bildik karanlık hisler, beni oturduğum yerde titremeye mahkûm ediyordu. Meredith Cole, çok ama çok yakında ölecekti.

"Haydi, Kaylee." Nash ayağa kalktı ve beni kolumdan çekiştirerek kaldırmaya çalıştı. "Haydi gidelim."

Boğazım gerildi ve nefesim sıklaştı. Kafam, içimde tırmanan acı karmaşayla karışmış, kalbim hissettiğim acıyla ağırlaşmış ve şişmişti. Gidemezdim. Ona söylemeliydim. Heidi'nin ölmesine izin vermiştim ama Meredith'i kurtarabilirdim. Onu uyarabilirdim ve her şey yoluna girebilirdi.

Ağzım açıktı ama kelimeler bir türlü dudaklarımdan dökülemiyordu. Bunun yerine sıradan bir panik dalgasıyla gelişini haber veren bir çığlık boğazımı sarıyordu ve bu sefer onu durdurmak için yapacak hiçbir şeyim yoktu. Konuşamıyordum, sadece çığlık atabilirdim. Fakat bu yeterli olmayacaktı. Meredith'i uyarmak için *sözcüklere* ihtiyacım vardı, anlaşılmaz çığlıklara değil. Kullanamadığım sürece "yeteneğimin" ne anlamı vardı? İşe yaramaz şekilde bağırmaktan başka bir şey yapamadığım sürece? Boğazımın derinliklerinden bir ağıt yükselmeye başladı. O kadar derinden geliyordu ki sanki ciğerlerim yanıyordu.

Ses, ilk başta yumuşaktı. Duymaktan çok hissettiğim bir fısıltı gibiydi. Nash'in gözleri fal taşı gibi açılırken korkudan çenem kilitlendi. İrisleri parlak gün ışığında yine dönmeye başlamıştı.

Gözlerim kararda ve yine aynı gri puslu tabaka tüm dünyayı kaplamış gibi görüşüm matlaştı. Gün ışığı azalmış, gölgeler belirginleşmişti. Hava pusluydu. Kendi ellerime bile odaklanamıyor, onları hayal meyal görüyordum. Masalar, öğrenciler ve okul binası, sanki biri gökkuşağının tabanında bir delik açmış ve bütün renkler oradan akıp gitmiş gibi canlılığını kaybetmişti.

Bir ellerimle ağzımı kapayarak ayağa kalktım ve Nash'in tuhaf derecede solgun görünen yüzüne yardım isteyen gözlerle baktım. Çığlık yukarı tırmanıp boğazımı tıkamış, bir hırıltı gibi hiçbir şeye geçit vermiyordu.

Nash kolunu belime doladı ve Emma'ya başıyla diğer tarafıma geçmesini işaret etti. Kulağıma, "Sakin ol, Kaylee," diye fısıldadı. Ilık nefesi boynumdaki tüyleri diken diken etti. "Sakin ol ve beni dinle…"

Bakışlarım tekrar Sophie ve sima olarak tanıdığım sarışın, minyon bir kızın arasında dans eden Meredith'e kayınca dizlerimin bağı çözüldü.

Nash beni kollarına alıp göğsüne bastırdı, hâlâ kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Tanıdık ve kafiyeli sözler. Sözcükleri üzerime neredeyse fiziksel bir varlık gibi düşüyor, dokunduğu yerlerimi duyabildiğim bir merhem gibi rahatlatıyordu.

Yine de içimdeki çığlık şiddetleniyor, dışarı çıkmak için bir yol arıyordu. Alternatif bir yol ortaya koymazsam kendine zorla bir tane açacak gibiydi.

Emma, İngilizce bölümünün koridorunun sonuna doğru önümüzden yürüyüp köşeyi dönerek bahçenin görüş açısından çıktı. Herkes dans gösterisini izlediği için kimse bizi fark etmemişti.

Nash beni binanın bitiminde, sadece çıkış için kullanılan bir kapının yanındaki alçak duvarın önünde yere indirdi. Yine yanıma oturup bu sefer beni kollarıyla sıkıca sardı. Emma da yanımızda çömelmişti. Nash arkamda sıcacıktı. Duyduğum tek şey, onun fısıltıları ve bastırmak için uğraştığım halde içimde sürekli olarak devam eden çığlıktı.

Çığlık atmadan konuşmaya odaklandığımda bakışlarımı Emma'nın endişeli suratından kaçırıp Nash'in omzunun üzerinden uzaktaki tuhaf grilikteki alana çevirdim. Görüş alanımın solundan bir şey geçti ve gözlerim doğrudan ona odaklandı. Ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki ne olduğunu tam seçemiyordum. Belli belirsiz, orantısız bir insan silüeti gibiydi. Şekil biçimsiz ve garip görünüşlüydü. Gözümü kırptığım zaman onu nerede gördüğümden emin olamadım.

Garip gri sis bulutu görüşümü kısıtladığı için muhtemelen bir öğretmeni bu belirsiz şekle çevirmiştim… Dikkatimin daha fazla dağılmasını engellemek için gözlerimi kapadım.

O sırada panik geldiği gibi hızla yok olmaya başladı. Gerilim, bir deniz topundan çıkan hava gibi vücudumdan çekilip beni rahatlamış fakat yormuştu. Gözlerimi açınca renk ve berraklığın dünyaya döndüğünü gördüm. Ellerim gevşedi ve boğazımdaki çığlık yatıştı. Fakat bir saniye sonra acı bir feryat yeri göğü inletti. Bu çığlığın benden gelmediğini anlamam bir saniyemi aldı.

Okul bahçesinden gelmişti.

Oraya bakmadan ne olduğunu anlamıştım. Meredith düşmüştü. Çığlık atma dürtüm, yere düşüşüyle son bulmuştu.

Bir kez daha birinin öleceğini öngörmüştüm. Ve bir kez daha bunun olmasına izin vermiştim.

Gözlerim, yeni bir şok dalgası ve beraberinde başımı taşıyamayacağım kadar ağır bir suçluluk duygusuyla büyük bir acı tüm bedenimi sardı. *Benim*

suçumdu. Onu kurtarmalıydım.

Bahçeden çığlık sesleri gelmeye devam etti. Bir öğrenci diğerine ambulans çağırması için bağırıyordu. Kapılar açıldı ve sonra tuğla binaya doğru kapandı. Beton merdivenlerde spor ayakkabı sesleri duyuldu.

Utanç ve hüsran gözyaşları yüzümden süzülmeye başladı. Başımı yaşların tişörtünü ıslatacağını umursamadan Nash'in omuzuna gömdüm. Hiçbir uyanda bulunmadığım için sanki onu kendi ellerimle öldürmüştüm. Köşeden uğultular yükseliyordu. Her korkulu ses diğerine karışıyordu. Kimi ağlıyor, kimi koşuyordu. En çok da softball antrenörü Bayan Tucker'ın, etraftakileri sakinleştirmek için çaldığı düdük duyuluyordu.

Emma hâlâ yanımda çömelmiş durumdaydı. Şaşkınlık içinde neler olduğunu anlayınca yüzümü görebilmek için saçlarımı geriye doğru aldı. "Kim o?"

Bluzumun koluna gözyaşlarımı silerek, "Meredith Cole," diye fısıldadım.

Nash kollarını, midemin üzerine kenetlediğim kollarıma daha sıkı sardı.

Emma kuşku ve korku karışımı bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı. Sendeleyerek bizden uzaklaştı. Sonra dikkatlice döndü ve köşeden bahçeyi gözetlemeye başladı. "Hiçbir şey göremiyorum, çok fazla insan var."

"Fark etmez," dedim. Ses tonumdaki şaşkınlık beni bile şaşırttı. "Zaten o çoktan öldü."

"Nereden biliyorsun?" Emma binanın köşesini kavramış, tırnaklarını kahverengi tuğlaları çevreleyen pürüzlü harçları kazıyordu. "Onun Meredith olduğuna emin misin?"

İç çekerek, "Evet," dedim. Ayağa kalktım ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silerek Nash'i de elinden tutup kaldırdım. O soluma, Emma sağıma geçti ve hep beraber kaosun içine doğru yürüdük.

6

EMMA HAKLIYDI. Her yer insan kaynıyordu. Birçok sınıfın kapısı açılmış, öğretmenlerinin itirazlarına rağmen öğrenciler dışarı çıkıyorlardı. Öğle yemeği saatinin bitmesine hâlâ on dakika olduğu için okul kafeteryasının alışılagelmiş kalabalığı da dışarıdaki çimenliğe akın ediyordu.

Cep telefonuyla konuşan en az yirmi öğrenci görmüştüm. Yakalayabildiğim konuşmalar kulağıma 911 aramaları gibi geliyordu. Fakat bu insanların çoğu kimin başına ne geldiğinden habersizdi. Tek bildikleri birinin yaralandığı ve silah sesi gelmediğiydi.

Yeşilli beyazlı kalabalığın kenarında Koç Tucker'ı görebiliyordum. Spor ayakkabılarını dengesini sağlamak için açmış, hantal bir megafondan bağırarak kendine yer açmaya çalışıyordu. Sonunda kalabalık Bayan Tucker'a yol vermek için biraz çekilince bir kolu yana açılmış halde, kahverengi çimenlerin üzerinde yatan hareketsiz bir beden belirdi. Onu hayata döndürmek için kalp masajı yapan on dört numaralı futbol takımı oyuncusu görüşümü kapattığı için kızın yüzünü göremiyordum.

Ama onun Meredith Cole olduğunu biliyordum ve on dört numaraya boş yere çabaladığını ve ona yardım edemeyeceğini söyleyebilirdim.

Koç Tucker futbol oyuncusunu cansız bedenin üzerinden çekti ve kızın yanına diz çökerek tüm öğrencilere geri çekilip binaya girmeleri için bağırdı. Ardından yüzünü Meredith'inkine yaklaştırarak nefes alıp almadığını kontrol etti. Kısa süre sonra dansçının başını geriye aldı ve on dört numaranın bıraktığı yerden kalp masajı yapmaya başladı.

Birkaç saniye sonra, dans grubunun sponsoru ve aynı zamanda okulun cebir öğretmenlerinden olan Bayan Foley, açık bir sınıf kapısından fırlayarak bahçeye çıktı, karmaşayı görünce bir an şaşkınlıktan konuşamadı. Sonrasında birkaç öğrenciyle bir şeyler konuştu, dans grubunun gözyaşları içindeki diğer üyelerini Meredith ve softball koçundan birkaç metre ötede bir araya topladı. Diğer öğrenciler şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Kimisi ağlıyor, kimisi fısıldıyor ve diğerleri de şok içinde öylece duruyorlardı.

Biz kargaşanın kenarından olanları seyrederken, üç yetişkin daha kafeterya merdivenlerinden indi. Biri daracık eteği ve kargaşa da delikler açmaya hazırlanan yüksek topuklu ayakkabılarıyla son derece resmî görünen okul müdiresi; diğeri onun ufak tefek, seyrek saçlı, not defterini can yeleği gibi dar göğsüne bastırmış asistanı ve sonuncusu da futbol takımının başdirektörü Bay Rundell'dı.

Okul müdiresi parmaklarının ucunda durarak Bay Rundell'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da başıyla onayladı. Bay Rundell'ın boynunda bir düdük asılıydı ve elinde bir megafon taşıyordu.

Aslında hiçbirisine ihtiyacı yoktu ama her ikisini de kullandı.

Düdüğün sesi ray mıhı gibi kulak zarını deldi ve herkes donakaldı. Sonra Koç Rundell megafonunu ağzına götürerek, gururlu bir asker edasıyla emirler yağdırmaya başladı.

"Tecrite geçiyoruz! Yemeğinizi yediyseniz sınıflarınıza dönün, yemeyenler de kafeteryada otursunlar."

Müdirenin bir işaretiyle asistanı gerekli anonsları ve ayarlamaları yapmak üzere, hızla yanından uzaklaştı. Öğretmenler büyük bir ciddiyetle öğrencilerini tek tek içeri götürmeye başladılar. Kısa bir süre sonra kapılar kapandı ve avluya derin bir sessizlik hâkim oldu. Her an ağlayacakmış gibi görünen Bayan Foley hıçkırıklara boğulmuş dansçılarını toplayıp yan kapıdan binaya soktu.

Müdire, öğle yemeği kalabalığını kafeteryaya yönlendirmeye başladı, asistanı da yanına döndüğünde ona yardım etti.

Emma, Nash ve ben, yeşil-beyaz ceketli topluluğun hemen arkasında, öğrenci kalabalığına karışmıştık. Son dörtlü masanın yanından geçerken sağa doğru baktığımda, Koç Rundall'ın Koç Tucker'dan kalp masajını devraldığını gördüm. Suçluluk duygusuyla midem bulanıp yaşadığım şoktan uyuşmuş olsam da bunu görmek zorundaydım. Kalbimle bildiklerimi aklıma kanıtlamak için.

Meredith uzun, kahverengi saçları ölü çimenlere dağılmış halde öylece yatıyordu. Yüzünü ancak Bay Rundall kalp masajını sürdürmek için geriye çekildiğinde görebildim.

Gözlerim yaşla doldu ve ağlamamak için burnumu çekmeye başladım. Binanın içine giden geniş basamakları tırmanırken, Nash sağ tarafıma geçip görüşümü kapadı. Tecrit nedeniyle içerideki tüm ışıklar söndürülmüştü. Bir duvarı kaplayan kafeterya pencereleri perde takılamayacak kadar büyük olduklarından gün ışığı içeri girebiliyordu. Fakat bu ışık, alışılagelmiş florasan lambalarının yaydığı parlak ışığın aksine, uzun odada derin gölgeler oluşturup solgun renkler ortaya çıkarıyordu.

SPORCULAR KAFETERYANIN EN UZAK köşesindeki yuvarlak masalardan birinin etrafında büyük bir ciddiyetle ve sessizlik içinde oturuyorlardı. Birçoğu dirseklerini dizlerine dayamış, başlarını ellerinin arasına almıştı. Meredith'e gönüllü olarak yardımcı olmaya çalışan on dört numaralı oyuncu, yüzü gözyaşları ve maskarayla kaplanmış kız arkadaşını kucağına oturtmuş, kolunu beline sarmış ve çenesini de kızın omuzuna dayamıştı.

Diğer öğrenciler de diğer masalarda gruplar halinde oturuyorlardı. Birkaçı, fısıldayarak cevabını kimsenin bilmediği sorular soruyor, bazısı sessizce ağlıyor ve her biri neler olup bittiğini anlayamadığı için şaşkın görünüyordu. Hiçbir belirti, şiddete maruz kalma ya da gözle görülür bir şey yaşanmamıştı. Bu tecritin, her dönem iki kez yaptığımız ve herkesin bildiği tatbikatlarla alakası yoktu.

Bütün masalar dolmuş, küçük gruplar halindeki bazı öğrenciler de sırtlarını duvara dayayarak, kucaklarında sırt çantaları ve kitaplarıyla gerçek yerde öylece oturuyorlardı. Biz de boş bir köşeye doğru ilerlerken, Emma sarsılmış ve solgun görünüyordu. Bacaklarım titriyor, üç gün içinde

gerçekleşen ikinci tahminimin ağırlığıyla kendimi uyuşmuş hissediyordum. Sadece Nash bizlere kıyasla daha sakin görünüyordu. Elimi morartacakmış gibi sıkışı, göründüğü kadar rahat olmadığının tek göstergesiydi.

Sıra halinde yere oturduk. Emma solumdaydı. Nash ise hâlâ sağ elimi tutuyordu, ikisi de konuşamayacak kadar afallamış durumdaydı. Düşüncelerim, yaşadığım şok, şiddetli suçluluk duygusu ve şüpheyle karmakarışık bir hal almıştı. Kafama içinde bulunduğum bu dingin ve loş odanın aksine bir karmaşa hâkimdi. Ve bunu durduramıyordum. Bu akına, herhangi bir şey hissedecek ya da bir soruya cevap verebilecek kadar uzun karşı koyamıyordum.

Sadece öylece durup etrafa bakınıp bekliyordum.

Dakikalar sonra sokağın aşağısından siren sesleri duyuldu, ilk başta az duyulan bu ses, saniyeler geçtikçe şiddetini artırdı. Ambulans, kulakları sağır edici bir sesle okul binasının önünde durdu fakat dikkatlice binanın arkasına dolanıp kafeteryanın önünden geçerken sesler kesildi. Gerçi kargaşaya yaraşır bu ses benim kafamda yankılanmaya devam ediyordu.

Ambulans, pencerenin görüş alanının dışında durdu fakat ışıkları son derece gereksiz olduğunu bildiğim iyimser bir aciliyetin göstergesi olarak okul binasının mat kahverengi tuğlalarına yansıyordu.

Meredith Cole ölmüştü ve ne kadar çabalasalar da geri gelmeyecekti. Bu acı gerçek beni içten içe yiyor, içimde kalbimin her acılı atışının yankılarını duyabileceğim şekilde boşluk oluşturuyordu.

Sağlık görevlileri dışarıda çakşırken, öğretmenler kafeteryaya girip çıkıyor, kendilerinde konuşma cesareti bulmuş olanların sorularım yanıtlamaya çalışıyorlardı. Bir ara son sınıfların rehber öğretmeni takımdakilerin masasına oturup düşerken Meredith'i görmüş olanlarla yavaşça konuşmaya başladı.

En sonunda müdür yardımcısı interkomdan okulun resmî olarak tatil edildiğini ve velilerimizle iletişime geçildikten sonra hepimizin eve gönderileceğini açıkladı. Bu sırada ambulansın kırmızı ışıkları sönmüştü. Henüz kimse herhangi bir açıklama yapmamış olmasına rağmen acı gerçek, söylenmeyen, istenmeyen ve kaçınılmaz bir şekilde etrafta yankılanıyordu.

Sonrasında ilk öğrenci grubu ofise çağrıldı. Emma bana ben de Nash e yaslanmış şekilde oturuyorduk. Nash'in kokusu ve sıcaklığının beni sakinleştirmesine izin verdim. Birkaç dakika sonra Koç Tucker kafeteryanın kapısında durarak oradaki yüzleri taramaya başladı. Bu tarayış, bakışlarının benim üzerime kilitlenmesiyle son buldu. Koç Tucker masaların oluşturduğu labirentin arasından bize doğru gelirken oturduğum yerde doğruldum. Öğretmenimiz yanıma gelip bana elini uzatınca ayağa kalktım. Nash ve Emma'nın da kalktıklarını göz ucuyla gördüm. "Dansçılar anlaşılır şekilde büyük bir duygusal yıkım içindeler. Bu nedenle öncelikle onların ailelerini arıyoruz. Sophie pek iyi değil. Sponsoru annenle görüştü ve kardeşini eve senin götürmeni istediler."

Derin bir nefes aldım. Tekrar elimi tutan Nashe minnettarlık duydum. "O benim kuzenim," dedim.

Koç Tucker, içinde bulunduğumuz şartlarda bu tip detayların önemli olmadığını anlatmak ister gibi kaşlarını çattı. Belki haklıydı ama ben yine de bunun için kendimi özür dilemek durumunda hissetmiyordum.

"Kitaplarım dert etme." Bu sefer sert bir ifadeyle bakıyordu. "Sadece Sophie'yi eve götür."

Başımı salladım. Koç Tucker onu takip etmemi işaret edip kafeteryada yürümeye başladı. "Sonra konuşuruz çocuklar," diyerek önce Emma'ya, sonra elini sıkarak Nashe baktım. Emma hafifçe gülümsedi. Nash telefonunu almak için elini cebine sokarak başım salladı.

Tam koridora çıkmış ofise doğru yürümeye başlamıştım ki telefonumun titrediğini hissettim. Ekranda mesaj geldiğini gösteren ikon yanıp sönüyordu. Nash'tendi.

Kimseye bir şey söyleme. Çok yakında açıklayacağım.

Hemen ardından bir mesaj daha geldi. Bu sadece tek kelimeydi: *Lütfen.*

Cevap vermedim çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. Neler olup bittiğini açıklamaya çalışsam da kimse bana inanmazdı. Fakat önsezilerim gerçekleşiyordu. Sessiz kalmak artık bir çözüm değildi. Özellikle de bir sonraki ölümü durdurabilme şansım varken.

En azından bir sonraki kurbanı uyarma ve ona savaşma şansı tanıyabileceksem manevi açıdan bunu yapmak zorunda değil miydim?

Ayrıca daha dün Nash her şeyi amcam ve yengeme anlatmam için ısrar etmiyor muydu?

"Kaitlin! Buraya gel." Sesin geldiği tarafa baktığımda, ön ofisin bulunduğu avludan Bayan Foley'in bana el salladığını gördüm. Hemen arkasında, yeşil yapraklı koca bir bitkinin altında Sophie oturuyordu. Etrafı onun gibi maskaraları akmış, kırmızı suratlı altı-yedi kızla sarılmıştı.

"Adım Kaylee," diye mırıldandım. Şaşkın dansçıların önünde durdum.

"Tabii." Fakat sponsorun benim adımın ne olduğunu umursadığım hiç sanmıyordum. "Annenle konuştum…" Ouija[2] olmadan anne-yenge meselesini açıklamanın imkânsız olduğunu düşündüğüm için hiç zahmet etmedim. "… Sophie'yi alarak doğruca eve gitmenizi, sizi orada bekliyor olacağını söyledi."

Dans ekibi sponsorunun bana bu ulvi görevi verdiği için teşekkür edercesine omzuma koyduğu anlayışlı eli görmezden gelip başımı salladım. Sophie

ye dönerek, "Hazır mısın?" diye sordum. Ve o uysal bir şekilde başım sallayıp, elinde çantasıyla ayağa kalkarak kötü niyetli tek bir kelime etmeden bahçeye doğru arkamdan gelince şaşırdım. Gerçekten şok geçiriyor olmalıydı.

Park yerinde, arabanın yolcu tarafındaki kapıyı açtım. Sonra arabaya binmek için diğer tarafa geçtim. Sophie koltuğuna geçti, kapıyı kapatıp yavaşça bana döndü. Her zamanki kendini beğenmiş ve kibirli ifadesi yerini şiddetli acıya bırakmıştı.

"Gördün mü?" diye sordu, ilk defa rujsuz gördüğüm alt dudağı titriyordu. Bütün makyajını gözyaşlarıyla beraber silmiş olmalıydı. Neredeyse… normal görünüyordu. Her ne kadar her günümü cadalozluğuyla berbat ediyor olsa da, bu sefil haline sempati duymaktan kendimi alamıyordum. Şu anda korkmuş, incinmiş, aklı karışmış ve şefkat arar bir haldeydi.

Tıpkı benim gibi.

Ona karşı gardımı tamamen indiremiyor olmam can yakıcıydı. Çünkü biliyordum ki acısı geçtiğinde tekrar *Kötü Kızlar* filmindeki karakterlere dönüşecek ve yaptıklarımı burnumdan getirecekti. "Neyi gördüm mü?" İç çektim ve ona doğrudan bakmamak için dikiz aynamı düzelttim.

Kuzenim gözlerini devirdi ve bir an her zamanki hoşgörüsüzlüğü taze acısını bastırır gibi olmuştu. "Meredith. Olanları gördün mü?"

Kontağı çevirdim ve küçük arabam, ellerimin altındaki direksiyonu titreterek çalışmaya başladı. "Hayır." Bütün şovu kaçırmış olmak büyük bir kayıp değildi; ön izlemeye katlanmak zaten yeterince zor olmuştu.

"Korkunçtu." Emniyet kemerimi bağlayıp arabayı park yerinden çıkarırken, Sophie de ön camdan dışarı boş boş bakıyordu. "Scott ve diğer çocuklara hava atmak için dans ediyorduk Laura'nın provalarda sürekli bir adım kaçırdığı kısım da dahil tüm zor hareketleri yapmıştık…"

Hangi adımdan bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu ama ilk kez beni odun yerine koymadan anlattığı bu şey ona kendini iyi hissettirdiği için devam etmesine izin verdim.

"… ve neredeyse bitirmiştik ki Meredith aniden… yıkılıverdi. Tıpkı bir oyuncak bebek gibi çöktü ve yere yığıldı."

Ellerim direksiyona kenetlenmişti ve sinyal vermek için onları gevşetmek zorunda kaldım. Trafik ışığından sağa döndüm. Okul, başka bir deyişle son öngörü alanım görüş açımdan çıkınca derin bir nefes al dım. Sophie, benim rahatsız olup olmadığımı umursamadan, terapideymişçesine durmaksızın konuşmaya devam ediyordu.

"Onun bayıldığım düşünmüştüm. Biliyorsun, bir hamsteı doyuracak kadar bile yemek yemiyordu."

Tabii ki böyle bir şeyi bilmiyordum . En iyi dans grubunun yeme alışkanlıklarıyla hiçbir zaman ilgilenmemiştim. Ama Meredith'in iştah durumu da kuzeninki -aynı zamanda yengeminki- gibiyse, Sophie'nin bu hamster benzetmesi son derece akla yatkın görünüyordu.

"Fakat sonra hareket etmediğini fark ettik. Nefes bile almıyordu." Sophie bir an duraksadı ve uzun bir dalıştan sonra yüzeye çıkıp alınan hava gibi bu kısa sessizlik anının tadım çıkardım. Artık engel olamadığım bu ölümle ilgili daha fazla şey duymak istemiyordum. Zaten yeterince suçluluk duyuyordum. Ama o henüz söyleyeceklerini bitirmemişti. "Peyton onun kalp krizi geçirdiğini düşünüyor. Bayan Rushing geçen seneki sağlık dersinde, vücudumuzu çok fazla çalıştırıp onu yeterince beslemezsek kalbimizin er ya da geç duracağını söylemişti. Tıpkı bu olaydaki gibi." Parmaklarım şıklatı ve tırnaklarındaki oje gün ışığında pırıl pırıl parladı. "Sen de kalp krizi geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

Bu soruya bir cevap beklediğini anlamam bir dakikamı aldı, içinde herhangi bir iğneleme olmadan, bir konu hakkında gerçekten fikrimi öğrenmek istiyordu.

"Bilmiyorum." Sokağımıza döndüğümde dikiz aynasına baktım ve Val yengenin arabasının tam arkamızda olduğunu görünce hiç şaşırmadım.
"Olabilir/'Tabii bu söylediğim düpedüz yalandı. Meredith Cole üç gün içinde sebepsiz yere ölen üçüncü genç kızdı. Her ne kadar şüphelerimi en azından şimdilik kelimelere dökemesem de artık bu ölümler arasında bir ilişki olmadığım söyleyemiyordum.

Nash'in rastlantı teorisi koca bir buz dağına çarpmış, hızla batıyordu.

Arabayı evin önüne bıraktım. Val yenge de bizi geçerek otoparktaki yerine park etti. Henüz motoru bile durdurmamışken Sophie kendisini dışarı attı ve annesini gördüğü anda yine gözyaşlarına boğuldu. İv barajının kapıları* sempatik gözlere ve üzerinde adlanacak yumuşak omuzlara dayanamamıştı sanki.

Val yenge, hıçkırıklara boğulmuş kızını hemen garajdan mutfağa götürdü ve mutfak tezgâhının yanında duran yüksek taburelerden birine oturttu. Garaj kapısını kumanda eden düğmeye basarak, elimde Sophie'nin çantasıyla arkalarından gittim, içeri girdiğimizde, kuzenim burnunu çeke çeke hıçkırarak yarım yamalak bildiği şeyleri anlatmaya çalışırken, çantasını tezgâhın üzerine bıraktım. Sophie bu esnada tezgâhın üzerindeki bir kutudan aldığı peçeteyle yanaklarından akan yaşları ve kıpkırmızı olmuş burnu siliyordu.

Fakat Val yenge, muhtemelen dans grubunun sponsorundan duyduğu detaylarla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Elimde bir kola kutusu, biraz olsun sessiz bir ortama duyduğum özlemle masada otururken, Val yenge kızına sıcak çay yapmak için etrafta koşuşturup tezgâhtakileri devirip duruyordu. Yapacak bir şeyi kalmayınca, o da kızının yanındaki taburelerden birine oturdu. Val yenge iç çekişleri yavaşlayıp hıçkırıkları bitene kadar sıcak çayı yavaşça kızına içirdi. Ama Sophie o zaman bile konuşmaktan vazgeçmedi.

Meredith'in ölümü, kuzenimin peri masalı gibi sürdürdüğü dünyasına gölge düşüren ilk trajediydi ve bununla nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Sophie yirmi dakika kadar sonra hıçkırmaya ve akan sümüklerini içtiği ılık çaya damlatmaya devam ederken, Val yenge banyoya gitti. Sonra elinde kahverengi, küçük bir ilaç şişesiyle geri döndü. Bu şişeyi tanıyordum: Ruh sağlığı bölümündeki Dr. Nelson'ı son ziyaret edişimde bana sakinleşmem

için verdiği ilaçlardan biriydi.

Sandalyemde rahatsızca döndüm ve soru soran bir ifadeyle yengeme baktım. Fakat o hafif bir pişmanlıkla gülümseyip omuzunu silkti. "Bu onu sakinleştirir ve uyumasına yardımcı olur. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Evet ama onun doğal bir uykuya ihtiyacı vardı, bu aptal ilaçlarla komaya sokulmaya değil. Ama ikisi de kimyasal zehirlenmeyle ilgili görüşlerimi dinlemezlerdi.

Yavaş yavaş yok oluşunu izlerken, bir an için kuzenimin masumiyetine özendim. Ölümün ne olduğunu çok küçükken öğrenmiştim ve Sophie o an her ne kadar teselli edilemez gibi görünse de on beş yılını plastik ambalajında, pamuklara sanlı, renkli, zırhların altında karanlığa maruz kalmadan geçirmişti. Bundan sonra yaşayacağı hiçbir şey onun mutlu çocukluğunu elinden alamazdı.

Val yenge Sophie'nin küçük, beyaz hapı yutuşunu izledi, daha sonra onu alıp zayıf bedeninin ağırlığının sebep olduğu bir gıcırdamanın duyulduğu odasına götürdü. On dakika sonra Sophie'nin iğrenç horlama sesi duyulmaya başladı ve o an onun annesine olduğu kadar babasına da benzediğine karar verdim.

Yengem, Sophie'yi yatırırken amcamın rafından buzdolabındaki bir kola daha aldım, bu raf yengemin şekersiz, yağsız, tatsız diyet ürünleri krallığının fethedemediği tek yerdi. Ve oturma odasına geçtim. Yerel bir kanalı açtım ama saat iki buçuk olduğu için haber programı yoktu. Akşam beş haberlerini beklemek zorundaydım.

Televizyonu kapattım ve Cole ailesini düşünmeye başladım. Onlarla bir yıl kadar önce bir dans yarışmasında tanışmıştım. Meredith'in annesinin, küçük oğluna ablasının okuldan dönmeyeceğini açıklamaya çalışırken ki halini düşününce gözlerim yaşardı.

Mutfaktan gelen bir bardak şıngırtısı giderek içine gömüldüğüm suçluluk batağından ve acıdan beni uzaklaştırdı. Koltukta dönerek mutfağa doğru baktığımda yengemin kocaman bir fincana çay koyduğunu gördüm. Bir an şaşkınlıkla kaşlarım havaya kalktı, belki de Val yengenin de bir yatıştırıcıya ihtiyacı vardı. Sonra yengem Brendon amcayla içkileri koydukları üst dolabı açmak için parmaklarının ucunda yükseldi.

Dolaptan bir şişe brendi alıp kapağını açtı ve koca fincanına bolca doldurdu. Şişeyi mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. İkinciyi de içeceği belliydi.

"Çaycından bir yudum aldıktan sonra televizyon kumandası elinde, oturma odasına yöneldi. Benimle göz göze gelince âdeta donakaldı ve yanakları kızardı.

"Henüz haberlerde vermediler," dedim. Mutfaktan oturma odasına ne kadar yorgun ve ağır adımlarla yürüdüğü dikkatimi çekti. Val yenge ve Bayan Cole yıllardır jimnastik salonuna birlikte gidiyorlardı. Meredith m ölümü belki de onu sandığımdan daha çok sarsmıştı. Ya da sadece Sophie'nin bu kadar üzgün olması sinirlerini bozmuştu. Belki de Meredith'in ölümüyle Heidi Anderson'unki arasında bir bağlantı kurmuş -bildiğim kadarıyla henüz Alyson Bakerdan haberi yoktu- ve yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştı. Tıpkı benim gibi.

Sebebi ne olursa olsun yüzü solgundu ve elleri titriyordu. O kadar kırılgan görünüyordu ki sinirlerini daha fazla bozmaktan korkuyordum. Fakat bu öngörüler artık çok ileri gitmişti. Yardıma, tavsiyeye ya da… herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Asıl ihtiyacım olan bana bu ölüm öngörülerinin birini uyarmama yardım edemeyeceklerse ne işe yarayacaklarını söyleyecek biriydi. Gerçekleşmesini engelleyemediğini sürece birinin öleceğini görmenin ne yararı vardı? Val yengenin bütün bunları bilmesine imkân yoktu ama başkası da bilemezdi. Ve anne babamın yokluğunda konuşabileceğim başka kimse yoktu.

Yengem kanepenin diğer ucuna yorgun bir halde, dizlerini bitiştirip ayak bileklerini resmi bir biçimde birleştirerek otururken, ellerimi kucağıma koymuş, parmaklarımı birbiri etrafında döndürüyordum. Ağzının kenarındaki hoşnutsuzluk çizgilerinden ve elindeki titremeden, aslında görünmeye çalıştığı kadar sakin ve rahat olmadığı anlaşılıyordu.

Ve de kupasından yükselen çay olmayan kokudan.

Onlara en son birinin öleceğini hissettiğimi söylediğimde, amcamla birlikte doğruca beni hastaneye götürmüş ve orada bırakmışlardı. Tabii o zaman bir alışveriş merkezinin ortasında histerik bir şekilde çığlık çığlığa bağırıyor ve bana dokunmak isteyen herkese saldırıyordum.

Sanırım o durumda yapacakları başka bir şey yoktu.

Bu sefer her şeyin daha iyi gideceğinden emindim. En azından daha sakin ve mantıklıydım, karşı koyamadığım bir çığlık krizinin ortasında da değildim. Ve yengem de şimdiden brendiden bir kadeh içmişti.

Sinirlerim gerildi ve köşe sehpa üzerindeki ince ahşap kamışla vanilya kokusu yayan oda spreyine uzandım. "Val yenge?" Benim sesimle aniden sıçradı ve "çay"ı kucağına döküldü. "Affedersin tatlım," diyerek elindeki bardağı sehpadaki bardak aldığına koydu ve pantolonunu ıslak mendille silmek için mutfağa doğru koştu. "Meredith konusu beni biraz gerdi de."

Ne hissettiğini gayet iyi anlayabiliyordum.

Yengem ince bacağının yansım kaplayan ıslak izlerle oturma odasına geri dönünce derin bir nefes aldım. "Evet, oldukça korkunçtu…"

"Ah." Sandalyesinden birkaç adım uzakta durdu, endişe ve şüpheyle dolu gözlerini kısarak bana baktı. "Sen de orada miydin?" Ne söyleyeceğimi tahmin mi etmişti?

Belki de Nash haklıydı. Belki gerçekten sırrımı bir süre daha saklamalıydım…

Başımı yavaşça hayır anlamında salladım ve bakışlarımı tekrar esans şişesinden çıkan küçük çubuklara yönlendirdim. "Hayır, aslında olayı tam olarak görmedim…" Yengem rahat bir nefes verdi ve bu anı az sonra söyleyeceklerimle mahvedeceğim için kendimden nefret ettim. "… fakat… Geçen gün Tabuda ölen kızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Ne kadar üzücü bir olaydı!" Sandalyesine döndü ve çayından bir yudum daha alarak sanki bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kapadı. Belki de dua ediyordu. Sonra daha büyük bir yudum aldı ve bardağım indirdi. Gözlerini kocaman açıp dikkatle bakmaya başladı. "Kaylee, bugün olanlarla o kızın hiçbir ilgisi yok. Haberlerde söylendiğine göre, o kız sarhoşmuş ve ayrıca alkolden daha güçlü bir şeyler kullanmış olabileceği de düşünülüyormuş."

Son dedikoduyu duymamıştım ama bunu sorgulamaya fırsatım olmadı çünkü yengem konuşmaya devam ediyordu. Bir anne, bir kız kardeş gibi.

Konuşurken elindeki kupayı da sallıyor ama bu sefer etrafa hiçbir şey saçılmıyordu. Çünkü kupa çoktan boşalmıştı. "Sophie, Meredith m dans ederken aniden yere yığıldığını söyledi. O zavallı çocuk neredeyse hiçbir şey yemiyor, kafeinle yaşıyordu. Vücudunun isyan etmesi an meselesiydi."

"Biliyorum, belki Sophie haklıdır." Koku çubuklarını rahat bırakıp kola kutumun açma halkasıyla oynamaya başladım. Yengemin o sempatik tavrı arkasına gizlenmiş acıma ve şüphe dolu halini görmemek için tüm dikkatimi halkayı kutudan ayırmaya vermiştim, içim şüpheyle dolu olmasına rağmen, "Ölüm şekilleri arasında bir bağlantı olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Ama Val yenge aralarındaki tek bağlantı *benim"*

"Ne?"

Yengemin gözlerinin kafa karışıklığıyla kısılmış olduğunu görmek için tam zamanında başımı kaldırdım. Ama sonra birdenbire rahatladı ve sanki ne demek istediğimi o anda idrak etmiş gibi alnındaki gerginlik çizgileri kayboldu. Rahatlamıştı.

Sanrılarımın geri dönüşü onu böyle rahatlatmıştı madem, benden başka ne duymayı beklemişti ki?

Yüz ifadesi yumuşadı ve o her zamanki küçümseyen sempatiklik maskesi gururumu incitti. "Kaylee, bunu söylemenin sebebi *panikatağın* mı?" Son kısmı binlerinin duymasından çekinir gibi öne eğilip fısıldamıştı.

Öfke küçük yıldırımlar gibi içimde çakmaya başlamıştı. Kendimi yarısı boşalmış kola kutumu ezmeden önce sakinleştirmeye çalışarak, "Şaka yapıyorum, Val yenge. Ve ben deli değilim. Meredith'in öleceğini daha o hayattayken biliyordum," dedim.

Bir soluk alış verişinden bile kısa bir süre için yengem kendi hayaletini görmüş gibi korkmuş göründü. Sonra tekrar kriz geçireceğim korkusunu şiddetle başını sallayarak uzaklaştırdı ve kararlı, metanetli bir maske takındı. Başından beri haklıydım. Dinlemeyecekti. Asla.

"Kaylee, lütfen yine başlama," diye yalva rdı. Ayağa kalkıp elindeki boş fincanı mutfağa götürürken ağzının çevresinde derin çiziler oluştu. Peşinden gittim ve tırmanan öfkeyle çaydanlığı ocaktan akşını izledim. "Meredith'in ölümünün seni üzdüğünü bilyonun. Ama bu onu geri getirmez. Acınla baş etmek için başka bir yol bulmaksın."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Bunun acıyla talan ilgisi yok," diye ısrar ettim. Yarısı içilmiş kolanın kutusunu geri dönüşüm kutusuna attım. Kutu, büyük bir patırtıyla çöpe düştü ve hemen ardından kutudan sızan koladan köpürme sesi duyuldu.

Yengemin kısılmış gözlerinden hayal kırıklığını okuyabiliyordum. Ölümün Çaresizliği çaydanlığı tutuşundan bekiydi. Muhtemelen beni de Sophie kadar kolay alt edebilmeyi diliyordu. Ve içimden bir ses ona her şeyi anlatmanın Meredith'i uyarmaya çalışmaktan daha iyi sonuç doğurmayacağını biliyordu. Ama başka, inatçı bir ses de vazgeçmemem gerektiğini söylüyordu. Artık sırlardan ve acıyan bakışlardan bıkmıştım. Aynı zamanda akıl hastanelerinden ve orada verilen şu küçük beyaz haplardan da… Bir daha kimsenin bana deli muamelesi yapmasına izin vermeyecektim. Asla…

Val yenge kararlılığımı fark etmiş olacak ki çaydanlığı tekrar ocağa koyup avuçlarını tezgâhın üzerine dayayarak bana bakmaya başladı. "Sophie'yi düşün. Şimdiden bir travma geçiriyor. Böyle bencilce ve ilgi çekmeye yönelik bir hikâyenin onu ne hale getireceğini tahmin edebiliyor musun?"

Dişlerimi sıktım, gözyaşlarını gözlerimi yakıyordu. "Sophie umurumda bile değil!" diye bağırarak yumruğumu hızla tezgâha indirdim. Darbenin etkisi zarar verici bir öfke dalgası gibi kollarıma yayıldı.

Yengem geri çekildi. Bense anlık bir tatmin duydum. Hemen ardından kaşıdı olarak tezgâhtan uzaklaşıp ellerimi kalçama koydum. "Üzgünüm," dedim, sesimin üzgün çıkmadığının farkındaydım. "Bu konunun Sophie'yle bir ilgisi yok. Sana ciddi bir problemim olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama sen dinlemiyorsun bile!" Val yenge yoga yapar gibi gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Ya da sabır diliyordu. Gözlerini açarken, "Hepimiz senin bazı problemlerin olduğunu biliyoruz, Kaylee," dedi. Sakin, dingin ses tonu sinirime dokunmuştu.. "Rahatla ve…"

"Biliyordum, Val yenge." Ellerimi tekrar tezgâha koydum ve bakışlarımı granite diktim. Sonra başımı kaldırdım ve kendimi devam etmeye zorladım. "Tabudaki kızın öleceğini de biliyordum." Bakışları sertleşti ve gözlerini kıstı. Göz kenarında iki çizgi belirdi ve sesini dramatik bir şekilde alçalttı. "Orada olmadan bunu nasıl bilebilirsin?"

Omuzumu silkip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Oraya gizlice girmiştim."

Emma ve kız kardeşini ispiyonlamak niyetinde değildim. "Bunun için istersen beni cezalandır. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Oradaydım ve Heidi Anderson'ı gördüm. Ve onun öleceğini hissettim. Tıpkı Meredith'inkini hissettiğim gibi."

Yengemin gözleri tekrar kapandı ve beyaz boğumlu elleriyle tezgâha tutunarak lavabonun üzerindeki pencereden dışarıya bakmak için döndü.

“Tamam, diğer kızı bir tarafa bırakalım…” Her ikimiz de kulüp konusuna döneceğini biliyorduk “Madem Meredith’in öleceğini hissettin, o halde neden hiç kimseye bir şey söylemedin?”

Yeni bir suçluluk sancısı psikolojik bir artçı sarsıntı gibi vücudumu titretti. Yengeme dönük sandalyelerden birine oturdum ve kollarımı tezgâhın üzerinde birleştirdim. “Denedim.” Gözlerim yaşla dolmuş, yengemin görüntüsü bulanıklaşmıştı. Akmalarını engellemek için gözyaşlarımı kolumla sildim. “Fakat ağzımı her açışımda, çığlık atmaktan başka bir şey yapamadım ve her şey çok çabuk olup bitti!” Tekrar konuşabilecek duruma geldiğimde, o ölmüştü.”

Beni biraz olsun anlayıp anlamadığım, bana inanıp inanmadığını görebilmek için başımı kaldırıp yengemin yüzüne baktım. Fakat ifadesinde tanıdık hiçbir şey yoktu. Ve bu en az Meredith’in ölümünü dinlediğim zamanki kadar korkutucuydu.

Son cesaret kırıntılarımla, “Birine bir şey söylemenin bir faydası olup olmayacağından bile emin değilim,” dedim. “Ama yemin ederim ki denedim.”

Val yengem alnını buruşturdu, bardağım kaldırdı ve içeceğinden bir yudum almak istedi ama sonra fincanına hiçbir şey koymadığım fark etti. “Kaylee, anlattıklarının kulağa nasıl geldiğinin eminim farkındasındır.”

Başımı salladım ve bakışlarımı yere indirdim. “Çılgınca geliyor.” Bunu herkesten iyi biliyordum.

Tezgâhın öbür ucundan elimi tutmak için eğilerek, “Çılgınca değil, tatlım. Sadece hayal ürünü. İkisi farklı şeyler. Muhtemelen Meredith’in ölümü seni çok sarstı ve zihnin de seni gerçeklerden uzaklaştırmak için bu tip hikâyeler uyduruyor. Anlıyorum. Herhangi birinin bir yerlerde pat diye düşüp olabileceği fikri çok korkutucu. Meredith’in başına geldiğine göre, her an hepimize olabilir, değil mi?”

Ellerimi ellerinin arasından çektim. Yengemin söylediklerine inanamayarak iç geçirdim. Onun bana inanmasını sağlamak için ne yapmam gerekiyordu? Önseziler gerçekleşecek ölümden sadece dakikalar önce geldiğinden bunu ona ispatlamak çok zordu.

Taburemden indim ve yengemle aramıza mesafe koymak için bir adım geriledim. “Meredith’i çok fazla tanımıyordum. Bunun bir gün benim başıma da gelebileceğini düşündüğüm için korkmuyorum. Beni asıl korkutan birinin öleceğini önceden hissettiğim halde ona yardım edemeyecek olmam.” Beni boğmaya çalışan acı ve suçluluk duygumdan kurtulmak için derin bir nefes aldım. “Neredeyse gerçekten *deliriyor* olmayı dileyecek durumdayım. En azından o zaman birinin ölmesine izin verdiğim için kendimi suçlamak zorunda kalmazdım. Ama ben deli değilim. Tüm bunlar gerçek.” Birkaç dakika boyunca yengem sadece bana baktı. Yüzünde kafa karışıldığı, rahatlama ve acıma karışımı bir ifade vardı. Ne hissedeceğini bilemez bir haldeydi.

İçimi çektim, omuzlarım düştü. “Bana hâlâ inanmıyorsun.” Yengemin yüz ifadesi yumuşadı. Katı duruşu belli belirsiz gevşedi. “Ah, tatlım, söylediklerine inanıyorsun, biliyorum.” Duraksadı sonra omuz silkti ama bu hareketi kayıtsız değil kontrollüydü. “Belki sen de bir yatıştırıcı almalısın. En azından biraz uyumana yardımcı olur. İyi bir uykudan sonra eminim her şey daha mantıklı gelecektir.”

“Uyku bana yardım edemez.” Sesim kendime bile buruk geliyordu. “O aptal haplar da.” Tezgâhın üzerine bıraktığı yerden ilaç şişesini aldım ve tüm gücümle buzdolabına fırlattım. Plastik çatladı ve kapağı açıldı ve küçük beyaz haplar her yana dağıldı.

Yengem korkudan sıçradı ve bana, sanki kalbini kırmışım gibi baktı. Dağılan hapları toplamak için yere eğildiğinde, koridoru koşarak geçip odama girdim, kapıyı hızla kapattım ve arkasına dayandım. Yengemle yapabileceğim en iyi konuşmayı yapmıştım; şansımı bir de amcamla deneyebilirdim.

Ya da bunu hiç yapmamalıydım.

Belki de Nash’in bana kimseyle konuşmamamı söylemesinin bir sebebi vardı.

7

BİRKAÇ DAKİKA son derece kızgın, korkmuş, karmaşık bir halde odamda öylece durdum. Çığlık mı atmalıydım, ağlamalı mıydım yoksa bir şeylere vurup rahatlamalı mıydım, bilemiyordum. Felaket halini almış hayatımdan biraz olsun uzaklaşmak için komodinimin üzerinde duran romanını okumaya çalıştım. Bu da işe yaramayınca televizyonu açtım. Ama onda da dikkatimi çekecek hiçbir şey yoktu. iPod'umdaki tüm şarkılarsa, öfkemi ve hayal kırıklığımı ikiye katlayacakmış gibi görünüyordu.

Zihnim karmakarışıktı. Düşünceler kavrayabileceğimden çok daha hızlı geliyordu. Ne yaparsam yapayım ya da nereye gidersem gideyim aklımı meşgul eden yarım yamalak düşüncelerin acı verici uğultusundan kurtulamayacaktım. Kısa bir süre için nerede olduğumu unutturur ümidiyle sakinleştirici alma fikrini ciddi şekilde tekrar düşünmeye başlamıştım ki telefonumun cebimde titrediğini hissettim.

Nash'ten yeni bir mesaj daha gelmişti: *İyi misin?*

İyiyim. Yalan söylüyordum. *Sen?* Neredeyse ona haklı olduğunu, yengeme bir şey anlatmamam gerektiğini söyleyecektim. Ama bu konu mesajla anlatılamayacak kadar detaylıydı.

İyiyim. Carter'layız. Seni sonra ararım, diye cevap yazdı.

Emma'ya mesaj yazmayı düşündüm ama hâlâ cezalıydı. Annesini tanıdığım kadarıyla, bir sınıf arkadaşının ölümüne şahit olmuş olması bile, cezasında indirime gitmesini sağlayamazdı.

Hüsrana uğramış ve zihnim yorgun bir şekilde, aslında doğru düzgün izlemediğim bir filmin ortasında uykuya daldım. Alarmlı saatime göre, bir saatten az bir zaman sonra uyandım ve televizyonu kapattım. O anda, önemli bir şeyin tam ortasında uyuyakaldığımı anladım.

Ya da en azından ilginç.

Aniden sessizlik olunca, amcam ve yengemin ateşli bir tartışma içinde olduklarını duydum. Fakat odam evin arka tarafında olduğu için ses çok az geliyor, söylediklerini tam olarak anlayamıyordum. Kapıyı yavaşça birkaç santim araladım, kapı menteşesinin gıcırdamayacağından emin olana kadar nefesimi tuttum. Sonra başımı aralıktan uzatıp koridoru gözetlemeye başladım.

Mutfaktaydılar. Yengemin ince gölgesi benim bulunduğum yerden görünebilen tek duvara bir ileri bir geri yansıyordu. Sonra adımı fısıldadığını duydum, o anda konuşmanın geneline nazaran daha alçak sesle konuşmuştu. Yutkundum. Büyük ihtimalle amcamı beni tekrar hastaneye götürmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Ama böyle bir şey *olmayacaktı.*

Bu sefer kızmıştım ve kapıyı biraz daha açarak koridora çıktım. Amcam pes ederse, ortaya çıkıp gitmeyeceğimi söyleyecektim. Ya da hiçbir şey söylemeden arabama adayıp gidecek, akıllan başlarına gelene kadar eve dönmeyecektim. Emmalara gidebilirdim. Hayır, bir dakika, o cezalıydı. O zaman Nash'e giderdim.

Aslında akıl hastanesi olmadığı sürece, nerede olduğumun hiçbir önemi yoktu.

Gıcırdamayan seramik yer döşemesi ve sessiz çoraplarıma minnet duyarak koridorda ilerledim. Amcamın konuşmasını duyduğumda mutfak kapısının birkaç santimetre uzağında donup kaldım. Hâlâ kısık sesle konuşuyordu ama söyledikleri artık duyulabiliyordu.

"Aşırı tepki gösteriyorsun, Valerie. Geçen sefer nasıl atlattıysa, bu sefer de atlatacaktır. Adamı çalışırken rahatsız etmek için bir sebep göremiyorum."

Öngörülerime inanmamasına rağmen beni savunduğu için amcamı takdir etsem de, Dr. Nelson'ın hastasından gelecek bir telefonu "rahatsız edilme" olarak algılayacağından ciddi şekilde şüphe ediyordum. Ona bu yüzden para veriliyordu.

"Başka ne yapabileceğimizi bilemiyorum." Val yenge içini çekti ve amcamın gölgesi kalkarken bir sandalyenin yere sürtünme sesi duyuldu. Yengem, "Kaylee gerçekten altüst olmuş durumda ve sanırım ben de durumunu kötüleştirdim. Bir şeyler olduğunun farkında. Biraz sakinleştirici almaşım istedim ama o ilaç kutusunu buzdolabına fırlattı."

Amcam kıkırdadı, bu sefer mutfağın diğer tarafındaydı. "Elbette o kahrolası haplara ihtiyacı olmadığım biliyor."

Evet! İşte şimdi amcamın giysilerinin altında bir çelik zırh olup olmadığım merak etmeye başlamıştım. Çünkü kuşku ejderini öldürmeye oldukça kararlı ve hevesli görünüyordu. Ve ben de onunla savaşa katılmaya dünden hazırdım…

Yengem bezgin bir ses tonuyla, "Tabii ihtiyacı yok," diye kabullendi. Gölgesi kollarını göğsünde birleştirdi. "İlaçlar sadece geçici bir çözüm. Tıpkı bir baraj çatlağını parmağınla kapatmaya çalışmak gibi. Onun esas ihtiyacı erkek kardeşin. Sen aramazsan, onu ben arayacağım."

Babam mı? Yengem Dr. Nelson'ı değil de babamı aramasını mı istiyordu?

Amcam iç çekti. "Bütün bunlara biraz ertelemek gibi bir imkânımız varken yeniden başlamak istemiyorum. Buzdolabının kapağı gıcırdayarak açıldı ve hemen peşinden bir gazoz kapağının açılma sesi ve bir tıslama duyuldu. "Bir hafta içinde iki kez olması sadece bir rastlantı. Gelecek yıla kadar,

hatta daha da uzun bir süre tekrarlanmayabilir."

Yengem öfkeden köpürüyordu. "Brendon, onun halini görmedin. Söylediklerini *duymadın.* Delirdiğini düşünüyor. Zaten emanet bir hayat yaşıyor. Ömrünün geri kalanını delirdiğini düşünerek geçirmemeli."

Emanet hayat mı?

Bir şok dalgası tüm vücudumu sarıp en sonunda bir dakika kadar atmaktan vazgeçen kalbime yerleşti. Bunun anlamı neydi? Hasta mıydım? Ölüyor muydum? Böyle bir şeyi bana nasıl söylemezlerdi? Ve başkalarının öleceğini bilmem dışında kendimi bu kadar iyi hissederken, nasıl ölüyor olabilirdim?

Ayrıca bu söylenenler doğruysa, kendi ölümümü de hissediyor olmam gerekmez miydi?

Brendon amca derin bir iç çekti ve yine bir sandalyenin çekilme sesi duyuldu. Amcam otururken de gıcırdadığını duydum. "Tamam, çok istiyorsan ara onu. Muhtemelen haklısın. Ben sadece bir iki yılımız vardır diye umuyordum. En azından liseyi bitirene kadar..

"Bu hiçbir zaman kesin değildi." Val yengenin duvardaki gölgesinin küçülmesinden bulunduğum yere doğru yaklaştığını anladım. Hemen odama doğru sırtım hâlâ soğuk duvara dayanmış halde hızla ilerlemeye başladım. Soma birden yengem durdu, gölgesinden kendi etrafında döndüğünü anladım. "Numarası neredeydi?" "Al, benim telefonumu kullan. Rehberde ikinci sırada."

Sanırım yengem amcamdan telefonu almak için bulunduğu yerden uzaklaşınca, gölgesi ince uzun bir hal aldı. "Bunu kendin yapmak istemediğine emin misin?"

"Evet."

Yengem otururken bir sandalyenin daha yere sürtünme sesi geldi ve gölgesi duvarda biçimsiz bir leke halini aldı. Bir dizi tiz sesten, tuşlara bastığını anlayabiliyordum. Kısa süre sonra konuşmaya başladı ve benden sakladıkları her neyse, onunla ilgili her kelimeyi duymaya can attığım için nefesimi tuttum.

"Aiden? Benim Valerie." Duraksadı ama ben babamın verdiği cevabı duyamadım. "Biz iyiyiz. Brendon da burada. Dinle. Seni aramamın sebebi Kaylee." Bir duraksama daha. Bu kez babamın sesi olarak tanımlayamadığım, çok tiz olmayan, belli belirsiz bir bağırış duydum.

Yengem tekrar iç çekti ve gölgesi, sandalyesinde kıpırdadığı sırada hareket etti.

"Biliyorum ama yine oluyor işte." Duraksama. "Elbette eminim. Son üç günde iki kez. ilkini bize söylemedi. Ya da hemen söylemedi demeliyim. Böyle bir şeyi içinde nasıl tuttu, bilemiyorum."

Babam tam olarak anlayamadığım bir şeyler daha söyledi.

"Denedim. Fakat ilaçları almak istemedi. Ve ben de artık onu buna zorlamak istemiyorum, Aiden. Bence ona gerçeği söyleme zamanı geldi. Bu kadarını ona borçlusun."

Bana borçlu muydu? Elbette bana gerçeği -artık o her ne idiyse- borçluydu. Hepsi bana borçluydu.

"Evet ama ben böyle bir şeyi babasından duymasının daha doğru olduğunu düşünüyorum." Val yengenin sesi artık öfkeli geliyordu.

Babam tekrar konuştu ve bu sefer tartışır gibiydi. Keşke ona Val yengeyle tartışmanın ne kadar gereksiz olduğunu ve söyleyebilseydim. Aklında bir şey varsa bunu değiştirmek imkansızdı.

"Aiden Cavanaugh; ya o kıçım bir uçağa koyar hemen yarın buraya gelirsin ya da ben kızını sana gönderirim. Kızın gerçeği bilmeyi hak ediyor ve ona bunu öyle ya da böyle anlatacaksın."

TEKRAR GİZLİCE ODAMA SÜZÜLDLJM. Şaşkındım, kafam karışmıştı ve yengemle gurur duyuyordum. Bu gizemli gerçek her neyse bunu öğrenmemi istiyordu ve aklımı kaçırdığımı düşünmüyordu. Aslına bakılırsa hiçbiri böyle düşünmüyordu.

Ama öleceğim konusunda hemfikirlerdi.

Bu durumda deliriyor olmayı tercih ederim.

Daha önce hiç kendi ölümüm hakkında düşünmemiştim. Bu fikir beni düşünmemeye itecek kadar çok korkutmuş olmalı. Özellikle de bir başkasının ölümüne sadece saatler kala olaya çok yakından tanıklık ettiğim için. Gerçi o zaman korkmaktan çok donakalmıştım.

Aslında içimde, tüm vücudumu saran, beni boğan, kalbimi göğsümün içinde duyulacak kadar çarptıran büyük bir korku vardı. Fakat bu korku, zihnimde kendi ölüm fikrimi oturtamadığım için bana uzak geliyordu. Bu hemen yapılabilecek bir şey değildi.

Belki son duyduklarımı henüz hazmedememiştim. Ya da henüz tam olarak inanamıyordum. İki şekilde de bunu benden hayati sırlar saklamayan birileriyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordum. O yüzden telefon cezasının bitmiş olabileceği düşüncesiyle Emma'ya mesaj yazdım.

Birkaç dakika sonra annesi cevap verdi: Emma'nın hâlâ cezalı olduğunu, eğer gitmeyi planlıyorsam onu Meredith'in cenazesinde görebileceğimi söyledi.

Ona cenazeye geleceğimi bildiren bir cevap yazdım ve telefonumu sinirle yatağımın üzerine fırlattım. Eğer sürekli yasaklanacaksa, teknolojinin ya da arkadaşlarla takılmanın ne anlamı vardı?

Yapacak daha iyi bir şey olmadığını anlayınca tekrar televizyonu açtım. Ama duyduğum şeyler kafamda dönüp durduğu için konsantre olamıyordum. Ne kaçırdığımı, benden ne sakladıklarını anlayabilmek için duyduğum her kelimeyi inceliyordum.

Hastaydım, bu açıktı. Peki "emanet bir hayat yaşamak" başka ne anlama gelebilirdi? Neyim vardı? Hangi sapkın hastalığın "ölümleri Önceden tahmin etme" belirtisi vardı ve sonucunda da Ölünüyordu?

Hiçbirinin; tabii ergenlik bunalımım saymazsak. Zombi haplarına ihtiyacım olmadığını düşündüklerine göre bundan söz ediyor olamazdık.

Öyleyse hangi hastalık bana delirdiğimi düşündürebilirdi?

Televizyonu boşvererek, çalışma sandalyeme geçtim ve babamın bana son doğum günümde gönderdiği dizüstü bilgisayarımı açtım. Yüklenmesi için geçen her saniye içimi yeni endişe dalgası sarıyor, tedirginliğim giderek artıyordu. Ama beklediğim korku yerini gerçeklerle yüzleşmeye bıraktı.

Ölüyorum.

Ölüm kelimesini düşünmek içime korku sıçrattı. Windows'un yüklenmesi için gereken birkaç dakika boyunca yerimde duramadım. Bacaklarım sinirden titremeye başlayınca aynaya bakmak için tuvalet masamın önünde durdum. Ne de olsa cehennemin dibini boylayacak olsaydım, kendimi gördüğüm anda bunu anlayabilirdim. En azından başkaları öleceği zamanlarda böyle oluyordu.

Yansımama baktığımda, kuzeniminkinin aksine solgun tenim ve tamamen sıradan yüz hatlarımla karşılaşmanın verdiği her zamanki rahatsızlık dışında hiçbir şey hissedemedim. Belki de yansımalarda işe yaramıyordu. Ne Heidi ne de Meredith'i aynada görmüştüm. Nefesimi tuttum ve parmaklarımı çapraz yapma dürtümü bastır-^{m}aya çalışarak ayaklarımdan yukarıya doğru baktım. Çığlık atma dürtüsünü hissetmemden mi, yoksa bunu hiç hissetmemekten mi korkuyordum, emin değildim.

Yine hiçbir şey hissetmedim.

Yani bu ölmeyeceğim anlamına mı geliyordu? Yoksa ürkütücü yeteneğim kendimde işe yaramıyor muydu? Ya da ölümüm çok yakında gerçekleşmeyecekti? *Aaaaahhh! Bütün bunlar çok anlamsızdı!*

Bilgisayarım açıldığını ve çalışmaya başladığım haber vermek için ses çıkardı ve kendimi sandalyeme bıraktım. Internet tarayıcımı açtım, göğsüm sıkışmış ve hastalıklı bir bekleyişle acırken, arama motoruna "gençlerin başlıca ölüm nedenleri" yazdım.

İlk sitede yaşı on beş ila on dokuz arasında olan gençlerin ilk on ölüm nedeni çıktı. Kaza sonucu yaralanmalar, cinayet ve intihar ilk üçteydi. Benim henüz hayatımı sona erdirmek gibi bir planım yoktu ve kazalar da öngörülemezdi. Cinayet de öyle, tabii amcam ile yengem beni öbür tarafa yollamayı planlamıyorlarsa.

Listenin sonlarına doğru, kalp hastalıkları, solunum yolu enfeksiyonları, diyabet gibi aynı derecede korkutucu birkaç başlık daha vardı. Ama bunlar, mutlaka gözüme çarpacak bazı semptomları da içeriyordu.

Geriye sadece benim yaşımdaki gençlerin ölümüne sebep olan dördüncü neden kalıyordu: malign neoplasm.

Bunu araştırmam gerekiyordu.

Güvenilir bir sağlık sitesinin bu hastalıkla ilgili tanımı ağır bir dille yazılmıştı ve neredeyse anlaşılması imkânsızdı. Ama altındaki uzmanlara yönelik olmayan tanımlama rahatımı kaçıracak kadar açıktı. Malign neoplasm kanserin doktor dilinde ifadesiydi.

Kanser.

Ve o anda kurtulabileceğime dair beslediğim bütün umutlar, kurduğum tüm hayaller âdeta sönmüştü…

Tümörüm vardı. Başka ne olabilirdi ki? Ve tabii ki bu hissettiğim ve bildiğim şeyleri etkilediğine göre bir tür beyin kanseri olmalıydı, öyle değil mi? Ya da bildiğimi sandığım şeyleri.

Bu önsezilerimin gerçek olmadığı anlamına mı geliyordu? Beyin tümörlerim bana sanrılar mı yaşatıyordu? Bir tür algısal halüsinasyona mı yol açıyordu? Heidi ve Meredith m ölümlerini gerçekte meydana geldikten sonra öngördüğümü mü hayal etmiştim?

Hayır. Bu olamazdı. Alzheimer haricindeki hiçbir hastalık anılarımı sil baştan oluşturamazdı.

Paniğin keskin ve sıcak eşiğinde gezinerek, arama motoruna geri döndüm ve "beyin kanserinin semptomları" yazdım. İlki bir onkoloji internet sitesiydi, her birinin semptomlarıyla beraber yedi beyin kanseri listelenmişti. Ama bende bu semptomların hiçbiri yoktu. Mide bulantısı, karıncalanma ya da duyma kaybı, konuşma bozukluğum, mekânsal rahatsızlık ya da motor fonksiyonlarımda bir aksaklık da söz konusu değildi. Başım dönmüyordu, ağrımıyordu ve kaslarımda zayıflık yoktu. Şükürler olsun ki ne idrar tutamama gibi bir sorunum ne açıklanamayan kanamalarım, şişliklerim ya da yargı bozukluğum vardı.

Tamam, kimileri gece kulübüne gizlice girmemi yargı bozukluğu olarak algılayabilirdi ama karar verme becerilerimin benim yaşımda birine göre tam yerinde olduğundan ve özellikle de ismi lazım olmayan şımarık, kusmaya eğilimli kuzenlere kıyasla üstün bir yeteneğim olduğundan gayet emindim.

Sadece semptomlarına bakarak beyin kanserini elemeye niyetlenmiştim ki temporal loblardaki tümörlerle ilgili bölümü fark ettim. Internet sitesine göre, temporal-lob tümörleri bazen konuşmayı bozabiliyor, nöbetlere neden olabiliyordu ama aynı sıklıkta semptomsuz olarak da görülebiliyordu.

Aynı bende olduğu gibi.

Demek ki buydu. Temporal lobumda tümör vardı. Ama eğer öyleyse Val yenge ve Brendon amca bunu nasıl bilebiliyordu? Daha da Önemlisi, ne kadar zamandır bunu biliyorlardı? Ne kadar zamanım vardı?

Parmaklarım tuşlara bastı ve adres çubuğunda anlamsız bir kelime belirdi. Sandalyemi geriye ittim ve kapatmakla uğraşmadan dizüstü bilgisayarımın kapağını indirdim. Birisiyle konuşmam gerekiyordu. Hemen.

Sandalyemi bir kenara ittim ve yatağımın üzerinde emekleyerek yatak başlığıma doğru giderken yorganımdan telefonumu aldım. Sonra sırtımı yatak başlığına yasladım ve dizlerimi göğsüme doğru çektim. Nash'in numarası için rehberi aşağıya doğru tararken gözlerim doldu. O telefona cevap verdiğinde yüzümdeki yaşları koluma siliyordum.

"Alo?" Sesi onu bir şeylerden alıkoyuyormuşum gibiydi ve arkadan bira kutularının tokuşturulma sesi geliyordu, hemen ardından birkaç adam bir ağızdan inledi.

"Merhaba, benim." Akmasını durdurmak için burnumu çektim.

"Kaylee?" Ayağa kalkınca kanepenin yayları gıcırdadı. Şimdi dikkatini çekebilmiştim. "Ne oldu?" Konuşması adi durum fısıltısına döndü. 'Yine mi oldu?'

"Yok, hayı r… Hâlâ Scott'larda mısın?"

"Evet. Bekle." Bir şey telefona sürtündü ve Nash'in, "Al dostum benim yerime sen devam et," dediğini duydum. Sonra ayak sesleri geldi ve ardından bir kapı gıcırdayarak kapanıncaya kadar arka plandaki ses giderek azaldı. En sonunda da gürültü tamamen kesildi. "Neler oluyor?"

Bir an tereddüt ettim. Yatağımda yüzüstü döndüm. Sonuçta bu tarz bir dram, Nash'e biraz fazla gelebilirdi. Ama o ölüm tahminlerimden sonra benden kaçmamıştı ve benim de biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Ya Emma'nın annesi ya da Nash'le konuşacaktım. "Şey, kulağa biraz aptalca gelebilir ama başka ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum. Amcam ile yengemin tartıştıklarını duydum, sonra yengem babamı aradı." Hıçkırığımı yuttum ve tekrar yüzümdeki yaşları sildim. "Nash… Ben galiba ölüyorum " Hattın diğer ucunda sessizlik oldu, ardından oradan geçen bir arabanın motor sesi duyuldu. Scott'ın ön bahçesinde olmalıydı. "Bekle, anlamıyorum. Neden öleceğini düşünüyorsun ki?"

Topak topak olmuş kaz tüyü yastığımı ikiye katlayıp bir yanağımı ona dayayarak uzandım ve ağlamaktan kızarmış yüzümde serinliğini hissettim. "Amcam yengeme benim daha fazla zamanım olacağını sandığım söyledi, sonra da yengem babama benim kendimi deli zannetmemem için bana gerçekleri anlatması gerektiğini. Sanırım beyin tümörüm var."

"Kaylee iki ile ikiyi toplayıp yedi elde ediyorsun. Bir şeyleri yanlış anlamış olmaksın." Bir an durdu ve sanki kaldırımda yürüyormuş gibi betondan gelen ayak sesleri duyuldu. "Tam olarak ne dediler?" Doğrularak oturdum ve nefesimi yavaşlatarak sakinleşmeye çalıştım. Düşündüklerimi istediğim şekilde kelimelere dökemiyordum. Bu şartlar altında neden bahsettiğimi anlamaması çok doğaldı. "Şey… Val yenge benim emanet bir zamanım olduğunu ve onun hiçbir dakikasını deli olduğumu düşünerek harcamamam gerektiğini söyledi. Babama bana doğrulan anlatmasının zamanının geldiğini anlattı." Ayağa kalktım ve kendimi tüylü mor halım üzerinde bir öne bir arkaya yürürken buldum. "Bu öleceğim anlamına geliyor, öyle değil mi? Ve bunu bana babamın söylemesini istiyor " "Görünen o ki sana söyleyecek çok önemli *bir şeyleri* var ama senin beyin tümörün olduğunu sanmıyorum. Hasta olsaydın, bazı belirtiler falan göstermen gerekmez miydi?"

Kendimi tekrar sandalyeme bıraktım ve farenin üstünde parmağımı gezdirerek ekranı açtım. "İnternetten baktım ve…"

"Beyin tümörlerini mi araştırdın? Bu akşamüstü?" Nash duraksadı ve ayak sesleri kesildi.

"Kaylee, bütün bunlar Meredith yüzünden mi?"

"Hayır!" Masadan kendimi o kadar sert bir şekilde geriye ittim ki sandalyemin tekerlekleri yatağımın kenarına çarptı. "Ben hastalık hastası değilim! Sadece bunun bana niye olduğunu anlamaya çalışıyorum ve olanlara başka bir açıklama bulamadım." Sinirli bir halde bir elimle yüzümü ovaladım ve derin bir nefes almaya çalıştım. "Benim deli olduğumu düşünmüyorlar, bu demektir ki psikolojik bir sorunum yok." Bunu bilmenin verdiği rahatlama bana Pasifik Okyanusu nu yutturabilirdi. "Bu yüzden fiziksel bir durum olmalı."

"Ve sen bunun beyin kanseri olduğunu düşünüyorsun?.." "Aklıma başka bir şey gelmiyor. Bazen hiçbir belirti göstermeyen bir beyin kanseri türü var. Belki benimki ondandır."

"Bekle…" Hattın öbür ucundan rüzgâr uğultusu duyulduğu sırada duraksadı. *"Hiçbir* belirti göstermediğin için tümörün olduğunu mu düşünüyorsun yani?"

Tamam, söylediklerim kulağa hâlâ anlamsız geliyordu. Gözlerimi kapadım ve kafamı sandalyemin arkasına dayadım. "Ya da belki öngörüler benim semptomumdur. Bir tür halüsinasyon gibi." Nash güldü. "Kaylee, sen halüsinasyon görmüyorsun. Eğer tabii Emma ve bende de beyin tümörü varsa o ayrı. Biz senin iki ölümü tahmin edişine şahit olduk ve bunların gerçekleştiğini gördük. Hiçbir şey hayal ettiğin yok."

Sandalyemde doğruldum. Bu sefer rahatladığım için uzun ve hafif soluk aldım. "Ben de ciddi ciddi bunu söyleyeceğini umuyordum."

Her şeye rağmen eğer ölecek olsam bile, aklımın yerinde olduğunu bilerek gidecek olmak, o an için beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Yardımcı olabildiğime sevindim." Sesinden gülümsediğini anladım ki bu benim de gülümsememe neden oldu.

Sandalyemin üzerinde döndüm ve ayaklarımı başucumdaki sehpaya koydum. "Tamam, belki tümör yüzünden öngörülerde bulunabiliyorum. Yani bu, beynimde birçok insanın normalde ulaşamadığı bölümleri aktif hale getiriyor olabilir. Hani o eski filmdeki John Travolta gibi."

" *Cumartesi Gecesi Ateşi* mi?"

"O kadar da eski değil." Bunun kasvetli bir konuşma olması gerekirken, gülümsemem birazcık daha yayıldı. Nash'in beni telefonda bile kolayca sakinleştirebilmesine bayılıyordum. Sesi hipnotize ediciydi, bir tür işitsel sakinleştirici gibi. Ve buna kolaylıkla kapılıyordum. "Zihniyle eşyaları hareket ettirdiği ve bir kitap okuyup bütün dilleri öğrenebildiği filmden bahsediyorum. Hani filmin sonunda anlaşılıyor ki bunun sebebi beyin kanserinden ölmek üzere olmasıymış."

"Bu filmi izlediğimi sanmıyorum."

"Her türlü acayip yeteneğe sahip oluyor ve sonra ölüyor. Trajik. Ben trajik olmak istemiyorum, Nash. Ben yaşamak istiyorum." Ve yaşlar aniden geri geldi. Kendimi tutamıyordum. Son günlerde ölüm konusundan fazlasıyla nasibimi almıştım, listeye bir de benimki eklenmese iyi olurdu.

"Tamam, bu konuda bana güvenmek zorundasın, Kaylee." Ayak sesleri tekrar duyulmaya başladı ve bir kapı kapandı. Hattın ucundaki rüzgâr uğultusu kesildi. Sonra Nash'in sesi yumuşadı.

Öngörülerin beyin kanseri yüzünden değil. Amcan ile yengenin konuştuğu şeyin bununla ilgilisi yok."

"Nereden biliyorsun?" Yaşlar gitsin diye gözlerimi kırptım. Aşın derecede duygusallaşmaya başlamam beni rahatsız etmişti. Bu da beyin kanserinin bir belirtisi değil miydi?

Nash iç geçirdi ama sesi sabırsızdan çok endişeli gibiydi. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Seni on dakika içinde almaya geliyorum."

8

YEDİ DAKİKA SONRA oturma odasındaki kanepede anahtarlarım cebimde, telefonum kucağımda, tırnaklarımı saten döşemeye tedirgin bir şekilde sürterek oturuyordum. Oturduğum yerden hem sesi kısık fakat yerel haber kanalı açık olan televizyonu hem de ön pencereyi görebiliyordum. Kimsenin birini beklediğimi fark etmeyeceğini umuyordum. "Kimse" derken amcam ile yengemi kastediyordum. Sophie hâlâ baygın halde yatıyordu ve annesinin ona o haplardan kaç tane verdiğini merak etmeye başlamıştım.

Val yenge mutfaktaydı, en sevdiği teselli yemeği olan spagetti yaparken tencereleri, tavaları, mutfak dolaplarının kapaklarını çarpıp duruyordu. Normalde tek bir öğünde bu kadar karbonhidrat almazdı ama görüldüğü kadarıyla zor bir gün geçiriyordu. Sarımsaklı ekmek kokusuna da bakılırsa, bu gerçekten çok zor bir gündü.

"Hey, Kay cik, nasıl gidiyor bakalım?"

Kafamı kaldırıp bakınca amcamı yemek odasını oturma odasından ayıran alçı kolona dayanırken buldum. Bana nerdeyse on yıldır böyle seslenmemişti ve eski takma ismimi kullanıyor olması da- - - hassas bir durumda olduğumu düşündüğü anlamına geliyordu.

"Ben deli değilim." Bakışlarım, benimle tartışması için meydan okuyarak onun berrak yeşil gözleriyle buluştu.

Gülümsedi. Gülümsediğinde oluşan çizgiler ilginç bir şekilde onu normalden daha genç gösteriyordu. "Hiçbir zaman öyle olduğunu söylemedim."

Suratımı asarak mutfağa doğru bir bakış attım. Val yenge büyük alüminyum bir tencerede makarnayı karıştırıyordu. "Ama o benim deli olduğumu düşünüyor." Tabii ki artık daha fazlası olduğunu biliyordum ama tartışmalarını duyduğumu açık etmeye niyetim yoktu.

Brendon amca başını salladı ve yumurta kabuğu rengindeki halıyı geçerek bana yaklaştı. İşten eve geldiğinde giydiği rengi kaçmış tişörtünün üzerinde kollarını kavuşturdu. "Sadece senin için endişeleniyor. İkimiz de öyle." Tam karşımdaki çiçek desenli koltuğa yerleşti. Beyaz tahta sandalye ya da kanepeye oturmak-tansa, her zaman orayı tercih ederdi. Belki de eğer bir şey dökerse Val yengenin bu kadar karışık bir desen üzerinde lekeyi asla fark etmeyeceğini umuyordu.

"Neden Sophie için endişelenmiyorsunuz?"

"Endişeleniyoruz." Duraksadı, sonra da cevabını düşünüyor gibi görünerek, "Ama Sophie… çabuk kendini toparlar. Yas tutma faslı geçince iyileşecektir."

"Ben iyileşmeyeceğim, öyle mi?"

Amcam bana doğru bakıp tek kaşım kaldırdı. "Val senin Meredith Cole'u çok az tanıdığını söyledi." Ve bu şekilde benim gelecekteki mutluluğumla doğrudan ilgili olan asıl soruyu geçiştirmişti.

Ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Ben daha cevap veremeden ki cevap vermek için hiç acelem yoktu, dışarıda bir motor sesi duyuldu. Tüllerin arasından dışarı baktığımda arabamın yanına, akşamüstü güneşinde parıldayan üstü açılır, yabancı bir mavi araba gördüm. Direksiyondaki yüz gayet tanıdıktı ve bu yüze, aynı derecede tanıdık olan sık kahverengi saçlar eşlik ediyordu.

Telefonumu boş cebime sokarak ayağa kalktım.

"O kim?" Brendon amca pencereden bakabilmek için döndü.

"Bir arkadaş. Gitmem gerekiyor."

Ayağa kalktı ama ben çoktan odanın yarısını geçmiştim. Arkamdan, " Val akşam yemeği pişiriyor!" diye bağırdı.

"Aç değilim." Aslında açlıktan ölüyordum ama evden çıkmak zorundaydım. Bütün ailemin kimbilir kaç zamandır bana yalan söylediğini öğrendikten sonra, sıradan bir pazartesi gecesiymiş gibi spagetti yiyemezdim.

"Kaylee, buraya gel!" Brendon amca beni ön kapıdan verandaya kadar takip ederek âdeta kükredi. Nadiren sesini yükselttiğine tanık olmuştum ve ilk defa bu şekilde bağırdığını duyuyordum.

Bir koşuda uzaklaştım, ön koltuğa yerleştim, sonra kapıyı çarptım ve kilitledim.

"O senin amcan mı?" Nash sağ eli vitesin üzerinde gezinirken sordu. "Belki de onunla tanışmak…"

"Bas gaza!" Bağırdım, sesim düşündüğümden yüksek çıkmıştı. "Daha sonra tanışırsınız." Daha fazla yaşayacağımı umuyordum.

Nash arabayı geri vitese taktı ve arabanın arka camından bakmak için koltuğunda dönerek evin önünden geri geri çıktı. Evden uzaklaşırken amcama son bir bakış attım. Yolun ortasında durmuş bize öylece bakıyordu. Kalın kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Arkasındaki verandada da,

bir elinde bulaşık beziyle, mükemmel ağzı şaşkınlıktan açık kalmış bir halde Val yenge duruyordu.

Köşeyi döndüğümüzde âdeta araba koltuğuna gömüldüm. İşte o sırada arabanın ne kadar havalı olduğunu fark ettim. "Lütfen beni çalıntı bir arabayla almaya gelmediğini söyle."

Nash gülümsemek için bakışlarını yoldan bana çevirdi. Bakışlarımız buluşunca içinde bulunduğumuz şartlara rağmen nabzım hızlanmaya başladı. "Carter'ın arabası. Geceyarısına kadar bende kalacak."

"Scott Carter neden arabasını almana izin verdi ki?" Omuzlarını silkti. "Çünkü arkadaşız."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Nash'in sorgulanabilir arkadaş seçimleri bir yana, Emma benim en iyi arkadaşımdı ve onun arabamı almasına asla izin vermezdim. Üstelik benim arabam yepyeni, üstü açılan bir Mustang değildi.

Ben ikna olmayınca Nash sırıttı ve gereğinden daha da uzun süre gözlerini üzerimden çekmedi. Sonra bakışlarını yüzümden aşağılara doğru kaydırdı. "Belki de senin gerçek anlamda… konfora ihtiyacın olduğu izlenimine kapılmıştır."

Kalbimin boğazımda attığını hissettim ve bu konu üzerine gitmem gerektiğini düşündüm. "Yani meydan okumasını kabul ediyorsun?" Geçirdiğim günü düşününce flört etmek şu an bana garip gelmeliydi. Ama aksine kendimi canlı hissetmemi sağlıyordu. Özellikle de kendi ölümümün, kötü gölgesini hayatımın üzerine bırakarak, kara bir bulut gibi üzerimde duruyor olması ihtimali varken. Tabii bu kara bulut, bana dokunuşu, bakışı, kısacası Nash dışındaki diğer her şeyin üzerindeydi.

Tekrar omuzlarım silkti. "Seni arabasıyla almamı Carter kendisi teklif etti…"

Tabii ki öyle olmuştu. Çünkü o Nash'in en yakın arkadaşı ve Sophie'nin de erkek arkadaşıydı. Ve benim kuzenimin erkekler konusunda gerçekten kötü bir zevki vardı. Görünen o ki Nash'in de arkadaşlık zevki kötüydü. "Neden onunla takılıyorsun?"

"Biz takım arkadaşıyız."

Ah. Futbol aşkı damarlara bir kere girmeye görsün…

"Ve bu sizi arkadaş mı yapıyor?" Küçük arka koltuğa bakmak için döndüm, koltuk boştu ve hâlâ deri kokusu vardı. Biraz da Sophle'nin frezya aromalı parfümü sinmişti.

Nash sanki nereye varmak istediğimi anlamamış gibi omuzlarını silkti ve kaşlarını çattı. Ya da konuyu değiştirmeye çalışır gibiydi. "Onunla ortak yönlerimiz var. Nasıl iyi zaman geçirileceğini çok iyi biliyor. Ve istediği şeyin peşinden gidiyor."

Babamın Alman çoban köpeğini tarif ediyordu sanki. Verdiğim cevapla ben de ondan aşağı kalmadım. "Evet ama istediği şeye sahip olduğunda, bu sefer de başka bir şey isteyecektir."

Nash'in elleri direksiyonun üzerinde gerildi ve söylemek istediğimi anlayınca gözleri kocaman açıldı ve alnı hayal kırıklığıyla kırışmış bir halde bana doğru baktı. "Benim de öyle yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Skorun senin yerine konuşuyor zaten." Başka neden benim bu kadar şeyime katlanacaktı ki? Nash Hudson gibi bir adam, almak istediği bir şey yoksa tuhaf ölüm öngörüleri ve muhtemel beyin kanseriyle neden uğraşacaktı?

Aksini düşünmek aptallık olurdu. Başka bir yerde daha fazlası için çok daha az uğraş harcayabilirdi.

"Bu öyle bir şey değil, Kaylee," diye ısrar etti ve ben bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. "Bu… Biz başkayız." Bunu söylerken bana bakmadı ama ben yine de kızardığımı hissettim.

"Bu ne anlama geliyor?"

İç geçirdi ve direksiyonun üzerindeki elleri gevşedi. "Aç mısın?"

YARIM SAAT SONRA Scott Carter'ın arabasında, ön koltuklar sonuna kadar arkaya yatmış bir halde oturuyorduk. Batmakta olan güneş ön camı tamamıyla kaplıyor ve White Rock Gölünü kırmızı ve morun yüzlerce tonuna boyuyordu.

Ben on beş santim büyüklüğündeki hindili sandviçimi yiyordum, Nash'se İtalyan peyniri, salam, peperoni ve daha bilmediğim birkaç çeşit etin karışımı olan nefis sandviçini yarılamıştı. Çok güzel kokuyordu.

Ben çoktan Carter'ın vitesine hardal ve ön koltuğuna da sirke damlatmıştım. Nash sadece gülerek lekeleri silmeme yardım etmişti.

Eğer ölümüm gerçekten yakınsa, geri kalan günlerimin her birinde Nash'le en azından bir kere yemek yemeye karar vermiştim. Hayatımdaki her şeyin tamamen parçalandığı böyle bir zamanda onunla konuşmak iyi hissettiriyordu.

Sandviçimden büyük bir ısırık aldım ve gazozumdan kocaman bir yudumla mideme indirdim. "Eğer beyin tümörüm varsa hastaneye benim için sandviç getireceğine söz ver."

Ekmeğinden kâğıdı sıyırırken bana sert sayılabilecek bir bakış attı. "Sen de kanser falan yok, Kaylee. Yani en azından öngörülerinin nedeni bu değil."

“Nereden biliyorsun?” Bir parça daha ısırdım, vermeye isteksiz göründüğü cevabı beklerken bir yandan yemeye devam ettim.

En sonunda üç ısırık ve iki yalan yanlış konuşma denemesinden sonra Nash sandviçinin kalanını sardı ve ön panelde duran içeceklerimizin arasına sıkıştırdı, sonra derin bir nefes aldı ve gözlerime baketi. Alnı tedirgin olmuşçasına kırışmıştı ama bakışları sabitti. Güçlüydü.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor ve duyunca bana inanmayacaksın. Ama bunu sana kanıtlayabilirim. O yüzden hemen bana patlama, tamam mı? En azından söyleyeceklerimin tamamını dinleyene kadar.”

Ağzımdaki lokmayı yuttum, sandviçimin kalanını sardım ve kucağıma koydum. Bu ağzımda yemek varken dinleyebileceğim bir habere benzemiyordu. Tabii eğer boğazımda takılmış bir hindi parçasıyla öbür tarafa beklediğimden de çabuk gitmek istemiyorsam. “Tamam… Bu her neyse beyin kanserinden kötü olamaz, değil mi?”

“Kesinlikle.” Parmaklarını kasıtlı olarak dağınık bıraktığı saçlarının arasına daldırdı, sonra gözlerimin içine neredeyse korkunç bir yoğunlukla baktı. “Sen insan değilsin.”

“Ne?” Korku, hatta öfke hissetmeyi beklediğim yerde, şaşkınlık kafamda sakin beyaz bir ses gibiydi. Tuhaf bir şey duymaya hazırlanmıştım. Tuhaf ne demek çok iyi biliyordum. Ama “sen insan değilsin” lafına ne söylenmesi gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Ya amcan ve yengen bunu bilmiyorlar ya da bir nedenden dolayı bilmeni istemiyorlar. Bu yüzden de sana tüm bunları dün sabah kahvaltıda söylemedim. Ama bu beyin kanseri olayıyla beni bitirdiğin için söylemeye karar verdim.” Beni dikkatle izliyordu ve muhtemelen ifademden kafayı yemeye ne kadar yaklaştığımı anlamaya çalışıyordu.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, eğer ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim olsaydı, çıldırmaya bayağı bir yaklaşmış olabilirdim.

“Bence öldüğünü düşündüğünü bilselerdi sana gerçeği söylerlerdi,” diye devam etti.

“Öyle görünüyor ki bunu sana zaten yakında söyleyecekler ama benim de sana yalan söylediğimi düşünmeni istemedim.” Küçük bir sırıtışla derin gamzeleri aniden belirdi.

‘Ya da kanser olduğunu.”

Bir an için, anlamsız kelimelerin ağzından dökülmeye devam [et]mesinin verdiği uyuşma ve afallamayla ona bakakaldım. Ve itiraf etmeliyim ki birkaç saniye için deli gömleği giymesi gereken kişinin ben olmadığım düşündüm.

Ama ona Heidi’yi anlattığımda, kulağa çılgınca gelmesine rağmen bana inanmıştı ve iki ayrı öngörüyü benimle konuşarak atlamamı sağlamıştı. En azından ne söyleyeceğini dinlemeliydim.

“Ben neyim peki?” İşte bu soru ve benim bu konudaki merakım kalbimi o kadar sert ve hızlı çarptırdı ki sanki araba olduğu yerde dönüyormuş gibi hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

O gözlerini kısıp ön camdan bakarken, şimdi ufukta kıpkırmızı bir top olmuş solgun güneş ışığı, yüz hatlarını belirginleştiren gölgeleri şekillendiriyordu. Ama gözlerini benimkilerden çekmedi. Sen bir *bean-sidhe*sin, Kaylee. Ölüm öngörülerin normal. Bunlar kişiliğinin bir parçası.”

Sımsıkı sarıldığım bir şoke edici sessizlik anı daha yaşandı. Her yeni kelimenin getirdiği delilikten kısa süreli bir soluklanma. Uygun olacak bir soruyu dudaklarıma kadar zorla getirdim; ağzım açık kaldığı için çenemin yüzümden düşmemesi için mücadele ediyordum. “Anlamadım, ne?”

Gülümsedi ve elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. “Biliyorum, artık benim deli olduğumu düşünmeye başlayacaksın.”

Aslına bakılırsa…

“Ama yemin ederim ki söylediklerim doğru. Sen bir *bean-sidhe*sin. Ve ailen de öyle. Yani en azından içlerinden bir tanesi.”

Başımı salladım ve kafa karışıklığımdan kurtulmaya çalışırcasına saçlarımı yüzümden geriye doğru çektim, söylediğinden bir anlam çıkarmaya uğraşıyordum. “Banshee yani? Mitolojideki gibi mi?” Bir sene önce lise ikinci sınıfta İngilizce dersinde mitoloji konusunu işlemiştik ama ders daha çok Yunan ve Roma mitolojisiyle alakalıydı. Tanrılar, tanrıçalar, yarı tanrılar ve canavarlar.

“Evet. Ama bu gerçek.” Bardağından bir yudum aldı ve tekrar yerine koydu.

“Sana okulda öğretmedikleri daha bir sürü şey var. Hiç bilmedikleri şeyler çünkü tüm bunların sadece bir avuç eski hikâye olduğunu sanıyorlar.”

“Yani sence öyle değil mi?” Kendimi kapıya doğru yanaşırken buldum, kapı açma yeri sırtıma batana kadar geriledim. Dünyada bana kendimi normal hissettiren tek adamla arama mesafe koymaya çalışıyordum.

“Hayır. Kaylee, o sensin!” Beni yakından, beklenti dolu gözlerle izliyordu ve ben inkârımın içinde debelenmek istiyordum ama yapamadım. Nash m söyledikleri çılgınca olmasına rağmen, onda beni çeken bir şey vardı. Karşı koyamayacağım bir şey. Heykel gibi kolların, muhteşem gözlerin ve tapılası gamzelerin bile ötesinde bir şey. Bana kendimi… mutlu hissettiriyordu. Rahatlamış. Sanki öyle ya da böyle her şey yoluna girecekti. İnsan ırkından olmak için gereken özelliklere sahip olmadığım iddiasını da düşünecek olursak, bu oldukça büyük bir başarıydı.

“Bunu bir düşün,” diye ısrar etti.“*Bean-sidheler* hakkında ne biliyorsun?”

Omzumu silktim. "Uzun, incecik elbiseler içinde cenazelerde dolaşıp ölüler için ağlayan kadınlar. Bazen ölecek kişiye de ağıt yakarlar, ona sonunun yaklaştığım haber verirler." Sulanmış gazozumdan bir yudum aldım, sonra bardağımla işaret ettim. Ama Nash, bansheeler sadece eski bir hikâyedir. Bir eski Avrupa efsanesi."

Başıyla onayladı. "Evet, çoğu öyle. Bir kere yanlış yazıyorlar. İrlanda dilinde B-E-A-N S-I-D-H-E'dir. İki kelime. Tam olarak da, kadın peri' anlamına gelir."

Bardağımı yerine koyduğumda kaşlarım alnımın ortasına kadar kalkmıştı. "Bekle bir dakika, benim bir peri olduğumu mu düşünüyorsun? Pırıltılı kanatlar ve sihirli asası olan bir peri?"

Nash'in yüzü asıldı. "Burası Disney değil, Kaylee. 'Peri' çok geniş bir ifadedir. Aslında temel olarak 'insandan başka olan' demektir. Ve incecik elbiseleri de cenazeleri de unut. Bunların çok uzun zaman önce modası geçti. Ama geri kalanı? Ölüm habercisi kadınlar? Bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

Tamam, bu benim ürkütücü öngörülerimle *ufak* bir benzerlik taşıyordu ama…

"Bean sidhe diye bir şey yoktur, nasıl hecelersen hecele." "Öngörü diye de bir şey yoktur, öyle değil mi?" Gülümseyince ela gözleri solan ışıkta parladı, benim inançsızlığımla yoldan çıkmayı reddediyordu. "Tamam, bakalım ne kadarını doğrulayabilirim? Baban… çok genç görünüyor, öyle değil mi? On altı yaşında bir kız çocuğu olan biri için fazlasıyla genç, değil mi? Amcan da öyle. Onlar kardeşler öyle değil mi?"

Etkilenmemiş bir halde gözlerimi devirmedim ve bir bacağımı dar deri koltuğun üzerine alıp altıma kıvırdım. "Amcamı bir saat önce gördün, genç göründüğünü biliyorsun. Ve ben bir buçuk senedir babamı görmedim." Ama yine de çocukken, onun her zaman genç ve yakışıklı göründüğünü düşünmüştüm. Ama bu çok uzun zaman önceydi…

"Amcanın genç gösterdiğini biliyorum ama bu bir *bean sidhe* için bir şey ifade etmez. Yaşı yüz de olabilir."

Bu sefer güldüm. "Tabii. Benim amcam kıdemli bir yurttaş." Amcamın belki onun iki katı yaşında olup yine de ondan daha genç göründüğünü bilmek Val yengeyi çıldırtmaz mıydı?

Nash şüpheciliğim karşısında suratını astı, gün ışığının son izleri yavaşça gökyüzünden silinirken yüzü kararıyordu. "Tamam, peki ya ailenin geri kalanı? Senin ataların İrlandalı, öyle değil mi?" Gözlerimi devirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Soyadını Cavanaugh. Bu bir sır değil." Ayrıca babamın İrlanda'da yaşadığını zaten biliyordu.

"Bean sidhe'lı İrlanda yerlisidir. Bu yüzden bütün hikâyeler İrlanda halk masallarından gelir."

Ah. İşte bu bir tesadüftü. Ama daha fazlası değil. "Başka bir şeyin var mı, Houdini?"

Nash uzanarak tekrar elimi aldı, bu sefer çekmedim. "Kaylee, senin ne olduğunu, Heidi Anderson'ın ölmek üzere olduğunu söylediğin anda anlamıştım. Ama tabii eğer dikkat etmiş olsaydım bunu muhtemelen daha önce de fark edebilirdim. Ama kendi okulumda bir *bean sidheyle* karşılaşmayı hiç beklemiyordum."

"Daha önce nasıl bilebilirdin ki?"

"Sesinden."

"Anlamıyorum." Ama kalbim, sanki kafamın henüz yakalayamadığı bir şeyi biliyormuş gibi daha hızlı atmaya başladı.

"Geçen cuma, öğle yemeğinde, senin ile Emma'yı Tabuya gizlice gireceğinizi konuşurken duydum ve seni aklımdan bir türlü çıkaramadım. Sesin aklıma takılı kaldı; sanki seni ilk defa gerçekten duyduktan sonra, sesin kulağımdan gitmedi. Sesin her şeyi bastırıyordu, etrafta ne kadar çok ses olursa olsun, göremesem de sen konuştuğun sürece kalabalığın arasında seni bulabilirdim. Ama bunun nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim seninle okul dışında konuşmam gerektiğiydi ve cumartesi gecesi kulüpte olacaktın." Birden nefes alamadım. Ciğerlerim göğsüm için fazla büyük gibiydi ve onları tam olarak dolduramıyordum. "Tabuya benim için mi geldin?" İtirafi başımı döndürmüştü. Sorular ve itiraflar önce konuşmak için birbiriyle savaşıyorlardı. Ama onlara odaklanabilecek kadar net düşünemiyordum.

"Evet." Bunu çok sıradan bir şeymiş gibi söylemişti, sanki bu kadar yakışıklı ve ligimde olmayan bir çocuğun sadece beni görebilmek için cumartesi gecesi kulübe kadar gelmesi büyük bir sürpriz değilmiş gibi. "Seninle konuşmak istedim."

Belirgin bir şekilde yutkundum ve ellerime baktım. Ona az sonra söyleyeceklerime kendim de inanamıyordum. "Benimle konuştuğun zaman, aslında her şey darmadağın bile olsa bir sorun yokmuş gibi hissediyorum. Neden?" Yukarı baktım ve gözlerimi gözlerine diktim, anlayamayacak olsam da doğruyu arıyordum. "Bana ne yaptın?"

"Hiçbir şey. En azından kasten bir şey yapmadım." Elimi sıktı, parmaklarım benimkilerin arasından geçirdi. "Biz birbirimizi gerçek anlamda duyuyoruz çünkü biz aynıyız. Ben de bir *bean sidhe'yım* Kaylee. Tıpkı annem ve babam gibi ve senin ailenden de en az biri gibi. Aynı senin gibi."

Aynı benim gibi. Bu mümkün müydü? içgüdülerim bana hayır diyordu. Bu çılgın rüyanın bittiğine emin olana kadar başımı iki yana sallayıp gözlerimi yummamı söylüyordu. Gerçi bir *bean sidhe* olmak, ölüm öngörülerinin istilasına uğramaktan daha mı tuhaftı sanki? Ama bu doğruysa bile, yerine oturmayan bir şeyler vardı… "Hikâyelerde erkek *bean sidheler* yok."

“Biliyorum.” Nash kaşlarını çattı ve kollarım göğsünde kavuşturabilmek için elimi bıraktı. “Hikâyeler insanların bizim hakkımızda bildiklerinden doğuyor ve sadece dişiler hakkında bilgileri var sanırım. Bütün o ağlamalar ve çığlıklarla siz kızlar pek de dikkatten kaçmıyorsunuz.”

“Tabii.” Tam onu itecektim ki kolumu kaldırmamla birlikte dondum. Az önce şaka yollu da olsa ait olmadığımı söylediğim, hatta inanmadığım bir varlık türünü savunmuştum.

Ve işte o zaman bütün her şeyi tam olarak anladım.

Evet, kulağa delice geliyordu. Ama yine de *doğru* okluğunu hissediyordum. Ve ufak tefek bazı parçalar da yerine oturuyordu, mantığımla değil de sezgilerimle algılamaya başlamıştım.

Boğazım şişmiş gibiydi ve gözlerim rahatlamanın getirdiği yaşlarla yanmaya başlamıştı. İnsan olmamak, deli olmaktan daha iyiydi. Ve kanser olup ölmekten de sonsuz kez daha iyiydi. Ama en önemlisi, tuhaf olsa bile cevaplar vardı ve bu hiç bilmemekten ya da kendimden şüphe etmekten çok daha iyiydi.

“Ben bir *bean sidhe* miyim?” Ben daha engelleyemeden iki damla yaş yanaklarımdan süzüldü ve diğerlerini de bluzumun koluyla sildim. Nash ciddiyetle başım salladı ve ben de sırf bu fikre alışmak için tekrar ettim.

“Ben bir *bean sidhe* im.”

Bunu yüksek sesle söylemek içimdeki son şüphe kırıntısını da yok ederek parçaları yerine yerleştirdi ve göğsümün gevşediğini hissettim. Derin bir nefes verdim ve araba koltuğuna gömüldüm. On camdan zar zor farkına vardığım gün batımına doğru baktım. Bütün gerginliğim vücudumdan çıkıyordu.

Nash bana sadece bir cevap vermişti ama bununla birlikte aklıma binlerce soru getirmişti ve benim bilgiye ihtiyacım vardı. Derhal.

“Peki ama neden hiç kimse erkek *bean sidhe'ler* hakkında bir Şey bilmiyor? Ve eğer sen bir erkeksen bu seni daha çok bir erkek *sidhe* yapmaz mı?”

İçeceğine uzandı ve kollarındaki kaslar güneşin son ışınlarıyla kızıla boyanarak teninin altında yer değiştirdi. “Maalesef bu isim erkek *bean sidhe*lerin olduğunu bilmeyen insanlarca uydurulmuş çünkü biz feryat etmiyoruz. Öngörülerimiz de yok.”

Kaşlarımı çattım. “O zaman sizi *bean sidhe* yapan nedir? Demek istediğim, insanlardan ayıran nedir?” Yeni kimliğimi kabullenmiş olsam bile kendimden, insan olmayan şeklinde bahsetmek tuhaf geliyordu.

Nash, C arterin arabasının kapı koluna doğru yaslandı ve cevap vermeden önce içeceğinden büyük bir yudum aldı. “Bizim başka türlü yeteneklerimiz var. Ama yeteneğim sana, henüz kendinin ne yapabildiğini bilmeden bir şey ifade etmeyecek.”

Anlamayarak, başımı salladım. “Ölüm habercisi olduğumu sanıyordum.”

“Evet bu senin ne olduğun, ne yapabileceğin değil. En azından yapabileceklerinin hepsi bu değil.”

9

ÖNE EĞİLDİM, dizimi vites koluna çarpmayacak şekilde koydum, itiraf etmek istemiyordum ama söyleyeceklerinin devamını merakla bekliyordum. Ama o camdan dışarı bakmak üzere döndü. "Bacaklarım tutuldu. Haydi yürüyelim." Cevabımı beklemeden kapısını açtı.

"Ne yani?" diye sordum. Nash park yerinde gerinirken onu seyretmek için öne doğru uzandım, iki kolunu da başının üzerine doğru uzatırken, kasları bir araya geliyor ve hareket ediyordu. "Beni böyle belirsizlik içinde mi bırakacaksın?"

"Hayır, sadece hareket etmeni istiyorum." Sabırsızlıkla inledim ve bana pis pis sırıtarak arabaya başım soktu. "Ne yani, hem konuşup hem yürüyemiyor musun?" Yüzüme kapıyı kapatınca sırıtışı daha da büyüdü. Onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Asfalta adımımı attığımda ışıklar otomatik olarak yandı ve bütün alanı aydınlattı. Bitişikteki terk edilmiş oyun parkı ve iskelenin bir kısmı da san yumuşak bir ışıkla parladı. Arabanın etrafını dolandım ve bana doğru uzanınca elimi ona verdim. "Tamam işte, yürüyorum. Anlatmaya başla…

Nash bir elini sol kalçamın kavisinin üzerine koydu ve beni sımsıkı tutarak öptü, böylece cümlemin geri kalanını bana sonsuza kadar unutturdu. Geri çekildiğinde, zar zor kavrayabildiğim şeyler için şiddetli bir arzuyla ve hızlanmış soluğumla kalakalmıştım. Bakışları birkaç santim ötemde gözlerimle buluştu ve yumuşak san ışığın altında gözbebeklerinin hâlâ bir girdap gibi döndüğünü fark ettim.

Birden ne gözleri ne de o gözlerle büyülenmiş olmam bana o kadar da tuhaf gelmemeye başladı. "Yani… gözlerin?" Tekrar konuşabildiğimde fısıldıyordum, geri çekilmek için hiçbir harekette bulunmadım. "Bu erkek *bean sidhe*lerin yaptığı şeylerden biri mi?"

"Gözlerim mi?" Alnı kırıştı ve gözlerini kırptı. "Renkler girdap gibi dönüyor, öyle değil mi?"

"Evet." Daha iyi bakabilmek için yaklaştım ve hazır bu kadar yaklaşmışken onu öptüm, yumuşak alt dudağını emdim, sonra daha derine indim, inleyip, iki eliyle belimi sımsıkı kavrayınca bir keyif duygusu her yanımı sardı. Elleri aşağıya doğru kaymaya başladı ve aslında hiç durmasını istemediğimi fark ettiğimde de korkuyla birkaç adım geriledim.

"Şey… Boğazımı temizledim ve ellerimi ceplerime soktum, sonunda yukarı baktığımda, onu beni seyrederken buldum. "Gözlerin çok güzel," dedim, konuşmayı umutsuzca yeniden rayına sokmaya çalışarak. "Ama bu insanların fark etmesine neden olmuyor mu? Senin… insan olmadığını?"

"Yoo." Alnına düşen bir perçem koyu renk saçı geriye attı ve sırıttı. "Bu sadece ben… gerçekten yoğun bir şey yaşadığımda oluyor." Kızardığımı hissettim ama fark etmemiş gibi devam etti. "Bir *bean sidhe m* gözleri, parmağında takılı duran ve çıkaramayacağın bir ruh hali yüzüğü gibidir. Ama sen kendi gözlerini okuyamazsın ve insanlar zaten bunların hiçbirini göremez. Sadece diğer *bean sidheler* görebilir." Yoğun bir bakışla gözlerini benimkilere dikerek karşılık verdi. "Seninkiler de aynı şeyi yapıyor. İçlerinde okyanustaki maviden daha fazla ton var, Karayıp girdabı gibi de dönüyorlar."

Ah, harika... Yanaklarımın patlayacağını düşünmeye başlayana kadar yüzümün kızarıklığı arttı. Ne düşündüğümü, ne istediğimi gözlerimde görebiliyordu. Ama ben de onun ne istediğini görebiliyordum. ..

"Bana her şeyi anlat." Ellerim hâlâ cebimde, parka doğru döndüm. Her şeyi bilmek istiyordum. Aslında bir yandan da konuyu değiştirmek istiyordum.

Nash bir park demirinin üstünden atladı ve bana iki adımda yetişti. "İnsan inanışlarına göre bir *bean sidhe* feryat ettiğinde, ölüler için ya da yakında ölecek olanlar için yas tutar ama hikâyenin tamamı böyle değildir." Profilimi incelemek için başını kaldırdı. "Senin çığlığın iki kere tuttuğunu gördüm. Onu bıraktığın zamanla ilgili neler hatırlıyorsun?"

Bu olayın anısı beni ürpertti. Beni hastanelik eden bu anıyı tekrar yaşamak istemiyordum. "Korkunçtu. Kendimi bıraktığımda, bir daha toparlayamadım. Ve başka hiçbir şey düşünemedim. Tamamen umutsuzluğa kapıldım, sonra boğazımdan patlarcasına çıkan bu dehşet verici ses…" Oyun parkını kaplayan tahta parçalarının üzerine çıktım, Nash beni takip etti. "Ben onu kontrol edeceğime, çığlık beni kontrolüne almıştı. İnsanlar bakıyordu ve kulaklarını kapamak için cüzdanlarını ve alışveriş torbalarını ellerinden bırakıyorlardı. Küçük bir kız ağlamaya başladı ve annesine sımsıkı yapıştı ama ben hâlâ kendimi durduramıyordum. Bu hayatımın en kötü günüydü. Gerçekten."

"Annem her zaman ilk seferin en zoru olduğunu söyler. Yine de ilk sefer genellikle seni bir yere kapamalarına neden olmaz." Tabii ya, onun annesi de bir *bean sidhe'ydı.* Bana nasıl baktığına şaşmamalıydı. Muhtemelen ne olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığının farkındaydı.

Oyun parkının merkezinde kulelerle dolu büyük tahta bir Şato, tüneller ve kaydıraklar vardı. Nash bir aparatın altına basarak demir bara asıldı. "Bedeninden ayrılmak üzere olan kişiye bakıyor muydun… o gerçekten öldüğünde?"

Tişörtünün dar kollarının altından görünen kaslarına bakmamaya çalışarak bir kaşımı derin bir şaşkınlıkla kaldırıp sordum: "Bedeninden ayrılmak üzere olan derken?"

Sırıttı. "Bu teknik bir terimdir."

"Yok, hayır, hiçbir şeye bakmıyordum." Uç zincirle tutturulmuş, alçak, lastikten bir salıncağa kendimi bırakarak öne arkaya yavaşça sallanmaya başladım, ağzımdan çıkan her sözü bir yandan unutmaya çalışıyordum. "Çığlığı durdurmaya uğraşıyordum. Alışveriş merkezinin güvenliği amcamı ve

yengemi aradı ve ben bağırmaya devam edince beni hastaneye götürdüler."

Nash asıldığı ban bıraktı ve yakınlardaki bir kaydırağın kauçuk kaplı basamaklarına oturarak beni birkaç metre öteden seyretmeye başladı. 'Tamam ama diğer adama baksaydın eğer, ölünün ruhunu görebilirdin. Havada asılı kalmış bir halde…"

"Havada asılı kalmış halde mi?"

"Evet. Ruhlar *bean sidhenin* feryadıyla çekilir ve çığlık devam ettiği sürece de yollarına gidemezler. Orada öylece asılı kalırlar. Mitolojide sirenleri hatırlıyor musun? Hani şarkılarıyla denizcileri ölüme doğru çekerlerdi?"

"Evet…" Kafamda oluşan görüntü, içimde mide yanması gibi büyüyen endişeyi azaltmama hiçbir şekilde yardımcı olmadı.

"İşte aynen öyle. Tek farkı, senin durumunda insanların zaten ölmüş olmaları ve genellikle de denizci olmamaları."

"Vay be." Salıncağı durdurmak için ayağımı indirdim. "Ben ruh için sineklik gibi bir şeyim yani. Bu… çok acayip. Böyle bir şeyi kim, neden yapmak ister ki? Zavallı birinin ruhunu bekletmek gibi yani?"

Nash omuzlarını silkti ve beni ayağa kaldırmak için doğruldu. "Bunun birçok nedeni var. Ne yaptığını bilen bir *bean sidhe* ruhun ölüm sonrasına hazırlanmasına yetecek kadar bir süre için ruhu tutabilin Huzura ermesini sağlar."

Bunu kafamda canlandıramayarak kaşlarımı çattım. "Tamam ama ben bas bas bağırırken bir ruh ne kadar huzur dolu olabilir ki?" Tekrar güldü ve ben uzun tahtaları birbirine gevşekçe zincirlendiği için yalpalayan bir köprüye doğru onun adımlarını takip ettim. "Bu ruha çığlık gibi gelmiyor. Bana da öyle gelmiyor. Çığlığın erkek *bean sidheler* için çok güzel." Nash en üst basamaktan bana bakmak için kafasını çevirdi, bakışları yumuşaktı ve neredeyse parlıyordu. "O daha çok özlem dolu, akıldan çıkmayan bir şarkı gibi. Onu benim duyduğum gibi duyabilmeni çok isterdim."

"Ben de." Her şey benim duyduğum kulak tırmalayıcı çığlıktan iyidir herhalde. "Başka neler yapabiliyorum? Kulaklarımı kendi kafatasımdan oymak istememe neden olmayacak kısımları da anlat." Nash beni köprünün üstüne çekti, köprü ben tam ortasına oturup da kenarlarından bacağımı şarlatana kadar altımızda sallanmaya devam etti. "Sen bir ruhu yakınlarının taziyelerini ve düşüncelerini duymasına yetecek kadar burada tutabilirsin. Ya da onlar duyamayacak olsa da ailesine veda edene kadar."

"Yani ben… yararlı mıyım?" Sesimin perdesi içten bir umutla yükseldi.

"Kesinlikle." O da tahtalardan birinin üstüne oturarak yüzünü bana döndü ve bir bacağım köprünün kenarından sarkıtıp diğerini arkama doladı.

Gülüşüm de, göğüs kafesimdeki sıcaklık da, bir insanın ruhunu askıda tutma düşüncesinin yarattığı endişeyi yavaş yavaş bastırarak yayıldı. İçimi yavaş yavaş saran huzur yeni bulduğum hayat -ve ölüm- amacımdan mı ileri geliyordu? Ya da Nash'in beni nasıl izlediğine bakılırsa belki de onun sayesindeydi, sanki beni gülümsetmek için elinden gelen her şeyi yapabilirdi.

"Peki, sen neler yapabiliyorsun?"

"Aslına bakarsan benim ses tellerim seninkiler kadar kuvvetli değil ama erkek bir *bean sidhem* sesi bir tür… Etkiye sahiptir. Buna güçlü bir ikna kabiliyeti ya da duyguların yansıtılması diyebiliriz." Omuzlarım silkti ve bir kolunu ipten korkuluğa dolayarak beni daha iyi görebilmek için arkaya kaykıldı. "Biz özgüven veya heyecan yansıtabiliriz. Ya da diğer duyguları. Birkaçınız bir araya geldiğinde, grupları harekete geçirebilir ya da bir kalabalığı sakinleştirebiliriz. Bu sonuncusu, cadı mahkemeleri ve geçmişteki toplumsal panik durumları için oldukça önemliydi." Güldü. "Ama genellikle, insanlar üzgün veya sinirli olduğunda onları sakinleştiririz." Nash bana anlamlı bir bakış attı ve ben de irkilerek nefesimi içime o kadar derin çektim ki nerdeyse boğuluyordum.

"Beni de sakinleştirdin, öyle değil mi? Tabunun arkasındaki alanda."

Ve bu öğleden sonra, okulun arkasında. Meredith öldü…"

Bunu nasıl da fark edememiştim? Daha önce hiç kendim ile… ölecek olan arasına mesafe koymadan, paniğimi kontrol altına alamamıştım.

Gözlerimi kırptıkça minnettarlık gözyaşları döküldü ve ona teşekkür etmek için bir şeyler söylemeye çalıştım ama ben daha kelimeleri toparlayıp dile getirmeden o konuştu. "Sorun değil. Sonunda kendimi gösterebilmek güzeldi."

"Bu Etki gücünün haricinde başka şeyler de var, öyle değil mi?"

Başıyla onayladı ve bana doğru eğilip dramatik bir şekilde gözlerimin içine bakarken köprü sallandı. "Ben ruhları yönlendirebilirim."

"Ne?" Bu mevsime göre ılık olan akşama rağmen bluzumun kollarının altında tüylerim diken diken oldu.

Nash omuz silkti, sanki önemsiz bir şey söylemiş gibi. "Sen bir ruhu askıda tutabilirsin ve ben de onu yönlendirebilirim. Ona nereye gideceğini söyleyebilirim."

"Gerçekten mi? Onu nereye gönderiyorsun?" Bu durumu zihnim bir türlü kavrayamadı.

"Hiçbir yere." Geriye, ipe yaslandı ve kaşlarını çattı. "Sorun da bu işte. Senin yeteneklerin bir işe yarıyor. Hem de fedakârlık gerektiriyor. Benimkilerin çok işe yaradığını söyleyemem…"

“Neden?”

“Çünkü bedeninden ayrılmış bir ruhu gönderecek sadece tek bir yer var.”

“Öbür dünya mı?” Bir bacağımı diğerinin altına katlayarak, buyandan da bana bahsettiği olasılıklarla altüst olmamaya çalışarak, ona doğru döndüm.

Nash kafasını salladı ve o sırada uzakta bir ağustos böceği şarkı söylemeye başladı. “Bir ruhun bunun için bana ihtiyacı yok.”

Ve birden anladım. “Onu yerine koyabilirsin! *Bedeninin* içine.” Doğruldum ve köprü sallandı. “Sen bir insanı hayata döndürebilirsin!”

Nash tekrar başını salladı, artan coşkuma rağmen hâla sıkıntılıydı, beni kaldırmak için ayağa kalktı. “Bunun için iki kişi gerekli. Ruhu yakalamak için bir dişi ve yerine koymak için de bir erkek.” Eli tekrar kalçamı kavradı ve bakışındaki sıcaklık beni neredeyse kavurdu. “Birlikte inanılmaz olabiliriz, Kaylee.”

Yanaklarım alev alev yanıyordu.

Sonra söylediklerinin gerçekliği birden soğuk bir hava dalgası gibi yüzüme çarptı.

“İnsanları kurtarabiliriz, değil mi? Ölümü tersine çevirebiliriz? Bunu bana en başta söylemeliydin!” Yakıcı bir heyecan dalgası göğsümde filizlenmeye başlamıştı ki başını salladı. Önce nedenini anlayamadım.

Ama sonra heyecanım solarak yerini soğuk, ağır bir pişmanlık ve suçluluk duygusuna bıraktı. “Yani hem Meredith’i uyaramadım hem de onu kurtarabileceğimiz halde ölüme terk ettim. Neden bana söylemedin?” Bunu fark etmenin yarattığı ani öfke patlamasını durduramadım. Ona nasıl yardım edeceğimi bilebilseydim Meredith hâlâ hayatta olabilirdi!

“Hayır, Kaylee.” Nash, ben gözlerinde dönüp duran karanlık pişmanlığı görünceye kadar çenemi kaldırdı. “Biz öylece dolanıp ölü bedenlere ruhları geri koyamayız. Bu iş böyle yürümüyor. Birini kendi ölümüne karşı uyaramazsın. Bu fiziksel olarak imkânsız çünkü bir ruhun şarkısını söylerken başka hiçbir şey yapamazsın. Öyle değil mi?”

Perişan bir şekilde başımı öne eğdim. “İşte bu beni tüketiyor…” O korkunç tiz çığlığı onun tarif ettiği gibi bir şarkı olarak hayal edemiyordum. “Ama bunun bir yolu olmalı.” Sallanan köprüde ondan uzaklaştım ve köprüyü ikişer ikişer adımlamaya başladım. Zihnimde bir yarış başlamıştı ve hareket etmem gerekiyordu. “Bir işaret ya da onun gibi bir şey üzerine çalışabiliriz. Bir öngörü aldığımda işaret edebilirim ve sen de… şey… ölmek üzere olan kişiyi uyarabilirsin.”

Nash bana yetişti, çoktan başını hayır anlamında sallamaya başlamıştı. Kolumu yakalayıp beni durdurdu ama benim gergin olduğumu görünce kolumu bıraktı. “Birini uyarabilseydin bile, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu sadece zavallının son dakikalarım korkunç bir hale getirirdi.” Başını sallamaya başladım ama hızla konuşmaya devam etti. “Sana söylemeye çalıştığım şey bu, Kaylee. Ölümü durduramazsın.”

“Ama daha az önce bunu yapabileceğimizi söyledin.” Yeşil plastikten bir kaydırağın yanına dayandım ve kaşlarımı çattım.

“Beraber Meredith’i kurtarabilirdik. Belki Heidi Anderson’ı bile. En azından denememiş olmamız seni üzmüyor mu?”

“Tabii ki üzüyor ama Meredith’i kurtarmak onun ölümüne mani olmazdı. Sadece hayatını uzatırdı. Ve zamanı gelen birini tekrar hayata döndürmenin ciddi sonuçlan vardır. Bana inan, bunun bedeli çok ağırdır, buna değmez.”

“Bu da ne demek?” Birinin hayatım kurtarmak nasıl ödediğin bedele değmezdi?

Nash’in bakışları sanki söylemek üzere olduğu şeyin önemini vurgulamasına beni yaktı. “Bir hayat için başka bir hayat demek, Kaylee. Eğer Meredith’i kurtarsaydık, onun yerini başka biri alacaktı. Bu bizden biri de olabilirdi ya da yakınlardaki biri.”

Of.

Kaydırağın bitimindeki kauçuk minderin üzerine kendimi bıraktım, gözlerim korkuyla kapandı. Bu gerçekten de ağır bir bedeldi. Ve ben bu bedeli ödemeye karar vermiş olsaydım bile, bu kararı tesadüfen orada bulunan masum biri adına vermeye hakkım yoktu. Ya da Nash yerine. Yine de konuyu kapatamıyordum. O ne söylerse söylesin, her şey ne kadar mantıklı görünürse görünsün, Meredith’in ölmesine izin vermek yanlış geliyordu ve bunu tekrar başka biri için yapmak zorunda kalmanın düşüncesine bile dayanamıyordum.

Nash içini çekti ve benim yanıma minderin üstüne çöküp kollarını dizlerinin üzerine kavuşturdu. “Kaylee, nasıl hissettiğini anlıyorum ama ölüm bu şekilde işliyor. Birinin zamanı geldiğinde, o kişi gitmek zorundadır ve sen sistemdeki boşlukları bulmaya Çalışarak ancak kendi kendini delirtirsin. Güven bana.” Nash’in sesindeki ızdırap kalbimde yankılandı ve ona dokunup kelimelerine bu kadar acı katan o üzüntüyü yatıştırmak için yanıp tutuştum.

“Daha önce bunu denedin, öyle değil mi?” diye fısıldadım. Başıyla onayladı ve dudaklarımın onunkilerle buluşması için ona doğru eğildim. Bu dokunuş damarlarımda kıvılcımlar saçmaya başlayınca biraz daha oyalandım. Her şeyin daha iyi olması için ona sarılmak istedim. “Peki, o kimdi?”

“Babam.”

Şaşkınlıktan donakaldım, yüzünü görmek için geri çekildim ve orada bulduğum acı sanki içime süzüldü, dehşet içinde öylece kalakaldım. “Nasıl oldu?”

Nash yavaşça içini çekti ve kaydırağa arkasını yasladı. Sanki bir anıyı silmek ister gibi alnını ovalarken yukarıdaki sokak lambasının ışığı elinin üzerinde gezindi, "ikinci kattaki bir pencerenin panjurlarını boyamaya çakşırken merdivenden düştü ve kafasını annemin çiçek tarhını çevreleyen tuğlalara çarptı. Düştüğünde annem çalılıkları buduyordu, bu yüzden her şeyi gördü."

"Sen nerdeydin?" Yumuşak bir sesle konuştum, sesim anılarım dağıtırsa konuşmaya devam etmez diye korkuyordum.

"Arka bahçedeydim, annem bağırınca koşarak geldim. Oraya vardığımda ağlıyordu ve kucağında onun başını tutuyordu. Bacaklarının her yerinde kan vardı. Sonra babam nefes almayı bıraktı ve annem şarkı söylemeye başladı. Çok güzel bir şarkıydı, Kaylee." Kelimeleri daha ısrarcı bir hale geldi ve sanki beni ikna etmeye çakşır gibi dik bir şekilde oturdu. "Ürkütücü ve acıklıydı. Babamın ruhunu gördüm, ikisinin üzerinde havada asılmış gibi duruyordu. Ona rehberlik etmeye çalıştım. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum ama bir şekilde onu kurtarmaya çalışıyordum. Ama o beni durdurdu. Ruhu… onu duyabiliyordum. Gitmesi gerektiğini ve anneme iyi bakmamı söyledi. Bana ihtiyacı olacağım söyledi ve haklıydı. Çünkü annem ona panjurları boyamasını söylediği için kendini suçlu hissediyordu. Annem o olaydan sonra bir daha hiç eskisi gibi olmadı."

Tekrar nefes almam gerektiğinde nefesimi tutuyor olduğumu fark ettim. "Kaç yaşındaydın?"

"On." Gözleri kapandı. "Babamınki ilk gördüğüm ruhtu ve onu kurtaramadım. Başka birini öldürmeden bunu yapamazdım ve o da kendi hayatını ya da anneminkini riske atmama izin vermedi." Gözlerini açtı ve bana dikkatle baktı. "Ve haklıydı, Kaylee. Ölmesi gereken birinin yerine masum bir hayatı alamayız."

Bu nokta benim için de tartışılmazdı. Ama… "Belki Meredith'in de ölmesi gerekmiyordu? Belki onun da henüz zamanı gelmemişti?" "Gelmişti. İşler böyle yürüyor." Nash'in sesi Noel Babaya inandığım itiraf eden bir çocuğunkini andırıyordu. Kendinden biraz fazla emindi, sanki iddiasının gücü gizli bir şüphesini saklıyor gibiydi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü çizelgeler var. Resmî listeler. Ölümün gerektiği şekilde meydana gelmesini denetleyen kimseler var."

Gözlerim şaşkınlıkla kısıldı. "Ciddi misin?"

"Maalesef." Yüzüne acı bir esinti geldi ama ben daha onun orada olduğundan emin olamadan geçip gitti.

"Bu kulağa çok… bürokratik geliyor."

Omzunu silkti. "Bu çok iyi organize edilmiş bir sistem." "Her sistemin aksaklıkları vardır, Nash." Karşı çıkmaya çalıştı ama aceleyle devam ettim. "Bunu bir düşün. Son üç günde aynı bölgede üç kız öldü, üçünün de ölüm sebebi belli değil. Hepsi de bir anda düşüp öldüler. Bu işlerin doğal düzeni bu olamaz. Bu 'doğal olmayanı tam olarak tanımlıyor ya da en azından şüpheliyi."

"Gerçekten de alışılmışın dışında," diye kabul etti. Nash tekrar şakaklarını ovdu. Sesi çok yorgun geliyordu. "Ölmeleri gerekmiyorsa bile başka birinin ölümüne yol açmadan bu konuda bir şey yapamayız."

"Tamam…" Bu mantığın üstüne tartışamazdım. "Ama kişinin ölmesi gerekmediği durumlarda yine de onu kurtarmanın cezası var mıdır?"

Nash birden şoka girmiş gibiydi, sanki bu olasılığı daha önce hiç düşünmemişti. "Bilmiyorum. Ama bunu bilebilecek birini tanıyorum."

10

"PEKİ, KİM BU TOD?" Gazozumun kalanını da höpürdeterek içtim, bir yandan da onu seyrediyordum. Geçen arabaların farları yüz hatlarını kısa süre için aydınlatıyordu ve sonra onu gölgelere terk ediyordu. Bu, yüzüne vuran her ışık huzmesinde onu tekrar keşfetmek gibiydi ve seyretmeye doyamıyordum.

"Hastanede gece vardiyasında çalışıyor." Nash sola dönüş yaparken sinyal verdi.

"Orada ne yapıyor?"

"Tod bir… stajyer." Tekrar sola döndü ve Arlington Memorial Hastanesi sağımızda belirdi. Kule şeklindeki yeni tıbbi yapının aynalı camları sokak lambalarım bize geri yansıtıyordu. Yemeğimizden kalan ambalaj kâğıtlarını bir araya topladım ve ayağımın altındaki kâğıt torbaya soktum. "Stajyerlerin düzenli bir çalışma programlan olduğunu bilmiyordum."

Nash loş otoparka döndü ve girişe yakın boş bir yer bulmak için iki tarafa birden baktı. Benimle göz göze gelmekten kaçmıyordu. "O aslında tam olarak tıbbi stajyer değil."

"Peki, tam olarak ne o zaman?"

Birinci sıranın sonunda boş bir yer belirdi ve Carter'ın arabasına annesinin arabasına olduğundan çok daha fazla özen göstererek oraya girdi. Sonra arabayı park etti ve yüzünü tamamen bana dönmeden önce motoru kapattı. "Kaylee, Tod da bir insan değil. Ve bir arkadaş olduğunu da söyleyemem. O yüzden sorularımızı cevaplamaya hevesli olmayabilir."

Ellerimi göğsümde birleştirdim ve rahatsız olmuş gibi görünmeye çalıştım. Bu hiç kolay değildi çünkü bana sanki dünyada bakmaya değer başka hiçbir şey yokmuş gibi baktığı için kalp atışlarım hızlanıyor ve ne fesim boğazımda takılı kalıyordu. "İnsan ve arkadaş değil. Hastanede tıbbi stajyer olarak da çalışmıyor?" En azından başka bir futbolcu değildi. "Şimdi onun ne *olmadığı* konusunda netleştik, peki bana ne *olduğunu* söyleyecek misin?" Nash içini çekti ve sesinden söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı anlamıştım. "O bir Ölüm Meleği."

"Bir ne?" Kesin yanlış duymuştum. "Sen az önce Tod'un bir Ölüm Meleği olduğunu mu söyledin?"

Nash yavaşça başını salladı ve ben nefesimi bıraktım. *Bean Sidheler* haydi neyse -en azından insanlara gerçekten yardım edebiliyorduk- ama Ölüm un konuşan ve yürüyen kişileşmiş haliyle yüzleşmeye hazır değildim. Ona sorular sormaya da.

"O bir Ölüm Meleğinin *kendisi* değil." Nash beni dikkatle izleyerek devam etti. "O *sıradan* bir ölüm meleği. Binlercesinin arasından bir tanesi. Bu sadece bir iş."

"Sadece bir iş mi? Ölüm sadece bir iş yani! Bir saniye…" Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapadım. Sonra ona kadar saydım. Bu yetmedi, otuza kadar saymaya devam ettim. Sonra Nash'in gözlerine baktım, büyük ihtimalle gözlerimde oluşmuş olan girdabın derinliklerinde paniğin belli olmadığını umuyordum. "Yani… sen ölüme mani olamam derken, aslında Tod'u durduramayacağını mı söylüyordun?"

"Özellikle onu değil ama evet, genel fikir bu. Herkes gibi ölüm meleklerinin de yapmaları gereken işleri var. Ve *bean sidhe*'leri pek sevmezler.

"Neden sevmediklerini bilmeli miyim?"

Nash içten bir tavırla güldü ve elimi tuttu. Nabzım bu kadar küçük bir temasla bile hızlandı. *Kahretsin.* Şimdiden anlamıştım ki ona karşı gelecekte duyacağım herhangi bir öfkeyi sürdürmek bir hayli zor olacaktı. "Çoğu ölüm meleği bizi sevmez çünkü onların bir iş gününü ciddi şekilde mahvedecek potansiyele sahibiz. Gerçek anlamda bir kişinin ruhunu yerine koyamasak da ölüm meleği sen ruhu tuttukça ona dokunamaz. Yani şarkı söylemek için harcadığın her saniye, o ruhun öbür tarafa götürülmesinde bir saniyelik bir gecikme olması anlamına geliyor. Kalabalık bir bölgede bu onun programının gerisinde kalmasına neden olabilir. Her şey bir yana, bu onu düpedüz kızdırır. Ölüm melekleri kendilerinden başka kimsenin oyuncaklarıyla oynamasından hoşlanmaz."

Harika. "Yani hem insan değilim hem de Ölüm benim düşmanım, öyle mi?" *Kim, ben mi? Panik*? "Hazır günah çıkarıyorken söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Nash kıkırdamasını bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "O Kim melekleri bizim düşmanımız değil, Kaylee. Sadece bizimle takılmaktan pek hoşlanmıyorlar."

İçimden bir ses bunun karşılıklı olduğunu söylüyordu. Titrek bir şekilde başımı öne arkaya salladım ve Nash sürücü tarafındaki kapıyı açarak karanlık otoparka adım attı. Ben diğer taraftan çıktım ve tam kapıyı kapatırken, arabayı kilitlemek için Carter m arabasının kumandasındaki bir düğmeye bastı. İki ses de çevremizde yankılandı ve görünüşe bakılırsa otoparkta yalnızdık. Yapmakta olduğumuz tartışmayı düşünecek olursak bu iyi bir şeydi.

"Tod neye benziyor? Siyah bir pelerin ve başlıkla dolanan bembeyaz bir iskelet mi? Tırpanı var mı? Çünkü bunun hastanede toplu panik yaratacağını düşünüyorum."

Ürkütücü bir şekilde yankılanan adımlarımızla koridordan otoparkın girişine doğru giderken elimi tuttu. "Sen cenaze merasimlerinin arkasından uzun kirli bir elbiseyle rüzgârda saçlarını savurup dolanıyor musun?"

Yalandan suratımı astım. "Beni yine takip mi ettin?"

Nash gözlerini devirdi. "Normal biri gibi gözüküyor, zaten nasıl göründüğünün de bir önemi yok. Bir ölüm meleğini o istemediği sürece göremezsin."

Ilık bir eylül sonu rüzgârı otoparkın girişine doğru esti, sileceklere iliştirilmiş titreyen el ilanları ve hazır yemeklerin ambalajlan asfalta dağıldı. "Tod onu görmemizi isteyecek mi?"

"içinde bulunduğu moda göre değişir." Nash döner kapıdan girmeyerek ağır cam panoya doğru yürüdü, kapıyı benim küçük girişe doğru geçmem için açtı. Bir sonraki kapıyı onun için ben açtım ve boş ve rahatsız koltuklar dizili küçük, sessiz lobiye adım attık. Binanın sıcaklığı rahatlatıcıydı ve kapıdan uzaklaştığımız her adımda ürpertim azalıyordu.

Nash danışmadaki çalışanı görmezden geldi -bir şey olacağından değil zaten kız yerinde uyuyakalmıştı- ve beni koridorun sonundaki asansörlere yönlendirdi.

Ayakkabılarım cilalı zeminde gıcırdıyordu ve her aldığım nefeste antiseptik ve çam kokulu oda parfümü esintisi vardı. Zaten her ikisi de ayrı ayrı yeterince kötüydü ve bir araya geldiklerinde hem burnumu hem de ciğerlerimi rahatsız ediyorlardı. Neyse ki soldaki asansör boştu ve kapısı da açıktı.

İçeride, Nash üçüncü katın düğmesine bastı. Kapılar kapandığında "hoşgeldiniz" kokusu azaldı ve yerini hemen klasik hastane kokusu aldı: ağır bir hava, kafeterya köftesi ve çamaşır suyu birleşimi.

"Tod üçüncü katta mı çalışıyor?" Başımızın üstünde dişliler gıcırdadı ve asansör yükselmeye başladı.

"Hastanenin her yerinde çalışıyor ama yoğun bakım üçüncü katta, burası onu bulma şansımızın en yüksek olduğu yer. Tabiî bulunmak istediğini varsayarsak."

Az önce yaptığı açıklama kafama dank edince yeniden buz kestim. Tod'u büyük ihtimalle yoğun bakımda bulacaktık, insanların çoğunlukla ölmekte olduğu yerde.

Avuç içlerim terlemeye başladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse Nash'in kalp atışlarımın asansörde yankılandığını duyduğuna emindim. Yoğun bakımdan şarkı söylememi gerektirecek bir ruh bulmadan geçip gidebilme şansım neydi?

Bahse girerim ki yok denecek kadar azdı. Eğer yine çıldırırsam, hazır hastanedeyken beni herhalde acilen ruh hastalıkları koğuşuna sevk ederlerdi. Buradan geçme. Git.

İki yüz doları alma.

Oraya geri *dönmeyecektim*.

Nash'in elini sımsıkı kavradım, o da başparmağıyla parmaklarımı okşadı. "Eğer başladığını hissedersen, sadece elimi sık Seni hemen dışarı çıkarırım." Başımı sallamaya başlamıştım ki boşta olan elinin parmaklarını yüzümün yanma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Söz veriyorum."

İçimi çektim. "Tamam." Daha önce iki panikatağı adatmama yardım etmişti -onları hâlâ böyle adi andırıyordum- ve bunu tekrar yapabileceğine dair de hiç şüphem yoktu. Hem ayrıca pek seçeneğim de yoktu. Bir sonraki zamansız ölüm kurbanına ölüm meleği Tod'u bulmadan yardım edemiyordum ve Tod'u da en sevdiği av bölgelerine bakmadan bulamazdım.

Asansör geldiğimizi haber verdi ve kapı yumuşak bir sesle kayarak açıldı. Nash'e şöyle bir baktım, sırtımı dikleştirerek cesaretimi topladım. "Haydi gidip şu işi halledelim."

Üçüncü kat iki yanımıza doğru açılıyordu ve asansör kapılarından ileriye uzun, steril beyaz bir koridor uzanıyordu. Koridorda aynı mavi üniformayı giymiş bir adam ve bir kadın, büyük ve yuvarlak bir hemşire masasının arkasında oturuyordu. Ayakkabılarım gıcırdayınca adam bana baktı ama kadın bizi fark etmedi bile.

Nash soldaki koridoru işaret etti ve o tarafa yöneldik. Yavaşça yürüyorduk. Her kapının üzerinde yer alan isim plakalarını okuyor gibi yapıyorduk. Büyükbabamızı son bir defa görüp onunla vedalaşma umudu taşıyan iki çocuktuk. Ama onu bu koridorda bulamamıştık ya da üçüncü kattaki herhangi bir yerde… Yoğun baloma girerken yaşadığım korkudan sonra bu gerçek bir hayal kırıklığıydı. Neyse ki Arlington o kadar da büyük bir kasaba değildi ve yoğun bakımda sadece üç dolu yatak vardı. Bu yataklardakilerin hiçbiri de bir ölüm meleğiyle yakın zamanda karşılaşma tehlikesi içindeymiş gibi görünmüyordu.

Tod dördüncü, beşinci ve altıncı katlarda da en azından benim görebildiğim kadarıyla yoktu. Henüz bakmadığımız yerler ameliyathane, birinci kattaki acil servis ve ikinci kattaki doğumhaneydi.

Bir ölüm meleğini -elinde tırpanı olmasa da- doğumhane-de bulmak istemiyordum ve ameliyathanede de kesin olarak fark edilirdik. O yüzden önce acil servise baktık.

Arlington Hastanesi'ne bundan önceki gelişimde, amcam ve yengem önceden haber vermişlerdi ve geldiğimizde ruh sağlığı bölümü bizi bekliyordu. Bu yüzden acilde hiç beklememiştik. Yani Nash ve ben ön lobideki iki kapılı girişten geçip acil servisin bekleme alanına gelene kadar daha önce burada hiç bulunmamıştım. Ama yine de daha önce psikiyatri ünitesinde bir hayli zaman geçirmiştim ki bu da Disneyland tatili gibi değildi tabii. Orası

sana ya acıyan ya da ayıplayan gözlerle bakan hemşirelerle ve gözlerine asla bakmayan veya devamlı gözünün içine bakan terlikli hastalarla doluydu. Ama acil servisin de kendine has bir acıklı hali vardı.

Hastanelerde geçen televizyon dizilerine dayanarak beklediğim enerjik bir adrenalin patlamasının aksine gerçek acil bölümü sessiz ve kasvetliydi. Hastalar ince minderli, duvarlara dizilmiş sandalyelerde bekliyordu ve uzun odanın ortasında gruplaşmışlardı. Yüzleri acı, korku veya sabırsızlıkla şekil değiştirmişti.

Bir yaşlı kadın tekerlekli sandalyede yıpranmış battaniyesinin altında haraketsiz oturuyor ve ateşlenmiş çocuklar annelerinin kollarında titriyordu. İş kıyafetleri içindeki adamlar kanayan yaralarına gazlı bez bastırıyor ya da kafalarındaki morarmış ve şişmiş yerlere buz torbaları tutuyorlardı. Odanın en sonunda, acil masasının hemen yanında bir genç kız inledi ve bir elini göğsüne götürdü, annesi eski bir dedikodu gazetesini karıştırıyor ve bariz bir şekilde kızı görmezden geliyordu.

Her dakika üniformalı çalışanlar odanın bir ucundan giriyor, soluk plastik yer döşemesini geçip en sondaki çift kanatlı kapıyı iterek çıkıyorlardı. Yalnız olanlar çizelgeleri okuyor veya doğrudan önlerine bakıyordu, çiftlerse neredeyse acımasız olan sessizliği, yarım yamalak gündelik konuşmalarla bozuyordu. Hastane çalışanları, bekleyen insanlarla göz göze gelmemek için yollarından çekiliyor, hastalarsa o kadar bariz bir umutla onları izliyordu ki onları seyretmek bana müthiş rahatsızlık veriyordu.

Adamların yüzlerini görebilmek için hasta kadın ve çocukların ötesine bakmaya çalışarak Nash'e fısıldadım: "Onu görüyor musun?" Hayır ve o görünmeye hazır olana kadar da göremeyeceğiz."

Acil bölümü beni korkuttuğundan, rahatlamak için Nash'in elini tutma isteğime fiziksel olarak karşı koymak için ellerimi cebime soktum. Bir araya toplanmış zombiler gibi boşluğa bakan insanlara bile dayanamazken, Ölüm Meleği'ni görmeye nasıl dayanabilecektim? Ya da sıradan ölüm meleğini? "Peki, o zaman onu nasıl bulacağız?"

"Plan onun bizi bulmasıydı," diye fısıldayarak cevap verdi. "O işini yapmaya uğraşırken ortada gezinen iki *bean sidhe* in onu çabucak buraya çekmesi gerekirdi, hiçbir şey olmasa bile sırf bizi kovalamak için yakınımıza gelirdi."

"O zaman bu görünmemeye karar verdiği anlamına geliyor sanırım."

"Öyle görünüyor." Nash'in bakışları duvardaki bir tabelaya takıldı; hediyelik dükkânım, kafeteryayı ve radyoloji laboratuvarını gösteriyordu. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Pek değil." Arabada büyük boy bir gazozu bitirmiştim, bu yüzden en kısa zamanda bir tuvalet bulmam gerekecekti.

"O zaman gelip benimle otur. Eğer bütün gece bekleyeceğimizi ona gösterirsek, muhtemelen bizi buradan derhal göndermek için ortaya çıkacaktır."

"Ama biz bütün gece…"

"Şişt." Gülümseyerek bir kolunu belime doladı ve kulağıma fısıldadı. "Bizim takıma gol atma." Nefesinin kulak mememe dokunduğu noktadan başlayarak tatlı bir ürperti boynumdan aşağıya indi ve bütün vücuduma yayıldı.

Koridordaki tabelaları izleyerek köşeyi döndük ve kafeteryaya geldik, saat -yedi buçuk olmasına rağmen halen akşam yemeği servisi yapılıyordu. Nash büyük bir dilim çikolatalı kek ve bir kutu küçük süt aldı. Ben de bir kola aldım. Sonra nerdeyse boş olan odanın bir köşesinde küçük, kare bir masa seçtik.

Nash duvara yaslanarak oturdu. Hiçbir şey olmamış gibi yemek yiyordu. Sanki her akşam bir ölüm ajanını aramaya çıkıyor gibiydi. Ama ben yerimde duramıyordum. Bakışlarım odada dolaşıyordu. Çöp kutusunu boşaltan bir görevliye ve salata barındaki solgun marulları ayıklayan, saçına bone takmış bir kadına göz attım. Ayaklarım yerden sekiyordu ve dizlerim arka arkaya masanın alt tarafına çarpıyordu. Her vuruşta Nesh'in sütü çalkalanıyordu ama o bu durumu fark etmiyor gibiydi.

Benim midemde yer bulup da aldığım bir ya da iki ısırık haricinde kekinin yarısını yemişti ki bir gölge masamızın üzerine düştü. Başımı kaldırdığımda sağımdaki boş sandalyenin önünde duran genç bir adam gördüm.

Rengi kaçmış, bol bir kot pantolon ve kısa kollu beyaz bir tişört giymişti. Dışarıdaki havaya rağmen bir ceket giydiğine dair hiçbir belirti yoktu. Sert ifadesi, dağınık sarı buklelerle çevrili başını, masum dudaklarını ve büyük mavi gözlerini sertleştirmeye yetmiyordu.

Nash başını kaldırmadı bile.

Ben sarışın çocuğa baktım ve masanın ortasındaki tek kullanımlık tuz ve karabibere yönelmiş dik bakışlarını izledim. Onları almak istediğini düşündüğüm için tuza doğru uzanıyordum ki boş sandalyeyi çekip oturdu ve çıplak kollarım masanın üzerinde kavuşturdu.

"Ne istiyorsun?" Öyle kısık ve pürüzlü bir sesle homurdandı ki bu sesin böyle meleksi bir yüzden gelmediğine yemin edebilirdim.

Nash çiğnemeye devam etti, sonra lokmasını yuttu ve tabağını geriye itti. "Cevaplar."

Sarışın çocuğa hayretle bakarak kaşlarımı çattım. "Ölüm meleği sen misin?"

Tod bakışlarını ilk defa bana çevirdi ve yüzüne tam anlamıyla hiddetli bir bakış oturdu. "Daha yaşlı birini mi bekliyordun? Daha uzun? Kuru ve iskeletimsi gibi mi?" Kelimelerinden asit gibi bir küçümseme damlıyordu ve canı sıkkın şekilde dikkati Nash e doğru kaydı. "Görüyorsun değil mi?

Bu eski isim problem oluyor. Kendime 'tahsilât ajanı' falan demeliyim."

"O zaman da sana birtakım elbise ve bir kravat giydirirlerdi," dedim ve zihnimde beliren görüntüyle eğlendim.

Nash'in ağzının kenarı seyirdi.

"Bu yardımcı arkadaş kim?" Tod başını bana çevirdi ama dikkati ve de siniri Nash'e odaklanmış olarak kaldı.

"Takas bedelini öğrenmemiz gerekiyor." Nash ben kendimi tanıtamadan araya girdi.

Tod'un kaşları, gölgeli mavi gözlerinin üzerine indi ve başımızın üzerindeki florasan lambaların parlak ışığıyla güçlü, kare çenesinin altındaki kısa keçisakalını fark ettim. "Sana bir danışma masası gibi mi görünüyorum?"

"Bana… sıkılmış görünüyorsun." Tod'un tehtidkâr bakışı derinleştikçe Nash'in yüzüne yaramaz bir ifade yayıldı ve ben neyi kaçırdığımı merak etmeye başladım. "Hastane seni oyalamıyor galiba? Colonial Manor'da bir boşluk varmış duyduğuma göre. Orayı daha çok sevmiştin, Öyle değil mi?"

"Bakımevi mi?" diye sordum ama hiçbiri bana bakmadı, o sırada birbirlerine ters ters bakmakla meşgullerdi. "Neden bir bakımevi hastalarını öldürmek için birini kiralasın ki? Ayrıca aynı soru hastaneler için de geçerli."

Nash gülümsemesini bastırarak bir elini dağınık, kahverengi dik saçlarla dolu olan başında gezdirdi ve Tod'un gözleri bana bakarken öfkeyle yanıp söndü ve çenesi gerildi. "Bu kızın sessiz düğmesi falan yok mu?"

"O hastane *için* çalışmıyor," dedi Nash ve ölüm meleğinin laf olsun diye sorduğunu umduğum sorusunu duymazdan geldi. "Ama Tod *hastanede* çalışıyor. Ve görünüşe göre en azından gelecek yüzyıla kadar da burada tıkılı kalacak. Öyle değil mi, Tod?"

Ölüm meleği cevap vermedi ama dişlerini gıcırdattığım duyabiliyordum.

"Biliyorsun, bu şekilde öfkeni biriktirmeye devam edersen, bundan yüzyıl sonra hem hiçbir yerde olamayacaksın hem de tam zamanlı çalışamıyor olacaksın." Bir saniye, ben az önce bir ölüm ajanını mı iğneliyordum? *Bu muhtemelen iyi bir fikir değil, Kaylee…*

Tod, "Ölüm melekleri yaşlanmaz," diye cevabı yapıştırdı, buyandan da hâlâ Nash'e ters ters bakıyordu. "Sözleşme haklarından biri olarak."

"Bizim gibi, öyle değil mi?" diyerek Nash'e bir bakış attım. Tam o sırada yüzündeki ürkmüş ifadeyi gördüm ve hemen yanlış bir şey söylemiş olduğumu anladım. Ve tekrar Tod'a baktığımda beni şaşkınlıkla izlediğini gördüm, hınzır bir sırıtış, meleksi hatlarını yukarıdan gelen bir ışık gibi aydınlatıyordu.

"Bu kızı nereden buldun?"

"Biz yaşlanıyoruz," dedi Nash ama son kelimeyi yuttu, sanki az daha ismimi söyleyecekti ama son anda kendini durdurmuştu, işte o zaman anladım: Tod'un benim kim olduğumu bilmesini istemiyordu.

Bu benim için de uygundu. Her ne kadar herhangi biri gibi ve sevimli olsa da Ölüm un ismimi bilmesi düşüncesi bile yeterince ürperticiydi.

Nash, "Biz sadece çok yavaş yaşlanıyoruz," diye devam etti.

Bu esnada ben de alev alev yanıyordum, kendimi tam bir aptal durumuna düşürmüştüm. Ne tür bir ahmak kendi türünün yaşam süresini bilmezdi ki?

Nash masanın altından ayağını bileğime doladı, anlayışla ve beni avuturcasına bacağımı sıvazladı. Ona minnettar bir şekilde gülüm' sedim ve kendimi Tod'la cesurca göz göze gelmeye zorladım. Sayıyı eşitlemek için bir hamle yapmalıydım. Açık yarasını doğru bir şekilde işaret ettiğimi umarak, "Neden burada tıkılıp kaldın?" diye sordum.

"Çünkü o bir çaylak." Nash sırıttı. "Ve çalışanların asla ölmediği bir iş kolunda çalışınca terfi etme şansın fazla olmuyor."

Tod a tekrar baktım ve "Sen bir çaylak mısın?" diye sordum. Yine sinirden çenesi titriyordu. "Kaç yaşındasın peki?" Yaşlanmadığım söylemesine dayanarak göründüğünden daha yaşlı olduğunu varsayıyordum.

"On yedi yaşında," dedi Nash, sırıtışı hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Ölüm meleği, "Bu işe başladığımda on yediydim," diye bağırdı. "Ama bu iki sene önceydi."

"Bu işi iki senedir yapıyorsun ve hâlâ bir çaylaksın yani?"

Tod içerlemiş görünüyordu, bense özür mü dilesem yoksa gülsem mi emin değildim. "Evet, benim işverenim reklamcılıkta dürüstlük ilkesiyle pek ilgili biri değildi. Ve erkek arkadaşın da değişim oranı konusunda haklı -böyle bir şey yok. Bu bölgedeki kıdemli ölüm meleklerinin yaş ortalaması iki yüzü buluyor. Eğer geçen sene birini kaybetmemiş olsaydık, ben hâlâ Colonial Manorda televizyon odasında oturuyor ve yaşlı adamların yulaf ezmesinin içine devrilip düşmesini bekliyor olacaktım."

"Dur bir saniye, bir ölüm meleği nasıl kaybedilir ki?" Kendimi tutamayıp sormuştum. "Acayip bir orak kazasıyla mı?" Fakat kimse esprime gülmedi.

Nash, "Ölüm meleklerinin işlerinden ne kadar az haberdar olursan o kadar iyi," diye fısıldadı ve Tod da kendini beğenmiş bir tavırla onayladı.

Ah. İki elimi de kendimi savunurcasına havaya kaldırarak sandalyemin arkasına yaslandım. "Kusura bakma. Ne diyordun… yulaf ezmelerinin içine devrilen yaşlı adamlar?..

Tod omuzlarını silkti. "Evet. Ama en azından burada ara sıra silahla vurulmuş bir kurban ya da aniden kötüleşen binleri olabiliyor. Hayat sürprizlerle dolu, öyle değil mi?"

"Sanırım." Ama insan olmadığımı keşfetmemle birlikte sürprizler benim için özelliğini biraz yitirmişti. Tabii şu ölümcül öngörü durumları dışında… Normal insanlar gibi ölümün yine beni şaşırtmasını çok isterdim.

Tabii ki kendi ölümümün değil.

"Sürprizlerden bahsetmişken…" Kolamın kapağını çevirirken, bir işaret beklercesine Nashe baktım ve o da devam etmem için başıyla onay verdi. Anlaşılan o ki Tod'un ondansa benimle konuşmaya daha istekli olduğunu kafamdan uydurmamıştım. "Gerçekten hoş olmayan bir tanesini önlemek için yardımına ihtiyacımız var."

Tod bileğine, orada olmayan saatine doğru şöyle bir baktı. "İkiniz daha şimdiden aramı boşa harcadınız. On dakika içinde dördüncü katta bir anevrizma vakası var ve buna geç kalamam. Oyalanmaktan nefret ederim."

"Çok uzun sürmez." Bakışlarımla onu yerine mıhladım, tereddüt ettiğini görünce de göz temasımı kesmedim. "Lütfen."

Ölüm meleği içini çekti ve bir elini kısa, dağınık buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Beş dakikan var."

Rahatlayarak yumuşak bir şekilde nefes aldım. Ta ki durumun gerçekliği yüzüme çarpıncaya kadar.

Az önce Ölüm'le karşılıklı görüşebilmek için mi yalvarmıştım ben?

11

ÖLÜM MELEĞİ, beni son birkaç saatte olan bitenlerin sindirilmesi ve şaşkınlıkla dolu kafamın içinden çekip çıkararak, "Konu takas bedeliyle mi ilgili?" diye sordu.

Ben cevap vermeyince, Nash başıyla onayladı.

Ölüm meleği omuzlarını silkti ve sandalyesine gevşekçe yaslandı. "Bu konuda sen de benim bildiğim kadarını biliyorsun zaten. Bir hayata karşı başka bir hayat."

Nash iyi olup olmadığımı anlamak için bana kaşlarını kaldırarak baktı. Ben başımı sallayıp tekrar düşüncelerimi konuya yönlendirince, Nash de kollarını masada kavuşturarak ileri doğru eğildi. "Ama bu listende olan birini kurtarmanın cezası, öyle değil mi? Yani ölmesi *gereken* biri için geçerli."

"Kimseyi 'kurtarmıyorsunuz'." Tod suratım astı, tam damarına basmıştık. "Siz ruhlar ı çalarak kaçınılmaz olanı geciktiriyorsunuz. Bu da benim tüm programımı altüst ediyor. Dolayısıyla şefimi öfkenin yeni âlemlerine sürüklüyor. Ve basit ve eşit bir takas için gerekli olan evrak işlerini bilmek dahi istemezsiniz."

"Ben öyle bir şey…" Nash söze başladı ama Tod kestirip attı.

"Ama tüm bunların ötesinde, bu yasal değil. Bu yüzden de cezası var."

Şişenin kapağını kapattım ve onu masanın ortasına doğru ittim. "Ama eğer ölmemesi gereken birini kurtarırsak yine de ceza geçerli olur mu?"

Tod'un alnı şaşkınlıkla kırıştı ve ifadesi birden anlamsızlaşarak, yerini gözlerinde parlayan soğuk bir anlayışa bıraktı. "O tür boktan şeyler burada olmaz…"

"Haydi ordan, Tod." Nash ölüm meleğine anlamlı bir bakış attı, asık suratındaki çizgilere eski bir acı izi kazındı. "Bana gerçeği söylemek zorundasın."

Ama Tod hiç bozuntuya vermedi. "… böyle bir şey olduysa da bunu asla bilemezsin çünkü hiçbir ölüm meleği kazayla yanlış ruhu aldığını itiraf etmeye yeltenmez."

"Biz bir kazadan bahsetmiyoruz." Kafeteryanın kapıları ardına kadar açılıp da üç çocuklu bir kadın içeri girince Tod bize katıldığından beri halka açık bir yerde oldukça garip şeyler tartışıyor olduğumuzu fark ettim.

"Listeye ne dersin? Bu, eğer birinin ölmemesi gerekiyorsa bunu kanıtlamaz mı?" Nash kafeteryaya yeni gelenler olduğu için artık fısıldıyordu.

Tod iki eliyle yüzünü ovaladı, sinirlendiği açıkça belli oluyordu ve sorularımız sabrını taşırıyordu. "Belki ama listeye asla elinizi süremezsiniz. Bunu başarsanız bile çok geç olacağına eminim. Ceza çoktan işlemiş olacaktır."

"Yani sen gerçekten bir ölüm meleğinin, aslında zamanı gelmemiş bir ruh yüzünden masum bir canı alabileceğini mi söylüyorsun?" Bu haksızlığa karşı duyduğum öfke damarlarımda alev alev yanıyordu. Eğer bu dünyada bozulmamış bir süreç varsa, o da ölüm olmalıydı. Hem ölüm en dengeleyici şey değil miydi?

Yoksa o vergiler miydi?

"Hayır, haklısın." Tod isteksizce beni onayladı. "Teoride, ceza o tür bir vakada işlememeli. Ama ölüm söz konusu olduğunda teori ve gerçek her zaman örtüşmüyor. O yüzden doğru listeyi de bulsanız, ölüm meleğinin… hatasıyla ilgili haklı da olsanız, bu esnada masum bir can çoktan alınmış olacak. Ya da sizden birinin canı."

Elimde olmadan bizi "masum" kategorisine koymadığım fark ettim.

"O zaman her şekilde mahvolmuş durumdayız." Bezgin bir halde ellerimi havaya kaldırdım ve gözlerimi kapayarak sandalyemin arkasına yaslandım.

Tod, "Bu arada bütün bunlar neyle ilgili?" diye sordu ve gözlerimi açtığımda beni izlediğini fark ettim… yoksa bana karşı ilgi mi duymaya başlamıştı? "Kimi kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Bilmiyoruz. Muhtemelen hiç kimseyi." Nash çatalıyla arta kalan kekle oynarken çikolatalı şekerleme kâğıt tabağa bulaşıyordu. "Geçenlerde bizim orada birkaç kız öldü ve Ka…" Durdu ve son anda ismimi cümleden çıkardı. Beni başıyla işaret ederek, "O bu ölümlerin şüpheli olduğunu düşünüyor," dedi.

"Demek öyle düşünüyor." Genç ölüm meleğinin dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. Kafasındaki dişlilerin döndüğünü duyabiliyordum. "Şüpheli olan nedir peki?"

“Hepsi çok gençti. Hepsi çok güzeldi. Hepsi aynı şekilde öldü. Hepsinin sağlığı yerindeydi. Hepsi birer gün arayla öldü.” Konuşurken bir yandan saydığım bütün verileri parmaklarımla gösteriyordum ve bütün parmaklarımı tek tek kullandığımda, ona elimi gösterdim. “İçinden istediğini seç. Ama her şekilde bu olayda çok fazla tesadüf var. Üçünün birden öleceğinin belirlenmiş olması imkânsız ve kimin listesinde oldukları da umurumda değil.”

Tod’ın gözlerindeki merak ışığı, dikkatini çektiğimi söylüyordu. “Sence öldürüldüler mi?”

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak, yapış yapış olmuş yerlere bir ayağımı vurdum. “Bilmiyorum. Belki ama eğer öyleyse nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İlki hariç hepsinin ölümüne tanıklık edenler vardı ama hiç kimse şüpheli bir durum fark etmemişti. Uyan olmadan yere yığılan güzel bir kız dışında.”

“Bunu yapmanın yolları var elbette.” Tod zorla ayağa kalkıp sandalyesini masaya yaklaştırdı ve tekrar yaslandı. “Ama öldürülmüş bile olsalar, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ana listede her gün cinayet kurbanları yer alır. Bana iki sene içinde sadece bir tane geldi ama kıdemli ölüm meleklerine her hafta gelir.”

Gözlerimin açıldığım hissettim ve ağır, gergin bir his göğsümü sıkıştırdı. “Yani insanların öldürülmeleri *gerektiğini* mi söylüyorsun?” Bir an için gerçek bir dehşet duygusu, içimde kavga edip duran korku ve kararlılığın üstüne eklendi. Cinayet nasıl doğal düzenin bir parçası olabilirdi?

Tod başını iki yana salladı. “İnsanların ölmesi gerekiyor ve sebepler geniş ölçüde farklılık gösteriyor. Buna cinayet de dâhil.” Nash e döndüm, gözlerimi kırparak öfkeli yaşların gözlerimi yakmasını engellemeye çalışıyordum. “Bütün bunların anlamı ne? Eğer bunları değiştiremiyorsam, neden bilmek zorundayım o zaman?” Nash elimi tuttu. “Onların bırakılmasıyla ilgili sorun yaşıyor,” dedi ve Tod da anlıyormuş gibi başını salladı.

“Sen ne biliyorsun ki?” diye bağırdım, bunların hiçbirinin ölüm meleğinin suçu olmadığı ya da ondan korkmam gerektiği gerçeği umurumda değildi. “Sen yaşamak için yaşamları alıyorsun.” Bu kulağa bir hayli ironik geliyordu… “Ölüm senin için sıradan bir şey.”

Nash’in yüzü asıldı ve ifadesinin köşesinde tatmin olmuş bir bakış asılı kaldı. “Evet ama sen de şu an ona bakarak onun bir zamanlar bu konuda ne kadar zorlandığını bilemezsin.”

Tod, “Söylediklerine dikkat et, Hudson,” diye homurdandı ve parlak mavi gözleri buz gibi oldu.

Nash’in yüzünde yeni bir ifade belirdi. Bu, şeytanlık ve eğlenmenin bir karışımıydı. “Ona küçük kızı anlat.”

“Bir tür rahatsızlığın falan mı var? Sinir bağlantılarında bir kopukluk falan…” Belli belirsiz Nash’in başına doğru işaret etti.

.. hani ağzım kapalı tutmaya yarayanlardan birinde? Yoksa sadece ot kafalı bir salak mısın?”

“Ne kızı?” Hem ölüm meleğinin öfke patlamasını hem de *bean sidhem* tatmin olmuş yarım gülümsemesini görmezden geldim.

“Onun anlamasına yardım edecek,” dedi Nash, Tod’un cevap vermeyeceği iyice anlaşılınca.

“Neyi anlamama?” diye ısrar ettim, bir ona bir diğerine bakıyordum. Ve sonunda Tod, Nash’e kötü kötü bakmaya devam ederek içini çekti.

Ölüm meleği, “Sadece beni bir gerizekâlı gibi göstermeye çalışıyor,” diye çıkıştı. “Ama benim de onu bundan daha kötü gösterecek hikâyelerim var, o yüzden sen de ağzına geleni söylerken bunu aklında tut, ruh kapkaççısı…”

Nash omuz silkti, tehditten etkilenmemiş görünüyordu ve Tod yüzüme bakabilmek için sandalyesinde yan döndü. “Başlangıçta işimden pek hoşlanmıyordum. Bütün bunlar bana anlamsız, üzücü, zaman zaman da tamamen yanlış geliyordu. Bir keresinde bana verilen bir görevi reddettim ve bu neredeyse yok edilmeme sebep oluyordu. Sanırım duymanı istediği şey buydu.”

Bir köşeden Nash’in başıyla onu onayladığını gördüm ama ölüm teleğine odaklanmaya devam ettim. “Neden görevini reddettin ki?”

Tod öfke ya da belki utançla soluklandı. “Bakımevinde çalışıyordum ve küçük bir kız ailesiyle birlikte büyükannesini ziyarete geldi. Büyükannesinin oda arkadaşının verdiği bir nane şekeri boğazına takıldı ve ölmesi gerekiyordu. Kız listedeydi, her şey resmîydi. Ama zamanı geldiğinde görevimi yapamadım. Sadece üç yaşındaydı. Sonra bir hemşire gelip de boğazından şekeri çıkarınca yaşamasına izin verdim.”

“Peki, ne oldu?” Kalbim hem küçük kız hem de işi bedenimdeki her merhamet zerresiyle çelişen Tod için sızladı. Belli ki bu, onun için de geçerliydi.

“Kızın ruhu olmadan geldiğimde şefim küplere bindi. Onun yerine kızın büyükannesini aldı ve hastanede boş bir yer açıldığında da beni es geçip işi başkasına verdi.” Öfke gözlerini koyulaştırdı. “O beni buraya alana kadar üç yıla yakın bakımevinde tıkılı kaldım. Ve tekrar yer değiştirebilmem için kimbilir daha ne kadar zaman gerekecek.”

Kendimi tutamayıp, “Ama buna değdiğini düşünmüyor musun?” diye sordum. “Büyükanne zaten yaşayacağım yaşamıştı ama küçük kız daha yeni başlıyordu. Sen onun hayatını kurtardın!”

Ölüm meleği yavaşça başını iki yana salladı, sarı bukleleri yukarıdan gelen ışıkta parlıyordu. “Bu adil bir takas değildi. Ölmesi gereken o andan itibaren küçük kız, ödünç alınmış bir zamanı yaşamaya başladı. Bir takasta aslında yaptığın şey bir insanın ölüm tarihiyle diğerininkini değiştirmektir. O küçük kız altı ay sonra, büyükannesinin ölümünün yazılı olduğu gün öldü.”

Bu sefer gözyaşlarımı tutamadım. “Buna nasıl dayanabiliyorsun?”

Nash’in bana verdiği peçeteyle, öfke içinde gözlerimi sildim. Fazla rimel sürmediğim için mutlu olmuştum.

Tod, Nash'e dik bir bakış attı, sonra tekrar bana döndüğünde bakışları yumuşamıştı. "Şimdi alıştığım için daha kolay geliyor.

Ama o zaman listeye güvenmeyi öğrenmem gerekiyordu. Ana liste bir oyun metni gibi, her oyuncu tarafından söylenen her kelimeyi içeriyor ve kimse metni saptırmadıkça da şov devam ediyor."

"Ama bu da olabiliyor, öyle değil mi?" Peçeteyi sıkı bir top haline getirdim. "Liste şaşmıyor olsa da ölüm melekleri onu saptırabilir. Bir ölüm meleği listeden sapabilir, senin küçük kız olayında yaptığın gibi, öyle değil mi?"

Nash oturduğu yerde kımıldandı, Tod cevap veremeden, dikkatimizi çekmek istedi. "O kızların listede olan insanlar yerine öldüğünü mü düşünüyorsun? Sence onlar takas mı edildi?"

Başımı salladım. "Üç günde üç kişi? Bu hâlâ çok büyük bir tesadüf. Ama eğer Tod bir ruhu almayarak listeden sapabiliyorsa, başka bir ölüm meleği fazladan bir tane alıyor olamaz mı? Ya da fazladan üç tane?"

"Hayır." Tod kafasını kesin bir şekilde salladı. "Kesinlikle olamaz. Şef, birisi fazladan üç tane ruh alsaydı bunu fark ederdi."

Ona bakarak bir kaşımı kaldırdım. "Ruhları onun almadığım nereden biliyorsun?"

Ölüm meleğinin suratı daha da çok asıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bu imkânsız."

"Bunu bulmanın bir yolu var." Nash delici bakışlarını Tod'a çevirmeden beni sıkıntılı bir şekilde süzdü. "Doğru söylüyorsun, listeye biz dokunamayız. Ama sen yapabilirsin."

"Hayır." Tod sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Kafeteryanın karşı tarafındaki anne ve çocuklar bize doğru baktı. Küçük bir çocuğun yüzü boydan boya çikolatalı dondurma olmuştu.

Nash ona ters ters bakarak öfkeyle, "Otur!" dedi.

Tod başını salladı ve diğer tarafa dönmeye yeltendi, bu yüzden elini tuttum. Tenim ona değdiği anda donup kaldı ve ağır ağır bana doğru döndü, sanki her hareketinde canı acıyor gibiydi. "Lütfen." Ona gözlerimle yalvardım. "Yalnızca dinle."

Ölüm meleği parmaklarım yavaşça benim kavrayışımdan kurtardı. Elim havada boş ve terk edilmiş bir halde asılı kalmıştı. Tekrar yerine oturduğunda hem öfkeli hem de korkmuş görünüyordu, masayla arasında bir hayli mesafe vardı.

Nash, "Hepsini görmemiz gerekmiyor," diye söze başladı. "Sadece bu hasta sonundan itibaren olan bölüm yeterli. Cumartesi, pazar ve bugün."

"Bunu yapamam." Tekrar başını salladı ve san bukleleri inip kalktı. "Benden ne istediğinizin farkında değilsiniz."

"O zaman anlat bize." Uzun bir hikâyeye zamanım olduğunu ima etmek için masanın üzerinde ellerimi kavuşturdum. Öyle olmasa da.

Tod yavaşça soluklandı ve cevabım bana yöneltti, Nash'i açıkça görmezden geliyordu. "Sadece bir listeden bahsetmiyoruz burada. 'Ana liste' bir tane değil, birçok listeden meydana geliyor. Her gün için yeni bir ana liste var ve şefim bunları önce bölgelere, sonra da vardiyalara ayırıyor. Ben sadece hastane için olan kısmı görebiliyorum, öğlen 12'den gece yarısına kadar olanı. Günün diğer yarısında burada çalışan başka bir ölüm meleği var ve asla ne onun ne de diğer bölgelerin listelerindeki hiçbir şeyi göremiyorum. Bir iş arkadaşıma gidip de geçmiş listeleri sorabileceğim bir durumum da yok Özellikle de bu arkadaş 'bağımsız bir şekilde hasat yapıyorsa."

"Haklı. Bu çok karmaşık bir durum." Nash iç çekti ve gözlerini kapadı. Sonra gözlerini tekrar açtı ve bana kararlı bir şekilde baktı. "Ana listeye ihtiyacımız var."

Tod homurdandı ve karşı çıkmak için ağzım açtı ama onu susturdum. "Hayır, ihtiyacımız yok Onu görmemiz bile gerekmiyor."

"Ne?" Nash kaşlarım çattı ve ben ölüm meleğine doğru dönerken bir parmağımı kaldırarak ona sessizce beklemesini işaret ettim.

"Anladığım kadarıyla ana listeyle çalışmıyorsun ama listeyi gördün, öyle değil mi? Her hafta cinayet kurbanları olduğunu söylemiştin?.."

"Evet, listeyi ara sıra görüyorum." Tod omzunu sikti. "Şimdi her şey dijital, şefim bir şeyleri düzeltmesi gerekebilir diye onları her zaman bilgisayarında tutuyor. Ofisine gittiğimde listeye şöyle bir bakıyorum."

"Tamam, bu gayet güzel." Küçük bir gülümsemeye karşı koyamadım. "Bizim ihtiyacımız olan tek şey listeye bakıp o üç ismin orada olup olmadığını bize söylemen."

Tod dirsekleri dizlerinde öne doğru eğildi, başını ellerinin arasına aldı. Alnını ovdu, sonra derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Nerede öldüler?"

"İlki West Endde Tabuda. Heidi?.. Nash kaşlarını kaldırarak bana meraldi bir bakış attı.

"Anderson," diye tamamladım onu. "İkincisi Arlingtondaki Cinemark'ta, Alyson Baker ve üçüncüsü East Lake Lisesi'nde bu akşamüstü."

"Bir saniye ama bunların hepsi de ayrı bölgelerde." Tod alnını kırıştırdı ve masaya doğru uzandığında gerilen kol kasları belirginleşti. "Eğer hiçbirinin ölmemesi gerektiğini düşünüyorsan, bu küçük entrikada rol alan üç farklı ölüm meleği olmalı. Bu da oldukça karmaşık görünüyor."

“Hmm…” Ölüm meleklerini, konuştuğumuz teorinin gerçeğe ne kadar uzak olduğunu bilemeyecek kadar az tanıyordum ama bildiğim bir şey varsa, o da bir sırrı ne kadar çok kişi biliyorsa onu saklamanın da bir o kadar zor olduğuydu. Tod haklıydı. O zaman.. belki sadece bir ölüm meleğini arıyorduk. “Sizleri bir başkasının bölgesinde iş yapmaktan alıkoyan bir şey var mı?”

“Dürüstlük ve yakalanma korkusu dışında mı? Hayır, yok.”

Ölüm meleği dürüstlüğü…

“O zaman eğer bir ölüm meleği korkmuyorsa ve dürüst de değilse onu iş çıkışı trafiğinde öfkeye kapılıp Teksas eyaletinin yansım götürmekten alıkoyacak bir şey yok, öyle mi?” Ses tonumun yükseldiğini fark ettim ve kolamın kapağını döndürüp açarken kendimi sesimi alçaltmaya zorladım. “Sizler işten çıktığınızda nasıl desem… ölüm ışınınızı ya da adı her neyse teslim etmek zorunda değil misiniz?”

Tod’un mükemmel dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Ah, hayır. Bizim ölüm ışınımız falan yok ama bu gerçekten çok havalı olurdu. Ölüm melekleri alet kullanmaz. Tek sahip olduğumuz, hayatı sona erdirme ve ruhu ele geçirme yeteneği. Ama inan bana, bunlar da gayet yeterli.”

Bu sözle beraber ifadesi karardı. “Teoride dürüst olmayan bir ölüm meleğini asla bulamazsın. Biz büyük bir güç açlığı içinde bu işe başvurmayız, insana özgü her türlü psikolojik durum taramasından geçtikten sonra işe alınırız. Söylediğin şeyleri yapabilecek biri asla ölüm meleği olarak iş bulamaz.”

“Aslında sisteme çok da güvenmiyor gibisin,” dedim, dikkatle yüzüne bakıyordum.

Omzunu silkti. “Sen kendin söyledin, insanlar hatasız değil ve sistem de insanlar tarafından yürütülüyor.”

“Yani listeye bir göz atabilecek misin?” dedi Nash, Tod’u en az benim kadar yakından seyrediyordu.

Tod alt dudağını düşünceli bir şekilde ısırdı. “Üç farklı gün ve üç farklı bölgeden bahsediyorsun, hiçbiri de şu anki mevcut listede değil.”

Beklenti içinde öne doğru eğilerek, “Peki yapabilecek misin?* diye sordum.

Tod yavaşça başıyla onayladı. “Kolay olmayacak ama ben zorlukları severim. Bir karşılığı olduğu sürece tabii.” Mavi gözleri bana kilitlendi ve içimden bir ses artık şefinin ofisini karıştırmaktan bahsetmediğini söylüyordu. “İsmin karşılığında sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim.”

Nash hiç tereddüt etmeden, “Hayır,” dedi. “Bunu yapacaksın çünkü yapmazsan biz burada takılmaya devam edeceğiz ve o da almaya çalıştığın her ruhu bekletecek. Bu da seni programının gerisine düşürecek ve şefin de seni bakımevine geri gönderecek. Tabii eğer şanslıysan.”

“Tabu.” Tod sırıttı ve bakışları benden Nash’e kaydı. “O kadar taze ki daha kökleri görünüyor. Eminim daha ömründe bir ruh bile görmemiştir.”

“Doğru söylüyor,” dedim. Nash masada elimi tuttu ve sert bir şekilde sıktı, Tod’a istediğini vermemem için bana sessizce yalvarıyordu. Ama ben bunu yapmamak için bir neden göremedim, ismimi bulmak çok da zor bir şey olamazdı, bu da istediğimiz bilgi için ödenecek küçük bir bedeldi. “İlk adım Kaylee. Bize istediğimizi verince sana soyadımı da söyleyeceğim.”

“Anlaştık.” Tod ayağa kalktı, yüzü ışık saçıyormuş gibi parlıyordu. “Öğrendiğim zaman sana haber veririm ama bu gece olacağına dair söz veremem. Şu anevrizma için geç bile kaldım.”

Başımla onayladım, hayal kırıldığına uğramıştım ama şaşırmamıştım.

“Şimdi müsaadenizle, zavallı kadının birini dul yapmaya gidiyorum.” Bunu söyleyip ortadan kayboldu.

Çanlar çalmıyor ya da ışıklar titreşmiyordu. Ortadan kaybolacağına dair hiçbir işaret olmamıştı. Bir an oradaydı ve sonra gitmişti, özel görüntü ya da ses efekti olmadan öylece gidivermişti.

“Bana bunu yapabildiğini söylememiştin!” Nash a baktım ve onu masada suratı asılmış bir halde buldum. “Bir şey mi oldu?” “Hayır.” Ayağa kalktı ve üzerinde hâlâ kekinin son parçasının durduğu kâğıt tabağı masadan aldı. “Haydi gidelim.” Kafeteryadan çıkarken çöplerimizi attık ve onu hastaneden otoparka kadar sessizce takip ettim.

Sanırım Tod’un adımı öğrenmesini gerçekten *de istemiyordu…* Arabaya vardığımızda, Nash benimle yolcu koltuğuna kadar geldi ve benim için önce kilidi, sonra da kapıyı açtı. Ama ben içeri girmektense onunla yüz yüze gelmek için döndüm ve elimi düz bir şekilde göğsünün üstüne koydum. “Bana kızgınsın.” Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsüm ağrıdı. Avucumun altında kalp atışlarını hissedebiliyordum ve bir an için, onu bir daha asla hissetme şansım olmayacağım düşündüm. Bunu düşünmek bile korkunçtu. Beni buradan eve bırakacaktı ve sonra Tod’un kafeteryadan yok olduğu gibi hayatımdan yok olacaktı.

Ama Nash başım yavaşça salladı. Yüzü girişe yakın bir tepe lambasıyla arkadan aydınlanıyordu ve koyu renkli saçları kenarlarda parlıyor gibiydi. “Ben ona kızgınım. Buraya yalnız başıma gelmeliydim ama seninle ilgileneceğini düşünemedim işte.”

Kaşlarım yukarı kalktı ve onu daha iyi görebilmek için kenara çekildim. “Ben haykıran bir cadı olduğum için mi?”

Nash beni tekrar kendine çekti ve arabaya yasladı, sonra da öyle derin bir şekilde öptü ki gerçekten nefes alıp almadığımdan emin olamadım. “Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok,” dedi. “Tod uzun zamandır biriyle takılıyor olduğu için güvende olacağım sandım. Daha dikkatli olmalıydım.”

“Neden ismimi bilmesini istemedin?”

Nash beni daha iyi görebilmek için eğildi ve çenesindeki çizgi belirginleşti. “Çünkü o Ölüm, Kaylee. Ne kadar masum görünürse görünsün ya da ne kadar umutsuzca bir tür ölüm sonrası kahramanı olduğu fikrine tutunursa tutunsun, o çaresiz ruhları A noktasından B noktasına taşıyan bir ölüm meleği. Bir gün listesinde senin ismini de bulabilir. Tabii ki ismini saklamanın bunun olmasını önleyemeyeceğini biliyorum ama yine de kimliğini bu Ölüm sincaplarına öylece vermeye niyetim yok.”

“Ama senin ismini biliyor.” Parmaklarının onunkileri sarıncaya kadar, elimi göğsünden koluna doğru kaydırdım.

“Ölüm meleği olmadan önce de onu tanıyordum.”

“Öyle mi?” O ana kadar Tod un bir zamanlar normal bir haptı olmuş olabileceği aklıma gelmemişti. Ölüm melekleri kendilerini ölüm ve ölenlerle çevrelemeden önce nasıllardı?

Nash başıyla onayladı ve ben başka bir som sormak için ağzımı açtım. Ama dudaklarımın üstüne parmağım koydu. “Daha fazla Tod’dan bahsetmek istemiyorum.”

Parmağının altından, “Haklısın,” dip mırıldandım. Sonra elini kaldırdım ve parmak uçlarımda yükseldim. “Ben de ondan bahsetmek istemiyorum.” Onu öptüm ve karşılık verince nabzım yine deli gibi atmaya başladı. Dili kısa bir süre benimkiyle buluştu ve sonra dudakları çenemde ve boynumun aşağısında gezindi.

Dili köprücük kemiğimin boşluğuna indiğinde, saçlarına doğru mırıldandım: “Mmm…” Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve ellerimi sırtında gezdirmeye başladım. Parmaklarım tişörtünü buruşturuyordu. “Bu çok iyi.”

Tenime doğru, “Tadın çok güzel,” diye fısıldadı. Ama ben daha cevap veremeden bir araba motoru gürledi ve ışık ikimizi de aydınlatarak beni geçici olarak körleştirdi. Nash doğruldu, araba çıkışa doğru dönmeden tekrar bize doğru gelince hayal kırıklığıyla inledi. “Sanırım seni eve götürmem gerekiyor,” dedi. Tek eliyle yüzünü kapattı, diğer eliyse hâlâ kolumdaydı.

Gözlerimin önünde uçuşan küçük ışık halkalarından kurtulmak için gözlerimi kırptım. “Eve gitmek istemiyorum. Hayatım boyunca bütün ailem bana yalan söyledi. Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Sana neden yalan söylediklerini bilmek istemiyor musun?”

Gözlerimi kırpıştırdım, hazırlıksız yakalanmıştım. Onları gerçekle yüzleştirmeyi hiç düşünmemiştim. Bunun olacağını *asla* kestiremezlerdi.

Gülümsemem yüzüme yavaşça yayıldı ve bunun Nash’e de yansıdığını gördüm. “Haydi gidelim.”

12

NASH PARKA GİRİP motoru çalışır durumda bırakınca, "Geliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Park yerinde gözlerini tam olarak görebileceğim kadar ışık yoktu ama beni seyrettiğini biliyordum. "Gelmemi istiyor musun?"

İstiyor muydum?

Öndeki pencerede ince bir silüet belirdi: Val yenge, bir elini dar kalçasına dayamış, diğerindeyse oldukça büyük bir kupa tutuyordu. Benimle konuşmak için bekliyorlardı. Ya da daha çok onlar konuşacak, ben dinleyecektim çünkü muhtemelen bana gerçeği anlatmak gibi bir niyetleri yoktu, zaten başka birinin bana çoktan her şeyi anlattığını da bilmiyorlardı.

"Evet istiyorum."

Benim yerime savaşmasına ihtiyacım yoktu. Aslında gecikmiş cevaplar için sabırsızlanıyordum. Artık büyük yalan; yani kısaca benim bütün hayatım ortaya çıkmıştı.

Ama yine de biraz manevi destek alabilirdim.

Nash güldü ve dişleri soluk bir beyazlıkla gölgelerin arasından kendini gösterdi, motoru kapatmak için anahtarı çevirdi.

Arabanın önünde buluştuk ve elimi tuttu, sonra uzanarak çenemin arkasına, sol kulağımın hemen altına bir öpücük kondurdu. Araba yolunda dururken amcam ve yengemin beni beklediğini bildiğim halde dokunuşu beni daha fazlası için beklentiyle titretti.

Ben deli değilim. Artık bunu biliyordum. Ve yalnız da değildim; Nash benim gibiydi. Yine de dehşet bir kaşık gibi ben önce ön kapıyı, sonra teli açarken içimi yavaşça oyuyordu. Taşlarla döşenmiş antreye adımımı attım ve Nash'i arkamdan çektim.

Yengem odanın ortasında öylece duruyordu, yüzündeki ince sitem maskesi, kenarlardan görünen daha güçlü duyguları gizleyemiyordu. Amcam hemen kanepede doğruldu, ikimize de bir bakış atta. Yüzünden gölge gibi geçen ilk ifade rahatlamaydı. Sessize aldığım cep telefonuma gönderdiği on iki mesajın hiçbirine cevap vermediğim için muhtemelen endişelenmişti.

Ama rahatlaması uzun sürmedi. Hayatta olduğumu bildiğine göre artık beni öldürmeye hazır görünüyordu.

Brendon amcanın öfkeli bakışları önce benim üzerimde gezindi, sonra da Nash'e kaydı. "Geç oldu. Eminim Kaylee seni yarın cenazede görecektir."

Val yenge bana hiçbir yardımda bulunmayarak sadece kahvesini -kahve olup olmadığından emin değildim- yudumladı.

Nash karar vermem için bana baktı. Elini sımsıkı tutuşum cevabımı belli ediyordu. "Brendon amca, bu Nash Hudson. Sana bazı sorular sormam gerekiyor ve o da burada benimle kalacak. Ya da ben de onunla giderim."

Amcamın koyu renkli kaşları aşağıya çekildi ve bakışı sertleşti ama sonra gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Hudson?" Nash'i daha ayrıntılı bir biçimde incelemeye başlamıştı şimdi ve ani bir tanıma yüzünü aydınlattı. "Sen Trevor ve Harmony'nin oğlu musun?"

Ne? Bakışlarım şaşkınlıkla ikisinin arasında gidip geldi. Solumda Val yenge şiddetli bir şekilde öksürdü ve göğsüne vurdu. Az kalsın "kahvesiyle" boğuluyordu.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum ama Nash gördüğüm kadarıyla durumdan benim kadar habersizdi.

"Aileni yıllar öncesinden tanırım ama annenin buraya geri döndüğünden hiç haberim yoktu." İki elini de pantolonunun ceplerine soktu ve bu kararsız hareket amcamı olduğundan daha da genç gösterdi. "Babanla ilgili haberi aldığımda çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim, efendim." Nash başını salladı, çenesi gerilmişti. Belli ki bu hareketleri ilk yapmıyordu.

Brendon amca tekrar bana döndü. "Arkadaşının babası…" Ve o anda her şeyi kavradı. Yüzü kızardı ve ifadesi karardı. "Ona anlattın."

Nash bakışlarını cesurca kaldırarak tekrar başıyla onayladı. "Bilmeye hakkı var."

"Ve açıkça görülüyor ki ikinizin de bana söylemeye niyeti yoktu."

Val yenge en yakındaki koltuğa çöktü ve kupayı başına dikerek sehpaya pat diye bıraktı.

"Bunun çok da beklenmedik bir şey olduğunu söyleyemem. Baban sana her şeyi açıklamak için çoktan yola koyuldu." Amcamın elleri sanki onlarla

ne yapacağını bilmiyormuş gibi iki yanında asılı kaldı. Sonra içini çekti ve kendi kendine başım öne doğru salladı, sanki bir karara varmış gibiydi. "Oturun. Lütfen. Eminim ikinizin de soruları vardır."

"Bir şeyler içmek isteyen var mı?" Val yenge elinde boş kupası, sarsak bir şekilde doğruldu. Ona yapay bir gülücük attım ve "Evet. Ben senin içtiğinden alırım," dedim.

Yüzünü buruşturdu; ilk kez alnındaki kırışıklıkları umursamıyordu. Sonra yavaşça mutfağa doğru ilerledi.

"Ben de kahve alsam iyi olur." Brendon amca çiçek desenli koltuğa gömülürken karısının arkasından bağırdı ama o cevap bile vermeden köşeden kayboldu.

Kendimi kanepeye attım ve Nash de yanıma oturdu. Ani sessizlikte kuzenimin beni sorgulamak veya onunla flört etmek için yanımıza gelmediğini fark ettim. Odasından müzik sesi de gelmiyordu. Hatta hiç ses yoktu. "Sophie nerede?"

Brendon amca ağır bir şekilde içini çekti ve sanki koltuğa daha çok gömüldü. "Bütün bunlardan habersiz. Şu anda uyuyor."

"Hâlâ mı?"

"Yine. Val onu akşam yemeği için uyandırdı ama o pek bir şey yemedi. Sonra da şu lanet olasıca haplardan bir tane daha aldı ve tekrar yatağa girdi. Hapların kalanını klozete atıp sifonu çekmeyi düşünüyorum." Son bölümü nefesini verirken mırıldandı ama ikimiz de onu duymuştuk.

Ve o anda başka hiçbir konuda olmasa da bu konuda ona yürekten katıldığımı hissettim.

İçin için yanan öfkemden cesaret depolarken, amcama becerebildiğim en küstah ifadeyle baktım. "Yani ben insan değilim?"

İç çekti. "Hiçbir zaman lafı dolandırmayı sevmedin."

Sadece ona baktım, anlamsız bir muhabbetle konunun dağılmasını istemiyordum. Amcam konuşmaya başladığında, Nash'in elini her zamankinden daha sıkı bir şekilde tuttum.

"Hayır, teknik olarak biz insan değiliz," dedi. "Ama aradaki fark gerçekten küçük."

"Tabii." Gözlerimi devirdim. "Bütün bu ölüm ve çığlık atma olayları dışında."

"O halde siz de bir *bean sidhe* siniz, öyle değil mi?" Nash araya girdi, o an benim becerebileceğimden çok daha medeni bir şekilde konuşarak ortamı yumuşattı. En azından içimizden biri sakindi…

"Evet. Kaylee'nin babası da öyle, benim kardeşim." Brendon amca tekrar gözlerimin içine baktı. Gözlerinde beliren acıma duygusundan ne söyleyeceğini anlamıştım. "Annen de öyleydi."

Bunun annemle bir ilgisi yoktu. Bildiğim kadarıyla bana hiç yalan söylememişti. "Ya Val yenge?"

Val yenge iki elinde dumanı tüten kahve fincanlarıyla oturma odasına adımını atarken cevabı kendisi verdi: "İnsan." Dikkatlice halıyı geçti ve karşısındaki koltuğa gömülmeden önce kahvesini amcama uzattı. "Ve Sophie'de öyle."

"Emin misiniz?" Nash kaşlarını çattı. "Belki öngörüler için bir fırsatı olmamıştır daha."

"Bu öğlen Meredith'le beraberdi," diye hatırlattım ona.

"Ah, evet."

"Bunu doğduğu andan beri biliyoruz," dedi yengem, sanki biz hiç konuşmamışız gibi.

Yavaşça bir bacağımı diğerinin üzerine atarak, "Nasıl?" diye sordum.

Val yenge kupasını dudaklarına götürdü ve konuştu. "Ağladı." Kahvesini yudumladı, tam olarak odaklananı ayan gözleri duvarın başımın üzerindeki kısmındaydı. "Dişi *bean sidhe* doğumda ağlamaz."

"Ciddi misin?" Doğrulaması için Nashe baktım ama o sadece omuzlarını silkti, o da benim kadar şaşırmıştı.

Brendon amca artan bir endişeyle karısını süzdü, sonra bize döndü. "Gözyaşları olabilir ama bir *bean sidhe* hiçbir zaman gerçek anlamda feryat etmez; ta ki ilk ruhu için şarkı söyleyene kadar." "Bir dakika, bu doğru olamaz. Ben çocukken çok ağlardım, öyle değil mi? Kesin annemin cenazesinde ağlamışımdır?.." Tamam, o yaşımda olanları pek hatırlayamıyordum ama bisikletle kaldırımdan güllerin üzerine doğru uçarken sekiz yaşındaydım ve ortalığı epey velveleye verdiğimi çok iyi hatırlıyordum. Ve yine on bir yaşında saç fırçasıyla yanlışlıkla halka küpeyi çekmiştim ve küpe kulağımı yararak çıkmıştı. On dört yaşındayken ilk defa terk edilmiştim.

Kaç senedir farkında olmadan ölümcül öngörülerde bulunuyordum? Okul öncesinde tesellisi olmayan nöbetler mi geçirmiştim? Ya da gençliğim beni büyük ölçüde ölümden uzak mı tutmuştu? Başından beri sorunun ne olduğunu bildikleri halde, ne kadar zamandır bana deli muamelesi yapıyorlardı?

Sırtım gerginleşti ve yanaklarımın öfkeyle kızardığım hissettim. Amcamın verdiği her cevap zaten biliyor olmam gereken şeylerle ilgili daha fazla

soruyu aklıma getiriyordu. “Bana neden söylemedin?” diye ısrarla sordum. Bir yandan da bağırıp Sophie’yi uyandırmamak için dişlerimi birbirine kenetledim. Çok şey kaçırmıştım. Kendi akıl sağlığımdan şüphelenerek sayısız saatler harcamıştım.

Hem de asıl şüphelenmem gereken şey insanlığımken!

“Üzgünüm, Kaylee. Söylemek istedim.” Brendon amca düşüncelerini toparlamak istercesine gözlerini kapadı ve sonra bakışları tekrar benimkilerle buluştu. Kendime şaşırarak ona inandığımı fark ettim. “Geçen sene sen… hastanedeyken sana söylemeye çalıştım. Ama baban söylememi istemedi. Olan olmuştu ve söylemek için biraz daha bekleyebileceğimizi umuyordu. En azından sen liseyi bitirene kadar.”

Zamanımın olmasını istedikleri şey buydu! Normal, herkes gibi bir gençliğim olmasını istemişlerdi. Asil bir düşünceydi ama yine de uygulamada eksik kalıyordu…

“Bu küçük ve saçma oyununuzun bu kadar uzun sürebilmesine şaşırdım!” Konuşurken kendimi kanepenin ucunda bulmuştum, Nash hâlâ elimi tutuyordu. Kafatasımın tepesinden fışkırmaya hazır olan içerleme ve öfke patlamamı dışa vururken benim orada oturabilmemi sağlayan tek şey onun varlığıydı. “Ölmek üzere olan biriyle karşılaşmadan önce ne kadar zamanım olduğunu düşünüyordunuz ki?

Brendon amca üzüntüyle omuzlarını silkti ama bakışlarını kaçırmadı. “Çoğu genç, kimsenin ölümünü görmüyor. Biz de senin şanslı olduğunu ve bekleyebileceğimizi umuyorduk- Ayrıca bütün bunları sana babanın anlatmasını istiyorduk… ama daha sonra, sen hazır olduğunda.”

“Hazır olduğumda mı? Geçen sene tekerlekli sandalyesindeki kel çocuğu kendi ölüm kefenine sarılmış bir halde alışveriş merkezinde dolaştırılırken gördüğümde zaten hazırdım!

“Siz asıl *babamın* hazır olmasını bekliyordunuz.” Babamın nihayet ayağa kalkıp babalığının hakkını vermesini bekliyorlardı.

“Doğru söylüyor, Brendon.” Val yenge lafı ağamda yuvarladı. Koltuğuna gömülmüştü ve keten pantolonlu bacakları hiç de zarif olmayan bir şekilde birbirinden ayrılmıştı. Daha fazlasını bekleyerek ona baktım ama konuşmak yerine kupasını ağzına götürünce tekrar amcama döndüm.

“Neden bunu en başından beri sır olarak sakladınız ki?”

“Çünkü sen…” Val yenge tekrar konuşmaya başlamıştı ki amcam sert bir bakışla onu susturdu.

“Bunu babamın açıklaması gerekiyor.”

“Sanki açıklamak için zamanı yoktu!” diye bağırdım. “Bunu bana anlatmak için on altı senesi vardı.”

Brendon amca onayladı, yüzünden pişmanlık okunuyordu. “Biliyorum, hepimizin zamanı vardı. Ve bunu keşfederken nasıl yara aldığını düşünecek olursak…” Nash e özür dilercesine baktı, • • -sanırım bu kadar beklememiz yanlıştı. Ama baban sabah burada olacak ve devamını da ona bırakmak istiyorum. Çünkü hikâyenin geri kalanı onu ilgilendiriyor.”

Bir hikâye mi vardı? Yani sadece basit bir açıklama değil de gerçek bir hikâye?

“Gerçekten geliyor mu?” Buna ancak onu görünce inanırdım.

Yine de bunu düşünmek göğsümü sıkıştırmış, adrenalin patlaması yaşamama sebep olmuştu. Babamın kimsenin bana anlatmaya yanaşmadığı cevaplan vardı. Onu yeniden buralara getirmek için bir felaket olması gerektiğini bilmeliydim. Beni görmeye değil, hasar raporu almaya geliyordu, ta ki yengem bu işe el atana kadar.

Ne kadar şüpheci olduğumu görünce Brendon amcanın yüzü asıldı, muhtemelen bunu gözlerimdeki girdapta görebiliyordu. “Onu öğlen aradık…

Val yenge, “Onu *ben* aradım,” diye düzeltti. “Ona o kıçını uçağa koymasını, yoksa benim.

“Yeterince içtin.” Ben daha gözümü bile kırpamadan amcam ayağa kalktı ve bir anda karısının kupasını elinden aldı. Val yengenin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı, kupayı tutan eli sanki kupa hâlâ elindeymiş gibi havada kalmış bir halde koltuğuna yaslandı. Amcam, “Sana biraz kahve getireyim,” diyerek oturma odası ile yemek odasının arasındaki eşikte durdu, yengemin kupasını o kadar sıkı tutmuştu ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuştu. “Kusura bakma lütfen.” Amcam Nashe baktı. “Karım tüm bu olanları kaldıramadı. Kızlar için endişeleniyor, aynı zamanda Meredith Cole un annesiyle de arkadaşlar.”

Evet ama o ve Bayan Cole sadece spordan arkadaştılar, yapışık ikiz falan değillerdi. Ve ben yengemi bir seferde bir kadeh şaraptan fazlasını içerken hiç görmemiştim. Alkolde çok fazla kalori olduğunu söyleyip dururdu.

Nash başıyla onayladı. “Benim annem de çok üzülürdü.”

Evet tabii ama eminim brendinin içinde boğuluyor olmazdı…

“Annen nasıl?”

“Onu hâlâ özlüyor.” Nash birbirine dolanmış ellerimize baktı; belli ki kendi ailesinden bahsederken rahatsız olmuştu.

Brendon amcanın ifadesi anlayışla yumuşadı. “Tabii ki özlü-yordur.” Sonra arkasını dönüp mutfağa giderek konuyu kapattı.

Bir an için ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemeden sessizlik içinde gözlerimizi halıya diktik. Hayatımın en acayip sohbetine bir ara vermiştik ve konuyu toparlamaya çok da istekli değildim.

Ama Val yenge istekli görünüyordu. "Bu durumdan hiç hoşlanmazdı." Bakışları koltuğunun birkaç adım ötesine takılmıştı, kolları yanlara düşmüş sallanıyordu. Onu hiç bu kadar… amaçsız ve güçsüz görmemiştim.

Nash, "Annem mi?" diye sordu; kafası karışmıştı ama ben yengemin kimi kastettiğini gayet iyi biliyordum. *Annemi* kastediyordu.

Öfkeme rağmen, "Neden hiç hoşlanmazdı?" diye merakla sordum. Hiç kimse benim önümde asla annem hakkında konuşmaya istekli olmazdı.

"Eğer olaylar farklı gelişseydi, sana doğruyu söylerdi. Ama Aiden gerçekle yüzleşemedi. O asla annen kadar güçlü değildi." Val yenge bakışlarını bana doğrulttu ve gözlerindeki netlik beni ürpertti. Sarhoş gözlerinde beklenmedik bir yoğunluk parlıyordu. "Darby'den daha güçlü kimseyi tanımadım ben. Ben de hep onun gibi olmak isterdim, ta ki…"

"Valerie!" Brendon amca elinde muhtemelen brendisiz bir kahveyle, eşikte donup kalmıştı.

"Ta ki ne?" Bir ona bir amcama baktım.

"Hiçbir şey. Ne söylediğini bilmiyor." Kupayı bardak altı bile olmadan en yakın sehpaya bıraktı. Âdeta hüsran ve endişeyle soluyarak, odayı bir anda geçip geldi. Karısını bir kolunu omuzlarına dolayarak oturduğu yerden kaldırdı, Val yenge kararsızca sendeledi ve sonra kendini kocasına teslim etti.

Yalpalamasına rağmen gözleri amcamınkilerle buluştuğunda sabit bakıyordu ve amcamın sessizce uyguladığı sansürü fark etti. Ama bu onun sözlerini geri almaşım sağlayamadı. Az önce aralarında geçenlere rağmen, Val yengenin ne söylediğini bildiği açıktı, Brendon amca karısını yarı taşıyarak koridora götürdü. "Ben onu yatağına yatırayım. Tanıştığımıza memnun oldum, Nash, lütfen annene sevgilerimi ilet." Önce bana imalı bir şekilde baktı, sonra da kapıyı işaret etti.

Görünen o ki ziyaret saati bitmişti.

"Brendon amca?" Sormak için babamı bekleyemeyeceğim bir soru vardı ve cevabı duyduğum zaman, her ihtimale karşı Nash'in elini tutuyor olmak istiyordum.

Amcam kapı eşiğinde duraksadı ve Val yenge başım onun omzuna yasladı. Gözlerini çoktan kapatmıştı. "Evet?"

Derin bir nefes aldım. "Val yenge ödünç alınmış bir zamanı yaşadığımı söylerken ne demek istiyordu?"

Gözlerinde sahilde kumları düzleştiren dalgalar gibi bir anlayış belirdi. "Bu akşamüstü konuştuklarımızı mı duydun?"

Evet anlamında başımı salladım ve Nash m elini daha çok sıktım.

Acılı bir bakış gülümsemesini kovaladı ve Val yengeyi doğrultarak kendine çekti. "Bu babanın hikâyesinin bir parçası. Biraz daha sabret ve bırak da bunu sana o söylesin. Ve bana güvenmeye çalış. Val gerçekten neden bahsettiğini bilmiyor."

Hayal kırıldığıyla içimi çektim. "İyi o zaman." Ondan daha fazlasını alamayacağımı çoktan anlamıştım. Neyse ki babam sabah burada olacaktı ve bu sefer bütün sorularımı cevaplamadan gitmesine izin vermeyecektim.

"Biraz uyumaksın, Kaylee. Sen de öyle, Nash. Cenaze törenini de düşünürsek, yarın bugünden daha kolay olmayacak."

İkimiz de başımızla onayladık ve Brendon amca, Val yengeyi kollarına alıp kaldırdı; karısı şimdiden hafifçe horluyordu ve onu koridorun sonuna doğru götürdü.

"Vay be." Ben yüzümü ona çevirip kanepenin üstüne gerisin geriye kendimi bırakırken Nash ıslık çaldı. "Oklukça içmiş herhalde?" "Normalde pek içmez, o yüzden kafayı bulması kolay olmuştur. Bu akşamüstü içmeye başlamıştı."

"Annem üzüldüğü zaman bir şeyler pişirir. Bazı haftalar sadece *brownie* ve çikolatalı sütle yaşıyorum."

Gülümsedim. "Takas etmeye ne dersin?" Val yenge bir parça gerçek tereyağına ya da çikolataya dokunacağına, kendini vurmayı tercih ederdi. Teorisine göre bir şeyler pişirmeyi bilmemesi onu ayda binlerce kaloriden kurtarıyordu.

Benim teorime göreyse son sekiz saatte içtiği brendilerin yerine koca bir tepsi dolusu *brownie* yiyebilirdi.

"Brownie'yi severim. Bu durumda yengen yine sana kalıyor." "Evet, fark ettim."

Nash ayağa kalktı, kolum koluna dolanmış bir şekilde onu kapıya kadar izledim. "Scott polislere haber vermeden arabasını geri götürmem lazım," dedi. Onu geçirdim ve arabanın kapısının önünde durduğumuzda kollarım belime sararken ben de ona sarıldım. Bu bana çok iyi hissettiriyordu ve ona istediğim her zaman dokunabileceğimi düşündükçe kamımda kelebekler uçuşuyordu.

Arabaya dayandım ve Nash de bana doğru yaslandı. Ağzı ağzımla buluştu ve dudaklarım aralanarak onu karşıladı. Ondan besleniyordum. Öpücükler çenemden boynuma doğru kaydığında, başımı geriye bıraktım; bana dalga dalga verdiği sıcaklığı ılıklaştıran akşam rüzgârına minnettardım. Dudakları sıcacıktı, öpücüklerinin izlediği yol boğazımda ve köprücük kemiğimden aşağıya âdeta yanıyordu.

Nefesim gittikçe sıklaştı. Her öpücük, tenimdeki her dil fiskesi beni inanılmaz güzellikte yakıyordu. Dudakları aşağılara inerken, tişörtümün yakasını çekiştiriyordu ve parmakları belimden yukarı çıkıyordu.

Ah... "Nash." Ellerimi omuzlarına koydum.

"Hey…" Onu kendimden uzaklaştırdım ve benim kızışmış bakışlarımla buluşmak için doğruldu. Verandadan gelen ışıkta gözbebekleri alev alev yanıyordu. Peki, bu ikimiz de aynı türden olduğumuz için mi oluyordu? Birbirimize dokunmak için hissettiğimiz bu karşı konulmaz istek?

Kalbim ağrımaya başlarken hızla atan nabzım yavaşladı, istediği gerçekten ben miydim yoksa aynı türden olmamız hormonlarımızı mı azdırıyordu? Eğer insan olsaydım beni yine de ister miydi? Ne fark ederdi ki? Ben insan *değildim*. O da öyle.

"Cenaze için gelip seni almamı ister misin?"

Ben beklenmedik şekilde konuyu değiştirince gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Sonra derin bir nefes aldı, gözlerindeki çalkalanma azaldı ve yanımda, arabaya yaslandı. "Ya baban?"

"O arabayı kendi kullanabilir."

Nash gözlerini devirdi. "Baban buraya gelmişken cenazeye gitmek istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Gideceğim. Ve giderken babamı ve amcamı da yanımda sürükleyeceğim."

Kaşlarım kaldırdı ve kolunu belime doladı. "Neden?"

"Çünkü eğer kanunsuz bir ölüm meleği genç kızların peşindeyse, bizim türümüzle dolu bir toplantıyı oldukça çekici bulacaktır. Ve ne kadar çok *bean sidhe* orada bulunursa, hiç olmazsa aramızdan birinin ona bir göz atma şansı da o kadar artacaktır, öyle değil mi?

"Teoride evet." Nash'in yüzü asıldı ve ben bir "ama"nın geldiğini hissettim. "Ama Kaylee…" Gülümsedim, ölümden başka bir şeyi öngörmüş olmak beni biraz eğlendirmişti,"… bu tekrar olmayacak. Bu kadar kısa sürede, hem de aynı yerde."

"Bu geçtiğimiz üç gün boyunca arka arkaya oldu, Nash. Ve her defasında da gençlerin olduğu büyük gruplar arasında meydana geldi. Cenaze geçen seneki mezuniyetten sonra hepimizin bir arada olduğu tek yer olacak. Orada birini alma şansı başka bir yerde olduğu kadar fazla."

"Peki, böyle bir şey oldu diyelim. Ne yapacaksın?" Nash sert bir şekilde fısıldayarak bir cevap bekledi. Verandaya kimsenin gelip gelmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış attı ve tekrar gözlerime baktı. O sırada gözlerinde ani öfkesinin altında gerçek bir korku yattığını gördüm.

Korkmam gerektiğini ben de biliyordum ve aslında korkuyordum da. Ölüm meleklerinin ortalıkta dolanıp, metafizik ekinlerini boş insan kabuklarından biçiyor olması kavramı ve bu ölüm meleklerinden birini arıyor olmak midemi ağrıtıyor, göğsümü sıkıştırıyordu… Bu çılgıncaydı.

Ama masum bir kızın ölmesi kadar da çılgınca değildi. Bunu durdurabilirsek tabii.

Niyetimi yüzüme yansıtırken Nash'i izledim. Kararlılığın gözlerimde yavaşça belirmesine izin verdim.

"Hayır." Tekrar eve doğru baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi, gözbebekleri dönüyordu. "Tod'un söylediklerini duydun," diye öfkeyle fısıldadı. "İzinsiz bir şekilde ruhları çalmaya niyetlenmiş bir ölüm meleği, onun yerine bizlerden birini almaya tereddüt etmeyecektir."

"Onun birini öldürmesine öylece izin veremeyiz," diye karşılık verdim. Bir yandan tartışma sırasında aramıza girebilecek olan fiziksel boşluğun duygusal bir boşluğa dönüşeceğinden korkarak geri adım atmak için duyduğum isteğe direndim.

"Başka şeçeneğimiz yok," dedi. Onunla tartışmaya başladım ama bir elini dağınık kahverengi saçlarında gezdirerek sözümü kesti. "Tamam, bak, şimdi bunun sırası değil; insan olmadığını öğrenmiş olman bugün için yeterli diye düşünüyorum. Ama hâlâ anlamadığın bir sürü şey var ve tüm bunları amcan yakında sana açıklayacaktır." İçini çekti ve arabaya yaslandı, aldım toplamaya çalışırcasına gözlerini kapadı. Tekrar bana baktığında en az benim kadar kararlı olduğunu gördüm.

"Beraber yapabileceğimiz şey.. ."diyerek bir eliyle ikimizi işaret etti. "Bir ruhu yerine koymak? Bu göründüğünden daha karmaşık bir şey ve takas bedelinin ötesinde de riskler var."

"Ne riski?" Takas bedeli yeterince kötü değil miydi? Yeni bir endişe dalgası omurgama yayıldı ve yanına yanaşıp arabaya yaslandım. Verandadaki ışık, yüzünün yansım aydınlatıp diğer yarışım gölgelendirirken onu izliyordum. Söyleyeceği şey bir *bean sidhe* olduğum kadar tuhaf bir şeyse, düşmemek için Carter'ın arabasına yaslanmam gerekecekti.

Nash'in bakışları benimkileri yakaladı, gözlerinin böyle dönmesinin altında sadece korku olabilirdi. "Ortalıkta dolananlar sadece *bean sidheler* ve ölüm melekleri değil, Kaylee. Başka şeyler de var. Benim ismini bile bilmediğim şeyler. Görmek ya da seni görmelerini istemeyeceğin şeyler."

Söyledikleriyle ürperdim. *Tamam*, *bu korkunçtan da öteydi.* Ama yine de akıl almaz derecede belirsizdi. "Peki, bu hayalet yaratıklar nerede?"

"Büyük bir kısmı Alt Dünya'da."

"Peki, Alt Dünya nerede?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve dirseğim Carter'ın yan aynasına çarptı. "Çünkü bu kulağa Peter Pan'in hikâyesi

gibi geliyor.” Ama alaycılığım, tedirginliğin buz tutmuş parmaklarının vücudumda gezinmesine engel değildi. Bu diğer iddiasını bir korku filmi senaryosu gibi düşünüp kafamdan atabilirdim, tabii insan olmadığımı keşfetmemiş olsaydım.

“Bu komik değil, Kaylee. Alt Dünya bizimle beraber ama tam olarak da *burada* değil. Bizim dünyamıza demirlenmiş ama insanların görebileceğinden daha derinde. Tabii bu sana bir şey ifade ediyorsa.”

“Çok da etmiyor,” dedim ama şüpheciliğimden eser kalmadığı için sesim kulağa zayıf ve boş geliyordu. “Eğer onları göremiyorsak, bu Alt Dünyayı ve onun Alt İnsanlarının orada olduğunu nasıl bilebiliyoruz?”

Nash kaşlarını çattı. “Biz onları görebiliriz çünkü insan değiliz.” Sanki bunu bir kere daha hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi. “Ama sadece sen bir ruh için şarkı söylerken. Ve bu da onların seni görebileceği tek an.”

Ve birden hatırladım. Heidi Anderson için feryat ederken ağaçlı yola doğru süzülen karardık şey. Meredith’in şarkısı sona ererken görüş açıma takılan hareket. Tam olarak feryat etmiyorken bile bir şeyler görmüştüm.

Bu yüzden Brendon amca bana feryadımı tutmamı söylemişti. Çok fazla şey görmemden korkuyordu. Ya da çok fazla şeyin beni görmesinden.

13

NASH HER ŞEYİ FARK ETTİĞİMİ ve paniklemek üzere olduğumu yüzümden anlamış olmalıydı. Hemen bir kolunu belime doladı ve beni Carter'ın cilalanmış arabasının üstünden kendine doğru çekti. "Bu göründüğü kadar kötü değil. Deneyimli bir *bean sidhe* kendini nasıl koruyacağını bilir. Ama biz deneyimli değiliz, Kaylee." Buna kendini de katması hoş bir davranıştı ama ikimiz de benim daha acemi olduğumu biliyorduk. "Ayrıca henüz o kızların listede olup olmadığından bile emin değiliz. Bu hâlâ bir teori. Gerçek olması pek muhtemel olmayan, tehlikeli bir teori."

"Tod haber verdiğinde bunu öğreneceğiz," diye ısrar ettim. Bu yeni bilgi kafamda dönüp duruyordu. Eğer müdahale etmek gerekirse, bu yapmaya hazırlandığım şeyi iyice karmaşıklaştırıyordu.

"Ama bu gece haber vermeyebilir."

"Bence bu gece olacak." Bu bilgiyi bizim için elde edecekti. Yakında. Belki biz onu ikna ettiğimiz için ya da sadece soyadımı gerçekten istediği için bunu yapacaktı. Bunu, o bir anda yok olduğundan beri biliyordum. "Lütfen ondan haber alır almaz beni ara."

Bir an duraksadı, sonra başıyla onayladı. "Ama o ne derse desin, tehlikeli bir şeye kalkışmayacağına dair bana söz ver. Kendi başına ruh şarkısı söylemek falan yok."

Sanki riskli bir planım olsa ona söyleyecektim… "Bu Alt Dünyayı kendi başıma görmeye hiç niyetim yok. Ve benim küçük yeteneğimin de sen yanımda olmadan bir faydası yok, öyle değil mi?" "Doğru bir noktaya değindin." Bununla beraber birazcık rahatladı ve bana iyi geceler öpücüğü verdi. Onu sıkıca tuttum ve uzaklaşmaya başladığında, güzel tadına ve her şeyin iyi ve güvenli olduğu duygusuna tutundum. Nash bu eşi benzeri olmayan kaos ve görülmez tehlikelerin dünyasında parıldayan bir aklı başındalık kulesi olmuştu benim için. Ve onun gitmesini istemiyordum.

Ama maalesef o, sokağa çıkma yasaklarının ve çalar saatlerin dünyasında, burada kalamazdı.

Arkasından kapıyı kapatıp kilitledim ve yoldan iyice uzaklaşıp görünmez olana kadar onu izledim. Arkamdan bir gıcırtı geldiğinde perdeleri çekiyordum. "Kaylee?" Sıçradım ve hızla dönerek amcamı holün eşiğinde durmuş beni izlerken buldum.

"Brendon amca , ödümü patlattı n!"

Gülümsediğinde bana daha çok yüzünü ekşitiyormuş gibi geldi. "Burada kocaman kulakları olan tek kişi sen değilsin."

"Evet ama büyük kulaklar beni büyük *ağızlar* kadar endişelendirmiyor," dedim. Sophie'nin horladığını duymaktan ve evin geri kalanının da sessiz olmasından mutluydum. Nash'le yaptığım küçük tartışmayı gerçekten duymadığını ve blöf yaptığını umarak halıyı küçük küçük adımlayıp amcamın yanına geldim ve onun çevresinden dolanıp hole adımımı attım.

Beni odama kadar izledi ve kapıyı arkamdan kapatmaya çalıştığımda, elini koyarak kapıyı açık tuttu. "Neler oluyor, Kaylee?

"Hiçbir şey." Kayıtsız kalarak spor ayakkabılarımın önce birini, sonra diğerini çıkarıp dolabımın önüne attım.

"Konuştuklarınızı duydum." Kapının kirişine yaslandı. Kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşmuştu; kimbilir kaç senelik bir hayattan sonra bile hâlâ formunu koruyordu. "Cenazede ne yapmayı planlıyorsun ve Tod kim?"

Kahretsin. Val yengenin bir ara yatağıma yığmış olduğu temiz giysileri bir kenara atarak yatağa gömüldüm. Zihnim uydurma olduğu kadar doğru da olan bir yanıt bulmak için dönüp duruyordu. Ama hiçbir şey çıkmadı. Uyduracağım hiçbir şey ona doğru gelmeyecekti; özellikle de *bean sidheler* hakkında benim… herhangi bir şey hakkında bildiğimden çok daha fazla şey biliyor olduğunu düşünecek olursak.

Belki de ona gerçeği söylemeliyim… Böylelikle eğer ölüm meleği cenazede *boy gösterirse* ve Nash beni korumak adına bana yardıma olmayı reddederse, Brendon amca olaya el koyabilirdi. Ne kadar sert görünse de aslında çok duygusaldı ve o da masum bir genç kızın daha zamanı gelmeden gözlerinin önünde ölüp gitmesine benim gibi dayanamazdı.

"Bunu duymak istediğinden emin misin?" Yatakta oturup bacaklarımı altıma alarak blucinimin yıpranmış kumaşıyla oynamaya başladım.

Brendon amca başını salladı. "Duymak *istemediğime* eminim ama sen yine de devam et."

"Oturmak isteyebilirsin," diye onu uyardım. Yastığımın üzerinden ipod'umu çekmek için uzandım, kulaklıklar yine düğümlenmişti; müzik dinleyerek uyumanın sonu buydu sanırım.

Amcam omuzlarını silkti ve çalışma masamın sandalyesine yerleşti, kolları hâlâ göğsünde, beklemeye başladı.

"Tamam, bak şimdi. Bunu sana yalnızca doğru şeyi yapacağını bildiğim için söylüyorum. Yani teknik olarak bunu sana gönüllü anlatıyor olmam, itiraf etmek üzere olduğum şey için beni ceza almaktan muaf tutmalı."

Dudakları, sanki belirmek üzere olan alaycı bir ifade ve gülümsemeyi son anda veto etmiş gibi yukarı kıvrıldı. "Devam et…"

Nefes aldım ve nereden başlamam gerektiğini düşünerek bir an için nefesimi tuttum. Fakat başlamak için aklıma gelen iyi bir yer *yoktu* bu yüzden hemen konuya daldım. Bir yandan iyi niyetlerimin, hikâyenin daha az fedakâr görünen kısımlarında beni kurtaracağını umuyordum. "Meredith Cole ilk değildi."

"Senin ilk öngörün değildi yani?" Şaşırmamış görünüyordu. Beni hastaneye kadar yollayan o olay da dâhil, diğer zamanları unutmuş *olamazdı.*

"O da var ama demek istediğim, o *bu hafta* ölen ilk kız değildi. Biri cumartesi gecesi ve diğeri de dün akşam öldü. Üç kızın da ölüm şekli aynıydı."

"Ve sen hepsini öngördün, öyle mi?" İşte *şimdi* şaşırmış görünüyordu, alnı kırıştı ve kaşları kalktı.

"Hayır, İkincisini görmedim bile." Kucağıma doğru baktım; parmaklarım kulaklıklarımın düğümlerini açmaya çakşırken, gözlerine bakmaktan kaçıyordum. Bir yandan da her denizcinin gurur duyabileceği tarzda bir düğümden, iki ayrı kablo çıkarmaya çalışıyordum. "Ama cumartesi gecesi ölen kızı gördüm ve bunun olacağım anladım. Bu öğlen Meredith'le de aynı şey oldu." Val yengenin bunu ona söylemiş olduğunu tahmin ediyordum.

"Bir dakika, cumartesi gecesi mi?" Deri arkalıklı sandalye gıcırdadı ve kafamı kaldırdığımda artan bir şüpheyle gözlerime bakmak üzere öne doğru uzanmıştı. "Evde kaldığını sanıyordum.

Omuzlarımı silktim ve ona doğru tek kaşımı kaldırdım. "Ben de insan olduğumu zannediyordum."

Amcam yüzünü astı ama bir yandan da başını ileri geri salladı; sanki bunu hak ettiğini söylüyor gibiydi. Hâla Val yengenin beni ona ispiyonlamadığına inanamıyordum. Bu gerçekten hoş bir davranıştı ama yine de *neden* diye düşünmekten kendimi alamadım. Acaba içtiği tüm o "kahveler" yaptığım şeyi ona unutturmuş muydu?

"Peki, bu ilk kız nerede öldü?" Tekrar arkasına yaslandı ve geniş kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nereye gittin?"

Birden şimdi benim parmaklarıma dolanmış olan kablolar büyüleyici göründü… "Tabuya. West End'de bir gece kulübü. Ama…" Bana tehditkâr bir bakış attı, kalın, kahverengi kaşları gözlerini gölgelerken bile gözbebeklerindeki yeşilin hareketlendiğini görebiliyordum. *Bunun daha önce hiç olmadığım* biliyordum. *Olsaydı fark ederdim*. "Bir gece kulübüne nasıl girdin?" diye emredercesine sordu. "Sahte kimliğin mi var?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, sadece arka kapıdan gizlice girdim." Bir nevi… "Ama mesele o değil," diyerek hızla devam ettim. Bir sonraki bölümle kafasının dağılacağını umuyordum. "Kulüpteki kızlardan biri… *karanlıktı.* Sanki başka kimsenin göremeyeceği bir şekilde gölgelere sarınmış gibiydi. Ve ben ona baktığımda, öleceğini biliyordum. Panik ya da öngörü, ya da her neyse yoğun bir şekilde hızla geldi. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi. Korkunçtu. Ama haklı olup olmadığımı öğrenemedim, yani onun gerçekten ölüp ölmediğini. Ta ki dün sabah haberlerde dinleyinceye kadar." Hazır bundan bahsediyorken… "Diğerleri de öldü mü? Geçen sene gördüklerim?" Amcama gerçeği söylemesi için yalvarırcasına *meydan okurcasına* bakarken kucağımdaki parmaklarım artık kımıldamıyordu.

Üzgün görünüyordu, sanki bunu söylemeyi istemiyordu ama gözlerinde hiç şüphe yoktu. Ya da tereddüt. "Evet."

"Nereden biliyorsun?"

Neredeyse acıyla gülümsedi. "Çünkü siz kızlar asla yanılmıyorsunuz."

Harika. Hastalıklı *ve* hatasız. *Kulağa kasabanın panayırındaki bir firmanın reklamı gibi geliyordu…*

"Her neyse, geçen sabah haberleri gördükten sonra biraz korkmaya başladım. Ve sonra aynı şey o öğlen de oldu ve işler bana *iyice* tuhaf görünmeye başladı."

"Ama onu tahmin etmemiştin, öyle değil mi?"

Başımla onayladım ve umutsuzca düğümlenmiş kulaklıkları kucağıma bıraktım. "Onu ikinci elden duydum ve habere internetten baktım. Arligton'daki bu kız, aynı Tabudaki gibi bir anda düşüp ölmüş. Ve Meredith de öyle. Üçü de hiçbir belirti vermeden öylece düşüp öldüler. Tüm bunlar sence normal mi?"

"Hayır." Ne iyi ki amcam bunu söylerken tereddüt bile etmemişti. "Ama yine de bu tesadüf olabilir. Nash yapabileceklerimiz hakkında sana ne kadarını söyledi?"

"Öyle umuyorum ki önemli olan her şeyi." Bazı boşluklar bıraktıysa bile, bunlar yine de kendi ailemin benim bilincimde ve psikolojimde yarattığı kanyonlardan kat kat iyiydi.

Brendon amcanın gözleri şüpheyle kısıldı ve ayak bileğini dizinin üstüne dayadı. "Bir insan öldüğünde ruhuna ne olduğundan bahsetti mi?"

"Evet. İşte tam bu noktada Tod devreye giriyor."

"Tod da kim?"

"I hastanede çalışan bir ölüm meleği. Bir zamanlar ölmesi gereken küçük bir kızın yaşamasına izin verdiği için oraya tıkılıp kalmış ve şefi de kız yerine büyük annesini öldürmüş. Ama neyse…"

Brendon amca sandalyeden fırladı, yüzü o kadar kızarmıştı ki bir kanama geçiriyor olabileceğini düşündüm. *Bean sidhe'ler* kanama geçirir miydi?

Ağır adımlarla halımı geçip iki elini öfkeyle açarak, "Nash seni bir ölüm meleğini görmeye mi götürdü?" diye sordu. "Bunun ne kadar tehlikeli bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?" Cevap vermeye çalıştım ama bana doğru geldi ve bağırırken bana yukarıdan bakmak için yatağımın ayakucunda durdu. "Ölüm melekleri *bean sidhe\en* sevmez. Bizim yeteneklerimiz onunkilerle çatışır ve birçoğu bizi bir tehdit olarak algılar. Bir ölüm meleğini görmeye gitmek elinde dolu bir *silahla* karakola girmek gibi bir şeydir."

"Biliyorum." Onu yatıştırmaya çalışarak omuzlarımı silktim. "Ama Nash onu ölüm meleği olmadan önce de tanıyormuş. Bir tür… arkadaşlar işte."

"O öyle düşünüyor olabilir ama her nedense Tod'un buna katıldığından şüpheliyim." Tekrar odada gezinmeye başladı; sanki ne kadar hızlı yürürse o kadar hızlı düşünebilecekti. Ama benim bu teknikle ilgili kişisel deneyimlerimden ileri gelen şüphelerim vardı.

"Ama katılıyor olmalı çünkü bize yardım edecek." Tabii bu yardımın Nash'ten çok benim olaya katılımımla gerçekleştiğini belirtmeye gerek duymadım.

"Size *hangi konuda* yardım edecek?" Brendon amca odanın ortasında donup kaldı ve gözbebekleri girdap gibi dönüyordu.

"Bize neler olduğunu çözmemiz konusunda yardım edecek. Bizim için biraz bilgi toplayacak."

Amcamın ifadesi karardı ve yeşil gözbebekleri inanılmaz bir hızla dönmeye başlayınca nefesim kesildi ve başım dönmeye baş-tadı. "Ne tür bir bilgi? Kaylee, sen ne yaptığım sanıyorsun? Gerçeği istiyorum ve hemen şimdi, yoksa sana yemin ederim, yirmi bir yaşına gelene kadar bu evden bir daha dışarı adımını atamazsın." Brendon amcanın *benden* gerçeği istemesindeki ironiye kendimi tutamayarak gülümsemek zorunda kaldım, içimi çektim ve yatakta doğruldum. "Tamam, söyleyeceğim ama duyunca deliye dönme. Bu göründüğü kadar tehlikeli değil…" *Umarım değildir*,; "… çünkü takas bedelinde kör bir nokta var ve…"

"Takas bedeli mi?" Brendon amcanın yüzü domates kırmızısından, bir saniye içinde başlayacak olan nükleer geri sayıma doğru gitti. Yine odada gezinmeye başlamıştı. "İşte *bu* yüzden babanın her şeyi açıklamasını istedik. Ya da en azından ben öyle istedim. Bu şekilde olan bitenin ne kadarını anladığını ve ne kadarı hakkında bilgin olmadığını bilecektik."

"Ben bilgisiz değilim." Tepem attı ve kablosunu kazayla kıvırmadan iPod'umu komodine bırakmak için uzandım.

"Evet öylesin, takas bedelini *düşünmüş* olman bile bunun bir kanıtı. Bir ölüm meleğinin işine burnunu sokmanın ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Cahillik tehlikelidir, Brendon amca. Anlamıyor musun?" Ayağa kalkarak, elime temiz bir kot pantolon aldım ve sertçe silkeledim. Kumaşı öfkemi vurgulamasına kendine çarpınca biraz rahatladım. "En nihayetinde eğer öngörülerim devam etseydi, şarkımı söylemekten kendimi alıkoyamayabilirdim. Ne yaptığımı bilmeyerek orada bulunan bir ölüm meleğinin programını geciktirdiğim için yaralanabilirdim ve onu gerçekten öfkelendirebilirdim. Tabii ortalıkta dolanan *diğer* görünmez yaratıkları da. Gördün mü? Sen beni karanlıkta tuttuğun sürece, anlayamadığım bir şeyin içine sürüklenme ihtimalim bir o kadar çok olacaktı. Nash de bunu biliyor. Bana olasılıkları *ve* sonuçlarını açıkladı. Beni bilgiyle silahlandırıyor çünkü en iyi savunmanın belayı nasıl savuşturacağını bilmekten geçtiğinin farkında."

"Ama duyduklarıma bakılırsa sen daha çok belayı arıyor gibisin." "Belayı değil. Doğruyu." Katlanmış kot pantolonumu yatağın ayakucuna bıraktım. "Bu akşam buralarda biraz olsun çok değerli gerçek mevcuttu ve şimdi kim olduğumu biliyor olmama rağmen sen ve Val yenge hâlâ bir şeyler saklıyorsunuz."

Yavaşça nefes aldı ve şifonyerimin köşesine oturarak tek elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Biz senden sır saklamıyoruz. Babana gerçek bir baba gibi davranması için bir şans veriyoruz."

"Tabii ya!" Aramıza girmesi için yatağın çevresini sert adımlarla dolandım ve giysi yığınından uzun kollu bir tişört çıkarttım. "Babalık yapmak için on altı senesi vardı. Şimdi babalık yapma fikrini sana düşündüren şey nedir?"

"Ona bir şans ver, Kaylee. Seni şaşırtabilir."

"Hiç sanmıyorum." Tişörtü birkaç keskin harekede katladım ve kotların üzerine attım, bir kolum yanımda serbest bir şekilde sallanıyordu. "Eğer Nash babamın ne söyleyeceğini bilseydi, bana anlatırdı."

Brendon amca öne doğru uzanarak bir adeti katlayıp tişörtün üzerine koydu. "Nash seni *kesinlikle* bir ölüm meleğini görmeye götürmemeliydi, Kaylee. *Bean sidhe*lerin dışarıda dolanan birçok şeye karşı doğal bir savunması yoktur. O yüzden burada, insanların arasında yaşıyoruz. Uzun yaşamanın anahtarı da göz önünde dolanmamaktan ve bir ölüm meleğiyle sadece hayatının en sonunda karşılaşmaktan geçiyor."

"Bu çok saçma!" Yığından bir pijama çıkarırken bir yandan bir tişörtü daha katlayıp bıraktım. "Bir ölüm meleği, ismin listesinde görünmeden sana dokunamaz bile. Ve zaten bu olduğunda bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktur. Ölüm meleklerden uzak durmak anlamsız. Özellikle de sana y*ardım* edebilecekleri zaman." Teoride. Ama zaten benim teorim en az bir ölüm meleğinin amacından *sapmış* olması üzerine kurulu değil miydi?

"Bu ölüm meleği sana hangi gerçeği bulmanda yardım ediyor?" Brendon amca yenilmiş gibi içini çekerek çalışma masasının sandalyesine gömüldü. Başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuyordu ama bu konuda kendimi suçlamaya niyetim yoktu. Eğer hayatımdaki her yetişkin on üç sene boyunca bana yalan söylemeseydi, bunların hiçbiri başıma gelmeyecekti.

“Son üç günde ölen kızların isminin yazılı olup olmadığını anlamak için ana listeye bir göz atacak.”

“Ne yapacak?” Brendon amca korkutucu bir şekilde tamamen donup kaldı. Bir an için odadaki tek hareket, sol göz kapağındaki seğirmeydi.

“Endişelenme. Listeyi almayacak. Sadece bir bakacak.” “Kaylee, mesele bu değil. Yaptığı şey üçünüz için de tehlikeli. Ölüm melekleri listelerini çok ciddiye alır. İnsanların ne zaman öleceklerini bilmemeleri lazım. Bu yüzden onları uyaramazsın. Bir öngörü geldiğinde konuşamıyorsun, öyle değil mi?”

“Evet.” Eşofmanlarımın üstündeki pütürleri temizlemeye başladım, tartışmanın gidişatından ve getirdiği suçluluk duygusundan bariz şekilde tedirgin olmuştum. “Meredith’i uyarmaya çalıştım ama ağzımı açarsam sadece çığlık atabileceğimi biliyordum.”

Brendon amca kasvetli bir biçimde onayladı. “Bunun geçerli bir sebebi var. Keder insanı tüketir. Yaklaşmış olan ölüm, insanların aklında çıkmaz. Bir insanın kanser ve bunun gibi bir şeyden ölüyor olduğunu bilmesi bile yeterince kötü. Ama kesin ölüm anını bilmek? O günün ve saatin beynine kazınmış olması ve hayat aktıkça onun sinsice yaklaşıyor olması? Bu fikir insanları delirtebilir.”

Ona hayretle baktım, iki elimle pantolonları sıkıca kavramıştım. “Bunu bilmediğimi mi zannediyorsun?”

“Tabii ki biliyorsun.” Bir elini gür, kahverengi saçlarında gezdirdi, öfkeden ağzından soluyordu. “Bunu benden çok daha iyi biliyorsun ve bu seni hastanelik etti.”

“Hayır *sen* ve *Val yenge* beni hastanelik ettiniz.” Bunu söylemeden geçemezdim.

“Sonuç olarak, evet.” Brendon amca soğuk bir baş hareketiyle bunu kabul etti. “Ama sadece kendi başımıza sana yardıma olamadığımız için. Seni sakinleştiremedik bile. Bir saatten fazla bir süreyle bağırdın, öngörünün üstünden de bir saat geçmişti. Ve öngörünün bittiğini bilebilecek tek kişi de bendim.”

Arkamı döndüm ve şifonyerimin üst çekmecesini açıp pijamalarımı bıraktım. “Nereden anlamıştın?”

“Erkek *bean sidhe\tr* bir dişinin feryadını okluğu gibi duyabilirler. Bir süre sonra seninki ruh şarkısından bildiğimiz çığlığa döndü. Çok korkmuştun ve histeriktin, biz de kendine zarar vermenden korktuk. O an için başka ne yapabileceğimizi bilemedik.”

“Benimle konuşmak hiç aklınıza gelmedi mi? Gerçeği söylemek?” Giysi yığınından birkaç tane iç çamaşır çıkararak onları başka bir çekmeceye tıktım ve çekmeceyi sertçe kapattım.

“İsterdim. Bir noktada bunu *denedim* zaten ama sen dinlemiyordun. Kendi çığlığının sesi yüzünden beni duyamadığından şüphelendim. Seni Etkilemeye çalıştığım halde yine de sakinleştiremedim.”

“Nash yapabiliyor. Şimdiden iki kere yaptı.” Bunun anısıyla yatağa çökerek, farkında olmadan kucağıma biraz daha çamaşır yığdım. Nash’i düşünmek bile beni sakinleştiriyordu.

“Seni sakinleştirebildi demek?” Amcamın yüzünden tuhaf bir ifade geçti; şaşkınlık, endişe ve özlemin tuhaf bir karışımıydı. *İkiledi,* öyle mi?”

“Evet, sadece bahsettiğim iki öngörü esnasında beni sakinleştirebilmek için. Neden sordun?” Ve birden aslında ne sorduğunu anlamıştım. “Hayır! O beni asla bir şey yaptırmak için etkilemez. O öyle biri değil.”

Bir an için söylediklerimi düşünür gibi göründü ve sonunda onayladı. “İyi. Çığlığım kontrol etmene yardımcı olabilmesine sevindim. Bunu seni ‘etkileyerek’ yapmış olsa bile. Bu kesinlikle diğer seçenekten daha iyi.” Beni rahatlatmak için gülümsedi ama dudaklarındaki gergin çizgiyi görünce daha çok huzursuz oldum. “Konumuzdan uzaklaşıyoruz. Kaylee, ölüm meleklerinin işine karışamazsın. Ve kesinlikle bir ölüm meleğinden iş arkadaşım gözetlemesini istememeliydin. Eğer yakalanırsa bu hoş olmaz. Büyük ihtimalle onu işten kovacaklardır.”

“Ne olmuş yani?” Masum bir kızın *hayatına* kıyasla işten kovulmak neydi ki? Ayrıca işinden olmak dünyanın sonu değildi, Emma bunun kanıtıydı. O tam bir sene boyunca her iki ayda bir işinden olmuştu; ta ki ben onu Çine’de işe aldırana kadar. “Ruhları almak bir hayli uzmanlık gerektiriyor gibi ve Nash tüm dünyada ölüm meleklerinin olduğunu söylüyor. Eminim başka bir yerde iş bulabilir. Zaten hastanede çalışmaktan da pek hoşlanmıyor.” Brendon amca tekrar bana bakmadan önce gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Anlamıyorsun, Kaylee. Bir ölüm meleği bir kere işini kaybederse bunun geri dönüşü olmaz.”

“Geri dönüşü olmaz mı? Bu ne demek? Nereden dönüşü olmaz?” “Ölümden. Ölüm melekleri ölüdür, Kaylee. Onların vücutlarının hareket etmesini ve ruhlarının da içlerinde kalmasını sağlayan tek şey işleridir. Bir ölüm meleği işini kaybedince her şey biter.” *“Hayır. ”* Ne söylediğini kavramaya çalışırken çiftini bulmaya çalıştığım çoraplar kucağıma düştü.

O zaman Tod bana o küçük kızı yaşatması için neredeyse işinden olacağını derken aslında neredeyse *hayatım* kaybettiğini söylemek istiyordu. Ve eğer benim için ajanlık yaparken yakalanırsa da aynı şey olacaktı.

Bu hiç hoş değil. Hem de hiç…

O zaman ne diye yapacağını söylemişti ki? Herhalde sadece benim soyadım için değildi? Ben o kadar da ilgi çekici değildim ve ismimi bulmak da o kadar zor değildi. Zaten gittiğim okulu biliyordu.

“Ama bunu yapmak zorundaydık.” Brendon amcanın gözlerine baktım, bir düşünüp emin olduktan sonra gerçekleri anlatmaya başladım. “Bu

kızların listede olup olmadıklarını bilmemiz *gerekiyor.* Ölmemeleri gerektiğine inanıyorum ve listeye bir göz atmadan da bundan asla emin olamayacağız."

Her nedense anlatırken bulmuş olduğum çözümle ilgili tereddüte kapılmaya başladım. Yine aynı ahlaki ikilem ortaya çıkmıştı: Bir hayatın başka bir hayatı riske atmaya değer olduğuna karar verme hakkım var mıydı? Belki de hiç tanımadığım bir kızın hayatı için sadece bir kere tanıştığım bir çocuğunki. Ama zaten *ölmüş* ve bu anlaşmayı kabul ederken riski de göze almış bir çocuk.

Birden her şey anlamsız geldi. Bu kızların ölmemesi gerektiğini kalbimle biliyordum ama bir sonraki kurbanı kurtarmaya çalışmak beni göremediğim bir dünyadaki hayal bile edemediğim yaratıklara maruz bırakıyordu ve bir sürü hayatı da tehlikeye atmama neden oluyordu. Kendi hayatım dâhil.

Omuzlarım düştü ve amcama sarsıcı bir kafa karışıklığıyla baktım. "Peki, ne yapmam gerekiyor?" Ne kadar genç ve bilgisiz göründüğümün farkındaydım ama haklıydı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve eğer ne yaptığım bilmiyorsan, iyi niyet bu dünyada hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum, Kaylee." Bren-don amca da benim kadar sıkıntılı görünüyordu. "Ama henüz bir şeylerin gerçekten yanlış gidip gitmediğini bilmiyoruz ve bunu öğrenene kadar sadece başına bela alıyorsun."

Önyargısız olmak ve hemen sonuca varmamak için çok çabaladım. Ayrıca zaten bir kanıtım da yoktu. Tek sahip olduğum, kötü bir his ve ruhumu dağlayan bir suçluluk duygusuydu. Haklı olsam bile seçeneklerim az ve uzaktı, yapması da bir o kadar *zordu.* Bir *bean sidhe* olduğumu yeni öğrenmiştim ve sözde yeteneklerimin sadece birini deneyebilmiştim. Kendimi tehlikeye atacağım *yalama* bile bir sonraki kızın hayatını kurtarabileceğimin hiçbir garantisi yoktu.

Belki de ölüm meleklerinin işlerinden uzak durmalıydım. Sonuçta beni ilgilendirmiyordu.

Yine de…

Ya yakında yine olursa? Okulumdan bir kız çoktan ölmüştü ve bunun tekrar olmayacağının bir garantisi yoktu. Bu her an, herkese olabilirdi. Bu ben de, arkadaşlarımdan biri de olabilirdi.

"Ya haklıysam? Ya bu kızlar zamanından önce ölüyorsa? Bir şeyler yapmak yerine, böylece kenarda durup olan biteni izleyemem. Ama kendi başıma da kimseyi kurtaramam ve bu işin içine birini daha çekersem, onu da tehlikeye atmış olacağım." Tod'u ve Nash'i riske attığım gibi.

"Bence cevabın önünde duruyor. Kendini riske atmaya istekli olsan bile, şunu iyice bil ki benim sorumluluğumda olduğun sürece bunu yapmana izin vermeyeceğim. Ayrıca başka birinin hayatını riske atmaya da hakkın yok."

Kucağımdaki çamaşır yığınını bir yana bırakmış, yastığımın içinden fırlamış bir tüyü çekip almaya uğraşıyordum. "O zaman masum bir kızın zamanından önce ölmesine izin mi vermem gerekiyor?"

Brendon amca ağır bir soluk aldı. "Hayır." Dirsekleri dizlerinde, ileriye doğru uzandı.

Derin ve uzun bir nefes daha aldı. "Bak ne diyeceğim. Bu ölüm meleğinden haber aldığında, eğer bu kızların listede olmadığı ortaya çıkarsa, bu işle ilgileneceğim. Babanla beraber. Ama bir şartla. Bu işten *uzak durmaya* yemin edeceksin."

"Ama…"

"Ama falan yok. Anlaştık mı?" Cevap vermek için ağzımı açtım ama araya girdi. "Cevap vermeden önce Nash ve Tod'u düşün ve bunu kendin halletmeye kalkınca daha başka kimleri riske atabileceğini düşün."

İçimi çektim. Bunu söyleyince yelkenleri suya indireceğimi biliyordu. "İyi o zaman. Tod bir şeyler bulur bulmaz sana haber vereceğim."

"Teşekkürler. Tüm bunların senin için kolay olmadığını biliyorum." Ben çoraplarımı arkamdaki açık çekmeye atarken o da ayağa kalkıp ellerini ceplerine soktu.

"Canım ailemden gelen bir parça akıl hastalığı ve patalojik olarak çığlık atmaktan ne çıkar ki?"

Amcam kapının kirişine yaslanarak güldü. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bir kâhin olabilirdin."

"Kâhinler de mi var?"

"Artık eskisi kadar çok değil ama birçoğu gerçekten güvenilirdir. Eğer ara sıra bir ölümü öngörmenin akıl sağlığına zararlı olduğunu düşünüyorsan, bir de tanıştığın herkese neler olacağını bildiğini ve bu tahminlerden kurtulamayacağını düşün "

Bunun düşünmek bile beni ürpertmişti. Dışarıda benim bilmediğim bu kadar çok şey nasıl olabilirdi? Ailemin yarısının insan bile olmadığını nasıl da fark edememiştim? Dönen göz bebekleri benim için bir ipucu olamaz mıydı?

"Nasıl olur da bu akşama kadar gözlerindeki girdabı hiç fark etmedim?'

Brendon amca dalgın bir şekilde gülümsedi. "Çünkü ben çok yaşlıyım ve duygularımı çoğu zaman kontrol edebiliyorum. Ama bunu her gün yapmak zor oluyor. Sanırım babanın uzak kalmasının sebeplerinden biri de bu. Sana baktığı zaman anneni görüyor ve tepkisini saklayamıyor. Ve eğer gözlerini görseydin onun cevabını vermeye hazır olmadığı soruların olurdu."

Cevap vermemek artık bir seçenek değildi… “Peki, sen kaç yaşındasın? Gerçekte.”

Brendon amca hafifçe güldü ve yere baktı. Bir an için cevap vermeyeceğini zannettim. Acaba bu soruyu sorarak bir tür *bean sidhe* adap kuralını mı çiğnemiştim? Ama sonra hafifçe gülümsemeye devam ederek gözlerimin içine baktı. “Ne zaman soracağım merak ediyordum zaten. Geçen bahar yüz yirmi dört yaşına girdim.”

“Yok artık!” Benim gözlerim büyürken onun da gülümsemesi yayılmıştı. “Altmış yıl önce emekli olabilirdin. Val yenge bunu biliyor mu?”

“Tabii ki. Ve benimle acımasızca dalga geçiyor. İlk evliliğimden olan çocuklar ondan daha yaşlı.”

“Daha önce evlenmiş miydin?” Sesimden şaşkınlığı uzaklaştıramıyordum.

Özlem dolu o gülüş geri gelmişti. “İrlanda’da, yarım yüzyıl önce. Her on yılda bir taşınıyorduk ki insanlar yaşlanmadığımızı anlamasın. İlk karım Illinois’de yirmi dört sene önce öldü ve ikisi de *bean sidhe* olan çocuklarımız şu anda torun sahibi oldular. Bana hatırlat da sana bir ara fotoğraflarım göstereyim.”

Şaşkınlıktan uyuşmuş bir halde başımı salladım. “Vay canına. Peki, bu çocuklar biraz olsun Sophie’den iyi mi?” Sormak zorundaydım. Brendon amca hemen yüzünü astı ve bu da anlayışlı gülümsemesini yok etti. “Aslına bakarsan evet. Ama Sophie hâlâ genç. Zaman içinde olgunlaşacaktır.”

Nedense bu konuda şüphelerim vardı.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. “Bu çok ironik, değil mi?” Onu daha uygun bir noktadan görüp tamamen yeni bir bakış açısıyla değerlendirmek için bir adım geri attım. “Sen Val yengenin üç katı yaşındasın ama ondan çok daha genç görünüyorsun.” Göz kırptı gitmek için döndüğünde bir eli kapının tokmağındaydı. “Kaylee, sana onun bunu tarif ederken ironik kelimesini kullanmadığını söyleyebilirim.”

14

MÜZİK, KULAĞIMIN DİBİNDE karanlık, ağır ve sert bir vuruşla çalmaya başladı. Uykumun bölünmesinden rahatsız olarak gözlerimi açtım ve battaniyeyi omuzlarımın üzerine çektim. Rüyamın sona ermesi beni rahatlatmıştı çünkü kâbusa benzer bir şey görüyordum.

Uykumda, tuhaf ve belirsiz sınır taşlarıyla işaretlenmiş karanlık bir manzarayı seyrediyordum. Şekilsiz, gölge içindeki figürler etrafımda dönüp duruyordu. Onlara doğru her dönüşümde gözden kayboluyorlardı. Uzaklarda daha büyük şekiller ağır hareketlerle geziniyordu ve onları görebileceğim kadar yakına gelmedikleri halde, beni izlediklerini biliyordum. Rüyada bir şeyler ya da bir çıkış yolu arıyordum. Ama bulamadım.

Odamda müzik çalmaya devam etti ve sesin telefonumdan geldiğini fark edince inledim. Hâlâ sersem bir halde ayağımı şifonyerime çarparak yana devrildim ve komidinime uzandım. Sağ elim cilalı yüzeyde titreyen telefona sürtündü ve titreşimler parmak uçlarımı gıdıkladı.

Yavaşça gözlerimi açarak telefonu aldım ve ekrana baktım. Telefondan odanın diğer ucundan bile görünebilecek yumuşak, yeşil bir ışık yayıldığım fark ettim. Numara tanıdık değildi ve hiç isim yoktu. Muhtemelen yanlış numaraydı ama ekranda görünen saatten dolayı yine de telefonu açtım. Gece saat 01:33'tü. Yanlış giden bir şeyler olmadıkça kimse beni bu saatte aramazdı.

"Alo?" Sesim çatlak çıktı. Ancak ocak ajandaki bir ayı kadar uyanıktım. Ve bir o kadar da arkadaş canlısı.

"Kaylee?"

Bu bir yanlış numaranın cevabı olamazdı. "Benim, buyurun?"

"Ben Tod."

O kadar hızlı bir şeklide doğruldum ki başım döndü ve gözlerimin önünde yamp sönen ışıkları durdurmak için göz kapaklarımı ovdum. "Numaramı sana Nash mi verdi?" Uyku, soğuk bir gölün üstündeki sis gibi beynimi örterken bile bu seçenek bana pek inandırıcı gelmemişti.

"Hayır, henüz onu aramadım. Önce sana söylemek istedim."

"Tamammm…" Dudaklarında asılı olan önemli bilgiye rağmen, nedenleri ve nasılları aklımdan kovamıyordum. "Numaramı nereden aldın?"

"Nash'in telefonunda kayıtlı."

"Onun telefonuna nasıl ulaştın?"

"Şifonyerinin üzerinde bırakmış." Tod'un sesi sakin ve umursamazdı, konuşurken omuzlarını silktiğini hay al edebiliyordum .

"Odasına mı gittin? Oraya nasıl girdin?" Ama sonra onun hastanedeki kafeteryada nasıl bir anda ortadan kaybolduğunu hatırladım. "Boşver."

"Dert etme, o bunun farkında bile değil."

"Mesele bu değil!" İnledim ve dokunmatik lambamın üstüne bir kere vurmak için uzandım. Lamba en düşük ayarda aydınlatmaya başladı. "İzinsiz bir şekilde insanların evine giremezsin. Bu yasaktır. Bu özel hayata saldırı. Bu… çok ürpertici."

Hattın diğer ucundaki Tod gücenmişti. "Günde on iki saat çalışıyorum. Yemek yemem veya uyumam da gerekmiyor. Bu durumda ölüm sonrası yaşamımın geri kalanında ne yapmam gerekiyor?" Yatak başlığıma yaslandım ve yüzüme dolanan saçlarımı arkaya attım. "Bilmiyorum, sinemaya falan git. Derslere katıl. Ama uzak durman…" Doğruldum, bir anda aklıma bir şey geldi ve şüpheyle çevreme bakındım. "Benim odama girdin mi?"

Hattın ucundan yumuşak ve içten bir kahkaha geldi. "Eğer odanın nerede olduğunu bilseydim yüz yüze konuşuyor olurduk Maalesef Nash adresini telefonuna kaydetmemiş. Ya da onu uyandırmadan bulabileceğim herhangi bir yere yazıp bırakmamış." "Küçük mucize," diye mırıldandım.

"Ama bu arada soyadın yazıyor, Bayan Cavanaugh."

Kahretsin. Soyadımla ve elverişli puf diye seyahat etme metoduyla birlikte nerede yaşadığımı bulması uzun sürmezdi. Belki de Brendon amca ölüm melekleri konusunda haklıydı.

"Neden aradığımı bilmek istemiyor musun, Kaylee Cavanaugh?" diye sataşarak sordu.

"Şey… evet." Ama artık bu bilginin, konuştuğu her kelimeyle daha da "zalimleşen" ölüm meleği Tod'la uğraşmaya değip değmeyeceğinden emin değildim.

"İyi. Ama sana anlaşmanın şartlarının değiştiğini söylemem gerekiyor."

Hüsrana uğramış olmanın getirdiği bir inlemeyi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. "Bu ne demek şimdi?"

Her nereye oturuyorsa, yerleşince hattın diğer ucundan yayların gıcırdama sesi geldi. Telefondan sızan tatmin duygusunu neredeyse tadabiliyordum. "Anlaşmaya bakmayı senin soyadın karşılığında kabul etmiştim. Ben kendi payıma düşeni yaptım ama artık an taştığımız geri ödemeye ihtiyacım yok. Ne kadar şanslısın ki tekrar pazarlık yapmaya istekliyim şu anda."

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Sesimde onun sesindeki keyifle aynı oranda şüphe olmasından hoşnut olmuştum.

"Adresini."

"Hayır." Bunu düşünmeye bile gerek yoktu. "Buraya girip de beni gözetlemeni istemiyorum." Ya da ailesinin Alt Dünyayla tanışmasını hiç istemediği Sophie'ye kendini göstermesini.

"Haydi ama Kaylee. Bunu yapmam."

Beni göremediği halde gözlerimi devirdim. "Bunu nereden bilebilirim? Bu gece Nash'in evindeydin."

"O başka."

"Nasıl başka?" Yorganımı belime kadar çektim ve başımı yatak başlığıma dayadım.

"Şey… önemli bir şey değil."

"Anlat bana."

Bir an tereddüt etti ve tekrar yumuşak bir gıcırdama sesi geldi. "Nash'i çok uzun zamandır tanıyorum. Ve bazen sadece… yalnız olmak istemiyorum." Sesindeki kırılganlık kalbimde yankılandı ve kafamı daha da karıştırdı. Ama sonra ne demek istediğini anladım. "Bunu daha önce de mi yaptın? Orada mı takılıyorsun yani?" "Hayır öyle bir şey değil. Kaylee… ona bunu *söyleyemezsin*!' İddiasının samimiyetine rağmen Tod un Nash'ten korkmadığını biliyordum. O sadece utanmaktan korkuyordu. Herhalde bazı şeyler ölümden sonra da değişmiyordu.

"Ona söylemezlik yapamam. Nash senin arkadaşın." En azından bir zamanlar öyleymiş. "Onu gözetlediğini bilmeye hakkı var.

"Ben onu gözetlemiyorum. Onun ne yaptığı umurumda değil ve ben asta…" Durdu ve sesi sertleşti. "Bak, ona söylemeyeceğine yemin et, ben de listede ne bulduğumu sana anlatayım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Onun küçük sırrın» tutmam için bana ödeme mi yapacaktı? Şahane. Ama… "Söylemeyeceğime nasıl güvenebilirsin ki?"

"Çünkü Nash bana senin yalan söylemediğini anlattı."

Harika. Zalim bir ölüm meleği beni onurlandırıyordu. "Öyle olsun. Listede ne bulduğunu söylersen karşılığında ben de ona bunu söylemeyeceğim. Ama sen de Nash'in evinden uzak duracağına yemin etmelisin."

Birden hattın diğer ucu sessizleşti; belli ki Tod vereceği kararla savaşıyordu. Nash'in evinde takılıyor olmakla ilgili bu kadar önemli olan şey neydi acaba? Kim bilir neden oraya geri dönme ihtiyacı duyuyordu?

Nihayet, "Anlaştık," dedi ve ben de rahatlayarak sessizce nefesimi verdim. Nedense sözünü tutacağına emindim.

"İyi o zaman." Yorganımı attım. Uyanmıştım. Demek ki artık ayağa da kalkabilirdim. "Listeye göz atabildin mi?"

"Bir boşluk yakaladım. Şefim kuzey yakadaki bir karışıklıkla ilgilenmek için bir saate yakın bir süre boyunca ofiste değildi. Ben de şifresini bildiğim için…"

"Nasıl oluyor da şifreyi biliyorsun?" Çalışma masamın sandalyesine oturdum ve seramik kavanozdan mavi bir pilot kalem çektim, on yıl önce kız izci ekibine katılmıştım ve o zaman mor ve yapışkanlı bir bloknota dalgınken bir şeyler karalama alışkanlığım geliştirmiştim. "Geçen ay yanlışlıkla kendini sistemden bloke etti ve ben ofiste tam olarak dijital çağda yaşamış tek ölüm meleği olduğum için teknik işlerle de ilgileniyorum."

Ah. Tuhaf ama ona inanmıştım. "Peki, listeden ne haber?"

"Orada değillerdi."

"Ne?" Kalemi düşürdüm, öfke omurgamdan aşağıya sıcak bir yol gibi inerek parmak uçlarımı yakmak için yayıldı. Boş vere mi pazarlık etmiştim? Sırf Tod'un listeye bakamadığını öğrenmek için mi Nash'ten bir sır saklamaya yemin etmiştim?

"İsimler. Listede yoktu," diye düzeltti ve sinirlerim biraz yumuşadı. Ama hemen arkasından bunu tanıdığım her kız adına beslediğim bir korku izledi. "Haklıydın," diye devam etti.

"Bu kızlardan hiçbirinin ölmesi gerekmiyordu."

TOD'LA KONUŞTUKTAN SONRA uyuyamadım. Amcama şüphemin doğrulandığını söylemem gerekiyordu: Tod'un ölüm meleği iş arkadaşlarından bir tanesi mesaiye kalıp izinsiz olarak ruh kapmaca oynuyordu. Ama ben onu iki saatlik bir uykudan, bu büyüklükte bir haber için bile uyandırmak istemiyordum. Diğer kızlardan hiçbiri öğlen on ikiden önce ölmemişti ve eğer ölümler belli bir düzene göre gerçekleşiyorsa, bir

sonrakine kadar biraz daha zamanımız vardı.

Amcam ve babama aynı zamanda söyleyecektim; böylece iki kere söylemek zorunda kalmayacaktım. Ve tabii umuyordum ki zalim bir ölüm meleğinin, telefon numaramı nasıl aldığını ve beni neden gecenin bir yansında aradığını sabah sabah açıklamak *Tanında.* kalmayacaktım.

Ama Nash e söylemek için bekleyemezdim. Rehberde onun ismini ararken nabzım hızlanmaya başladı. Kalbim ona söyleyeceklerimle ve ona söylememeye yemin ettiğim şeyle ağırlaşmıştı. Kesin olarak inanıyordum ki sır tutmak hiçbir ilişki için iyi değildi; benim ailem bunun bir kanıtıydı. Ama Tod, Nash'in evine tekrar gitmeyeceğine yemin etmişti, o yüzden sun zararsızdı ve bu sırrı saklayarak kurtarabileceğim hayattan düşünecek olursak buna değerdi.

Öyle değil mi?

Telefon işkence eden bir yavaşlıkla kulağımda üç kez çaldı. Yine de bir parçam onun telefonu açmayacağım umuyordu. Nashe söylemek için de birkaç saat daha bekleyebilirdim.

Dördüncü çalışta telefonu açtı.

"Alo?" Nash'in sesi de benimki kadar yorgun çıkıyordu.

"Merhaba, benim." Artık oturamayacak kadar tedirgindim, yatağımı boylu boyunca arşınlamak için ayağa kalktım.

"Kaylee?" Anında uyanmıştı, bu benim gerçekten kıskandığım bir yetenekti. "Ne oldu?"

Şifonyerimin üstündeki yuvarlak camdan kâğıtlığı kaldırdım ve konuşurken avucumun içinde yuvarlamaya başladım. Omuzum ve kulağımın arasında sıkıştırılmış ince telefon yüzünden başım acı veren bir açıyla eğilmişti. "Kızlar listede değilmiş."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun…" Nefesi öfkeyle kesildi ve gözlerimi kapayarak patlamayı bekledim. "Piç kurusu! Seni buldu, değil mi?"

"Sadece telefon numaramı."

"Nasıl?"

"Ben… senin ona sorman gerekiyor." Nashe söylemeyeceğime yemin etmiştim ama ona yalan da söylemeyecektim.

"Sorun değil." Eliyle telefonun ağzını kapatırken bir sürtünme sesi oldu ama yine de bağırışını duydum. "Dışarıya çık, Tod!"

"Onun orada olduğunu biliyor muydun?" Ne kadar öfkeli olduğunu bildiğim halde gülüşümü bastıramadım.

Nash, "Düşündüğünün yarısı kadar bile sinsi değil," di ve homurdandı.

Cam topu tekrar şifonyerimin üzerine koydum ve telefonumu elime aldım. Aynada yatak başımı görünce tekrar arkamı döndüm.

"Sen de öyle. Eğer bağırmayı kesmezsen annen uyanacak."

"Bu gece on birden yediye kadar hastanede olacak."

"Eminim Tod şimdiye kadar gitmiştir." Herhalde beni Nash'in evinden aramamıştı…

Hattın diğer ucunda, bir kapı gıcırdayarak açıldı ve parkeler Nash'in ayaklarının altında çatırdadı. "Hâlâ burada."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Bir sessizlik daha oldu ve bu sefer telefonu kapamaya yeltenmedi çünkü artık bağırmayacaktı. "Ben oyun oynamıyorum, Tod. Eğer beş saniye içinde kendini göstermezsen şefini arıyorum."

"Sende telefonu yok ki." Tod'un sesi fısıldarken bile ayırt ediliyordu. Beni Nash'in evinden *aramıştı* demek!

Neden? Erkek arkadaşımın gözüne sokmak için mi?

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim." Nash'in sesi o kadar öfkeliydi ki neredeyse tanınmayacak gibiydi.

Buna karşın Tod, her zamanki gibi sakindi ve muhtemelen bu Nash'i daha da çok sinirlendiriyordu. "Ben de onun yakınlarında değildim zaten ama sen böyle yapmamı söylediğin için değil. Çünkü beni davet etmedi." *Henüz*… Üçümüz de dile getirmediği bu sözü duymuştuk. Nash'in hiddetini telefondan bile hissedebiliyordum.

Bir süre sonra da duydum.

"Ne yaptığını zannediyorsun?" diye emredercesine sordu. Sesi yumuşak ama tehlikeli bir hale gelmişti.

"Sana hesap vermem, Nash."

“Odamdan çık, bu evden de ve Kaylee’den uzak dur. Yoksa yemin ederim, yarın hastaneye gelir, senin tüm vardiyam cehenneme çevirirız.”

Tüylü mor halımın üstünde donup kaldım. Bir ölüm meleği ve niyetlendiği kıyım arasında durmanın düşüncesi bile beni dehşete sürüklemişti. “Nash, bize bir iyilik yapıyordu.” Ama ikisi de beni duymazdan geldi.

Tod, “Eğer bir daha iş yerime gelirseniz, kıçlarınızı bir noel hayaleti gibi avlarım!” diye bağırdı.

Nash, “O bir gecelik bir avlanmaydı,” diye mırıldandı ama ölüm meleği cevap vermeyince içini çekti. Sonra kanepesi olduğunu varsaydığım bir yere oturdu ve yaylar gıcırdadı. “Gitti.”

“Onun ölü olduğunu bana neden söylemedin?”

“Çünkü zaten seni bilgi yağmuruna tutuyordum ve bir doğaüstü gerçeği daha öğrenmenin sana ağır gelebileceğini düşündüm.” “Aramızda daha fazla sır olmasın, Nash.” Keyfim kaçmıştı. Halının üzerine oturdum.

Lambamın loş ışığında halının üstündeki mor düğümleri çekiştirmeye başladım. “Bunları kaldırabilirim. Şu andan itibaren benden hiçbir şey saklama.”

“Tamam. Özür dilerim. Tod’la ilgili bilgi mi istiyorsun?” Sesi mesafeli geliyordu; sanki daha söylemeden pişman olmuş gibiydi. Yatağıma doğru emekledim ve dokunmatik lambamı kapattım. Yastığımın soğuk yüzüne bir yanağımı dayadım. “Her şeyi değil ama en azından beni ilgilendiren kısmım.”

Nash derin bir nefes aldı. İsteksizliğini hissedebiliyordum. Buyanım söylediklerimi geri almak istiyordu; Nashe bana bir cevap borcu olmadığım söylemek istiyordum. Ama diğer yanımda bu cevaplara ihtiyacım olduğu konusunda ısraraydı. Tod’un davranışları beni korkutmuştu ve eğer Nash neyin içinde olduğuma dair bir bilgiye sahipse, bunu bilmek istiyordum.

Nash, “Onu uzun zamandır tanıyorum,” diye söze başladı. Hiçbir şey kaçırmamak için kıpırdamadan bekliyordum. Onunla gecenin bir yarısı, karanlıkta, yatağımdan konuşmak her şekilde tuhaftı… Sesi yakın geliyordu, neredeyse kulağıma fısıldar gibiydi. Bu düşünce kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu ve birden her yanım ısındı.

‘‘Eskiden oldukça yakındık. Sonra o birkaç yıl önce öldü ve ölüm melekleri onu işe aldı. İşi kabul etti çünkü bu iş burada, yaşayanların arasında kalmanın tek yoluydu. Ama işe alışana kadar çok zorluk çekti.” Nash sustu ve sonra sesi düşünceli geldi. “O yüzden senin ölümü bu hayatın önemli bir parçası olduğunu anlamana yardımcı olacağım düşündüm. Çünkü o da aynı süreçten geçti, herkesi kurtarmak istedi. Ama sonra bunu aştı, Kaylee ve buna alışmasının çok ciddi sonuçları oldu. Artık bizim düşündüğümüz gibi düşünmüyor. Aynı değerlere ve endişelere sahip değil. O artık gerçek bir ölüm meleği ve de tehlikeli.”

Kaşlarımı çatarak Nash’in bilmeyip de benim Tod hakkında bildiğim şeyi düşündüm. “Belki düşündüğün kadar tehlikeli değildir. Belki sadece… bir arkadaşa ihtiyacı vardır.”

“Telefon numaram bulmak için evime gizlice girdi. Eğer insan olsaydı polis çağırırdım. Gördüğün gibi onu şefine şikâyet etmek dışında yapacak pek bir şey yok.” Bu da Tod’u öldürmek kadar kötüydü. “Yemin ederim eğer ölü olmasaydı onu ben kendi ellerimle öldürürdüm. Üzgünüm Kaylee, seni ona asla götürmemem gerekirdi.”

Odamda tek başıma, içimi çekerek soluma döndüm ve telefonu sağ kulağıma aldım. “Sonuçta bize gereken bilgiyi verdi.”

“Ve öyle görünüyor ki bundan biraz daha fazlasını da yapmış.” Nash derin bir nefes aldı. Sakinleşmiş gibiydi.

Yatağımda oturdum ve soğuk ayaklarımı battaniyenin altına kaydırdım. “Yardım etmeye çalışıyordu.”

“O kötü biri değil, biliyorum. Ama… değişimden beri… sadece kendi koşullarıyla yardım ediyor ve ona bir kâr getirmeyecek hiçbir şeyi yapmıyor. Böyle birine borçlu kalmak, özellikle de bir ölüm meleğine, iyi bir fikir değil. Bunu, onun yardımı olmadan halletmeliydik.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Evet, Tod çizgiyi aşmıştı. Hatta birden fazla. Ama Nash bile ölüm meleğinin kötü biri olmadığını kabul ediyordu. Ve bakacak olursak bizim için sözünde durmuştu.

Nash oturduğu yerde kıpırdayınca yaylar inledi. “Peki, plan nedir? Hâlâ bir sonraki kızın kim olacağım ya da başka birinin olup olmayacağım bilmiyoruz.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım, söyleyeceklerime ne tepki vereceğini kestiremiyordum.

“Ben süvarileri yardıma çağırdım.”

“Neleri?”

“Amcamı ve babamı.” Şimdi tamamen uyanmış bir halde tekrar lambama dokundum ve oda aydınlandı. “Brendon amca eğer karışmamaya söz verirsem neler olduğuna bir bakacağını söyledi.” Nash pürüzlü sesiyle kıkırdayınca, üzerimde sıcak bir ışık parıldamış gibi hissettim. “Amcamı sevmiştim zaten.”

Gülümsedim. “Bütün o yalanları saymazsak, fena biri değildir. Sabah onlara listeden bahsedeceğim.”

“Detayları bana cenazede anlatırsın.”

“Yolda da anlatabilirim, tabii hâlâ seni almamı istiyorsan.” Onu tekrar göreceğimi düşününce içimi sımsıcak bir duygu sardı. “Çok iyi olur.”

15

SABAH, PANJURLARIN ARASINDAN sızan gün ışığıyla uyandım. Yatak odamın kapısı birinin yumruğuyla sallanıyor ve gümbürdüyordu. "Kaylee o tembel poponu yataktan kaldır!" Sophie bağırıyordu. "Baban telefonda."

Örtüleri kaldırarak yuvarlandım ve başucumda duran çalar saatime baktım. 08.45'ti. Babam beni bir saatten az bir süre sonra görebilecekken neden arıyordu? İndiğini söylemek için mi? Ya da *inmediğini.*

Gelmeyecekti. Bunu tahmin etmeliydim.

Bir an için kuzenimi duymazdan geldim ve kademeli tavanın köşesindeki kalın taç şeklindeki kartonpiyere bakarak öfkemin yüzeyin hemen altında kaynamasına izin verdim. Babamı on sekiz aydır görmemiştim ve şimdi *insan* olmadığımı bana niye söylemediğini anlatmak için bile gelmeyecekti.

Ona ihtiyaç duyduğum falan yoktu. Onun korkaklığı sayesinde, emrimde iyi iş gören gardiyanlarım vardı ne de olsa. Ama bana bir açıklama borçluydu ve eğer bu açıklamayı yüz yüze alamayacaksam, telefonda duymayı talep edebilirdim.

Yatak örtülerimi attım ve yerde duran pijama altını giydim. Kapıyı açtığımda Sophie karşımdaydı. Baştan aşağıya makyajlı ve giyimli, her zamanki gibi taze ve kendini toparlamış görünüyordu. Gece uykusundan kalan tek işaret, gözlerinin çevresindeki şişkinlikti. Buna kimyasallar sebep olmuştu ama muhtemelen bir saat içinde geçmiş olurdu.

Bu zombi haplarından *aldığım* son sefer bir enkaz gibi uyanmıştım.

"Teşekkürler." Sophie'den telefonu aldım, sadece başım ileri geri salladı ve arkasını dönerek koridorda ağır ve isteksizce yürüdü. Hoplayıp zıplayarak dikkat çekmeye çalışan enerjisinden eser yoktu.

Odamın kapısını tekmeyle kapattım ve kablosuz telefonu kulağıma tuttum. Cep telefonumdan sonra bana büyük ve hantal gelmişti. Ev telefonunu en son elime aldığım zamanı hatırlamıyordum bile.

Ahizeye, "Beni cepten arayabilirdin," dedim.

"Biliyorum."

Babamın sesi aynı hatırladığım gibiydi; derin, yumuşak ve mesafeli. Muhtemelen görünüşü de hiç değişmemişti. Bu da geçen zamanın farkında olsa da beni görünce şoka gireceği anlamına geliyordu. Beni son gördüğünde neredeyse on beş yaşındaydım. Bazı şeyler değişmişti. *Ben* değişmiştim.

"Bu numara ezberimde, o yüzden buradan aramak bana daha kolay geldi," diye devam etti. Bu, kızım arayıp sormayan bir babanın konuşmasıydı. Aslında, *Faturasını ödüyor olmama rağmen cep telefonu numaranı hatırlamadığım için çok utanıyorum*, demek istiyordu.

"Dur tahmin edeyim." Çalışma masamın sandalyesini çekerek oturdum ve ellerimi meşgul etmek için bilgisayarımın açma düğmesine bastım. "Gelmiyorsun."

"Tabii ki geliyorum." Yüzünün asıldığını telefondan bile anlayabiliyordum ve o anda geri plandaki sesi de duyabildiğimi fark ettim. Hoparlörden bir anons geldi. Parça parça konuşmalar. Yankılanan ayak sesleri.

Havaalanındaydı.

"Uçuşum motordaki bir sorun yüzünden Chicago'da ertelendi. Ama en geç bu akşam orada olacağım. Sadece gecikeceğimi söylemek için aradım."

"Ah. Tamam." *Bana her şeyi telefonda anlatmasını isteyerek söze başlamadığım için çok mutluyum.* "Bu gece görüşüyoruz o zaman."

"Evet." Sonra bir sessizlik oldu çünkü ne söyleyeceğini bilemiyordu ve ben de bir şey söyleyerek bu durumu onun için *kolaylaştırmayacaktım.* Sonunda boğazım temizledi. "İyi misin?" Sesi… ağır geliyordu, sanki daha fazla şey söylemek istiyordu ama sözcükleri havada asılı kalıyordu.

"iyiyim." *Sanki iyi olmasam bu konuda bir şeyler yapabileceksin,* diye düşündüm. Faremi oynatınca küçük oku ekranın üzerinde gördüm. "Biraz alışmam gerekiyor tabu ama tüm sırların açığa çıkması için hazırım."

"Bütün bunlar için çok üzgünüm, Kaylee. Sana her konuda gerçeği anlatmak zorunda olduğumu biliyorum ama bunların özellikle bir kısmını söylemek benim için pek de kolay olmayacak. O yüzden biraz sabırlı olmana ihtiyacım var. Lütfen."

"Sanki başka seçeneğim var da." Tüm hayatım haline gelmiş bu korkunç yalan yüzünden ne kadar öfkeli de olsam hepsinin beni niye aldattığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Kesin, bana gerçeği söylemektense, deli olduğumu düşünmeme izin vermeleri için kesin iyi bir nedenleri vardı.

Babam içini çekti. “Geldiğimde seni akşam yemeğine götürebilir miyim?”

“Em *Her şeyler* yemem gerekecek.” İnternet tarayıcıma iki kere tıkladım ve güncellendiğini umarak arama çubuğuna yerel bir haber istasyonunun adını girelim.

Uzun bir süre tereddüt etti. Daha fazlasını bekliyor gibiydi. Bir yanım ne kadar çok konuşmak istese de, acı çektiğim bu korkunç sessizliği aslında ona yaşatmak istemesem de direndim. Doğum günü ziyaretleri ve noel kardan hayatımda bir yer edinebilmesi için yeterli değildi. Özellikle onların da artık gelmediğini düşünecek olursak… “Bu akşam görüşürüz, o zaman.”

“Tamam.” Telefonu kapatıp masanın üstüne koydum ve birkaç sahne boyunca telefona boş boş baktım. Sonra tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. Babamı düşüncelerimden uzaklaştırabilmek için internette günün başlıklarını okumaya başladım. En azından o verandada belirene kadar.

Alyson Baker ya da Meredith Cole’la ilgili yeni bir şey yoktu ama adli tıp Heidi Anderson’ın ölüm nedenini beyan etmişti. Kalp yetmezliği. Sonuçta hepsi de bu yüzden ölmemiş miydi? Ama Heidi vakasında kalp yetmezliği için bir neden belirtilmemişti. Başından beri bildiğim gibi bir anda ölmüştü işte. Nokta.

Tekrar sinirlenerek bilgisayarı kapattım ve banyoya giderken ev telefonunu yerine bıraktım. Yirmi dakika sonra duş almış, saçına fön çekmiş ve giyinmiş olarak mutfak tezgâhında bir bardak meyve suyu ve bir yulaf ezmeli atıştırmalıkla oturuyordum. Tam ambalajı açmıştım ki Val yenge içeri girdi. Her zamanki ipek olana değil de amcamın havlu sabahlığına sarınmıştı. Saçları büyük san bir düğüm gibiydi. Dün sürülmüş saç şekillendiricisi saçının bazı yerlerini havaya kaldırmıştı. Geceden kalma bir *punk rockerın* saçları gibi duruyordu. Göz kalemi gözlerinin altına akmıştı ve teni solgundu. Allık ve fondöten cildinde leke gibi duruyordu.

Doğruca kahve makinesine gitti, makine doluydu ve dumanı tütüyordu. Birkaç dakika boyunca o kahvesini yudumlarken ben de meyve suyumu içtim. O ikinci fincanı almaya tezgâha geldiğinde kafein, sistemine giriş yapmıştı.

“Dün gece için üzgünüm, tatlım.” Bir elini, düzeltmeye çalışarak saçlarının içinden geçirdi. “Seni erkek arkadaşının önünde utandırmak istemedim.”

“Önemli değil.” Ambalajı buruşturarak mutfağın diğer ucundaki çöp kutusuna fırlattım. “Yanlış giden onca şeyin arasında sarhoş bir yengeyi pek de sorun etmedim.”

Yüzünü ekşitti ve başını salladı. “Bunu hak ettim sanırım.”

Ama onun her hareketiyle irkilişini izlerken kendimi suçlu hissettim. Sanki havayla temas ederken bile canı acıyordu. “Hayır, hak etmiyorsun. Özür dilerim.”

“Ben de.” Val yenge gülümsemeye çalıştı. “Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam bile. Hiçbiri senin suçun değil.. .”Bakışlarını kahvesine dikti. Sanki daha söyleyeceği bir şeyler vardı da hepsi kahve fincanın içine düşmüş ve sırılsıklam olmuştu.

“Bunun için üzülme.” Portakal suyumu bitirdim ve bardağı lavaboya koydum. Sonra odama yollandım. Emma’ya cenazeye gelip gelmeyeceğini sormak için mesaj atmıştım.

Annesi, Emma’nın benimle cenazeden on beş dakika önce, yani bire çeyrek kala buluşacağını söyledi.

Sabahın geri kalanı boş boş televizyon seyrederek ve internette sörf yaparak geçti. Tod’un verdiği bilgiyi aktarmak için iki defa amcamı yalnız yakalamaya çalıştıysam da her defasında oldukça sıkıntılı ve yapışkan biriyle, yani Sophie’yle beraberdi. Belli ki Sophie cenazeden en az benim kadar korkuyordu.

Pek bir şey yiyemediğim erken bir öğle yemeğinden sonra tişörtümü değiştirdim. Kurtaramadığım birinin cenazesi için uzun koyu siyah bluzumun daha doğru bir seçim olduğunu düşünmüştüm. Kapıdan çıkarken Sophie’yi holdeki bankta otururken gördüm, ellerini dar, siyah bir elbisenin eteğinde kavuşturmuştu, kafasını eğdiğinden, uzun, sarı saçları neredeyse göğsünün altına kadar geliyordu. O kadar acınacak bir halde ve o kadar kaybolmuş görünüyordu ki arabada Nash’le baş başa olma zevkinden mahrum kalmayı göze alarak onu okula bırakmayı teklif ettim.

“Beni annem götürüyor,” dedi ve büyük, üzgün gözleriyle bana bir bakış attı.

“Tamam.” *Böylesi daha iyi.*

Beş dakika sonra Nash’in evinin önündeydim ve arabaya gelmesini beklerken tedirgindim. Gecenin bir yarısında Tod’la ettiği tuhaf kavgadan ve bu durumu gönülsüzce benimle tartıştıktan sonra onunla konuşmaya korkuyordum. Ama kapıyı kapar kapamaz beni öpmek için eğildi ve öpücüğün derinliğinden ve ikimizin de bunu sonlandırmaya pek niyeti olmamasından, yaşadığımız garipliğin üstesinden geldiğini düşündüm.

Okulun otoparkı tıka basa dolduydu. Ebeveynlerin çoğu gelmişti ve bazı devlet adamları da oradaydı. Sabahki gazetede yazdığına göre okul, öğrencilerinin yasla nasıl başa çıkacağım öğrenmesi için danışmanlar çağırmıştı. Arabayı otoparkın yanına, spor salonuna yakın bir yere park etmek zorunda kaldık ve beş yüz metre kadar yürüdük. Yolda Nash elimi tuttu ve ön kapıda Emma’yla buluştuk. Onu okula kız kardeşlerinden biri bırakmıştı. Ben de onu eve geri götüreceğime söz vermiştim.

Emma berbat görünüyordu. Saçını sıkı bir şekilde toplamıştı ve çok az makyaj yapmıştı. Kızarmış gözlerine bakılırsa bayağıdır ağlıyordu. Ama Meredith’i benden daha fazla tanımıyordu.

“İyi misin?” Boştaki kolumu beline doladım ve beraberce çift kanadı kapıdan geçerek kalabalığı yardık.

“Evet. Bütün bu olanlar çok tuhaf. Önce kulüpteki kız, sonra da sinemadaki. Şimdi de bizim okuldan biri. Herkes bunu konuşuyor. Ve *senin* hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.” Son cümleyi fısıldayarak söylemişti.

“Aslında durum bundan daha da tuhaf,” dedi Nash ve ben Emma’yı tuvaletlerin oradaki boş köşeye doğru yönlendirdim. Ona yeni gelişmelerden hiçbirini anlatma şansım olmamıştı ve ilk defa telefonla konuşmasının yasaklanmış olmasına seviniyordum. Cezalı olmasaydı çoktan bütün hikâyeyi anlatmış olurdum; *bean sidhe*, ölüm melekleri ve ölüm listeleri. Tüm bunları üzerinde bir kere bile düşünmeden anlatıverirdim. Tabii bu da onun daha çok korkmasına neden olurdu.

“Nasıl bundan daha tuhaf olabilir ki?” Lobide dolanan kasvetli kalabalığı göstermek için kollarını açtı.

Kulağına yaklaşmak için parmak uçlarımda yükselerek, “Yanlış giden bir şeyler var. Onların ölmemesi gerekiyordu,” diye fısıldadım. Nash de diğer yanıma geldi.

Emma’nın gözleri büyüdü. “Bu da ne demek şimdi? Kimin ölmesi gerekiyor ki zaten?”

Nashe bir bakış attım ve başını hafifçe iki yana salladı. *Buraya gelmeden önce Emma ya ne kadarını anlatacağımızı konuşmalıydık*. “Şey. Bazı insanların ölmesi gerekiyor yoksa dünyada nüfus patlaması olurdu. Yani… yaşlı insanlar gibi. Onlar yaşayacaklarını yaşamışlar. Hatta bazıları çoktan gitmeye hazır. Ama gençler bunun için henüz hazır değil. Meredith hâlâ hayatın başındaydı.”

Emma bana aklımı kaybetmişim ya da IQ’m düşmüş gibi baktı. Hayır, ben iyi yalan söyleyemiyordum. Ama teknik olarak ona zaten yalan söylemiyordum.

Emma hâlâ benim ölümle ilgili tuhaf konuşmamı çözmeye çalışırken Nash bizi spor salonunun orada toplanan kalabalığa yönlendirdi, ziyaretçiler bölümünün ortasında birkaç boş yer bu lup yüzlerce insanın arasına karışarak tribünlere oturduk. Basket potalarından birinin altına geçici bir sahne kurulmuştu ve birkaç okul görevlisi Meredith’in ailesiyle birlikte yan yana dizilmiş, okul sancağının, eyalet bayrağının ve ulusal bayrağın altında oturuyordu.

Sonraki bir buçuk saat boyunca Meredith’in arkadaşlarının ve ailesinin bize onun ne kadar iyi biri olduğunu, ne kadar tatlı, akıllı ve nazik olduğunu anlatmasını dinledik. Eğer aramızda olsaydı, bu sözlerinin hepsi Meredith için geçerli olmazdı aslında ama ölen insanlar geride kalanların gözlerinde her zaman aziz ve azize olurlardı. Şüphesiz Bayan Cole için de bu böyleydi.

Dürüst olmak gerekirse güzel ve popüler olmasının yanı sıra, birçoğumuzdan farkı yoktu. İşte herkes, tam da bu yüzden üzgündü. Eğer Meredith ölebiliyorsa hepimiz ölebilirdik. Emma’nın gözleri birkaç defa sulandı ve Bayan Cole ağlayarak podyuma çıktığında benim görüşüm de yaşlarla bulanıklaştı.

Sophie en alt sırada oturuyordu. Çevresi, gözyaşları yüzünden akan rimellerini küçük, güzel çantalarından çıkardıkları mendillerle silen dansçılarla doluydu. Bir kısmı konuşma yapmıştı ama en çok da Meredith’in sınıf arkadaşları üzerlerine yeni gelen bir ağırbaşlılıkla eski ve boş laflar söylüyorlardı. Meredith bizim yola devam etmemizi isterdi. O hayatı ve dans etmeyi severdi ve onun yokluğunda hiçbirimizin durmasını istemezdi. Bizi ağlarken görmek istemezdi.

Son sınıf arkadaşının da konuşmasından sonra tavandan aşağıya doğru ekran görevini görecek beyaz bir bez sarkıtıldı ve birileri Meredith’in doğumdan ölüme kadar olan fotoğraflarının yer aldığı videoyu onun en sevdiği şarkılar eşliğinde gösterdi.

Bu sırada birkaç öğrenci ayağa kalktı ve lobiye doğru gitti. Orada danışmanlar öğrencileri bekliyordu. Burun çekmeler ve ağlamalar etrafımızda yankılanıyordu. Yas tutan bir topluluktuk ve düşünebildiğim tek şey, Meredith’in ruhunu izinsiz bir şekilde alan bu ölüm meleğini bulamazsak tüm bunların tekrar olabileceğiydi.

Cenazeden sonra Nash, Emma ve ben yavaşça tribünlerin arasında ilerledik ve binayı boşaltmaktansa birbirlerini rahatlatmaya çalışmayı tercih eden bir insan seline yakalandık.

Sonunda spor salonu sahasına ulaştık, burada da bir araya gelmiş gruplar vardı. Dört çıkıştan birinin önünde büyük bir kalabalık oluşturmuşlardı. Okulun önüne park ettiğimiz için, kalabalıktan adım adım sıyrılmaya çalışarak ana kapıya yöneldik

Nash elimi tutuyordu ve kolu benim koluma sürtünüyordu. Birden üzerime beni mahveden bir üzüntü çöktü ve ağır bir şekilde göğsüme ve mideme oturdu. Ciğerlerim daraldı ve boğazımda dayanılmaz bir kaşıntı başladı. Ama bu sefer karanlık öngörüm üzerime hücum ettiğinde, çığlığımı bastırıp bir arkadaşımın daha gözlerimin önünde ölmesine izin vermektense, ona kendimi açacaktım.

Ölüm meleği buradaydı ve onu durdurmak için bir şansımız olacaktı.

16

NASH'İN ELİNİ KAVRADIM. Bana doğru baktı ve gözleri büyüdü. "Yine mi?" diye fısıldadı, eğildiği için dudakları kulağıma sürtünmüştü. Ben sadece evet anlamında başımı salladım. "Peki kim?" Başımı iki yana salladım; nefes alış verişim sıklaşıyordu. Henüz kaynağın yerini saptayamamıştım. Çok fazla insan vardı ve çok sıkışıktı. Koyu renklere bürünmüş bütün vücutlar, cenaze giysilerinden oluşan sanal bir kamuflajla birbirine karışıy ordu ve bir şeki l diğerinden ayırt edilemiyordu.

Bir anda şüphe kalbime bir yıldırım gibi düştü ve kararlılığımı delip geçti. *Ya bunu başaramazsam? Ya kurbanı bulamazsam, ya bulup da kurtaramazsam?*

"Tamam, Kaylee sakin ol." Fısıldadığı kelimeler neredeyse somutlaşarak üzerimden kaydı. Gözleri yavaş ve sabit bir korkuyla dönmeye başlamışken bile beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Yavaşça çevrene bak Onu kurtarabiliriz. Ama önce onu bulman gerekiyor " Söylediklerini yapmaya çalıştım ama çok telaşlıydım, çığlık kafamın içinde büyüdükçe paniğim çılgınca bir vızıldamaya dönüşüyordu. Düşünmemi engelliyordu. Mantığı soyut bir kavrama dönüştürüyordu.

Nash bunu fark etmiş gibiydi. Yüz yüze gelebilmemiz için önüme geçti. Burnu alnımın birkaç santim ötesindeydi. Gözlerimin içine baktı ve iki elimi birden tuttu. Kalabalık bize sürtünerek yanımızdan geçiyordu, çevremizden akmak için yeryüzüne çıkan bir nehrin suyu gibi ayrılıyorlardı. Birkaç kişi bize baktı ama kimse durmadı. Neyse ki spor salonunda sinir krizi geçiren tek genç kız ben değildim ve birçok kişi de benden daha yüksek bir ses çıkarıyordu. En azından şimdilik…

Çenemi kenetledim. Erkekleri ve yetişkinleri es geçip kızların üzerinde oyalanarak kalabalığa göz gezdirirken hayatım boyunca hissettiğim en güçlü ruh şarkısını bastırıyordum. Buralarda bir yerdeydi ve ölmek üzereydi. Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama eğer onu zamanında bulabilirsem ve Nash'in bana anlattığı şeyi yapabilme yeteneğine sahipsem, onu geri getirebilirdim. Onu *biz* geri getirebilirdim.

Ondan sonra tek yapmamız gereken, bu düzenbaz ölüm meleğinin öfkesinden kaçınmaktı.

Bu belki bir tesadüf ya da benim hissettiğim bir ihtiyaç olabilirdi ama gergin ilişkimize rağmen kuzenimin iyi olup olmadığını görmek istedim. Bakışlarım öncelikle Sophie'yi aradı. Spor salonunun diğer ucunda, basket potalarının orada bir grup gözü yaşlı arkadaşıyla beraberdi, herkes üzüntüyle birbirine sarılıyordu. Ama o kırmızı nemli yüzlerden hiçbiri paniğimi yoğunlaştırmadı ve hiçbiri sadece benim görebileceğim gölgelerin örtüsüyle kararmamıştı. Kızlar acılı olmaları dışında iyilerdi. Neyse ki üzüntülerine üzüntü katmayacaktım.

Sonra dikkatim kümelenmiş bir kız grubuna kaydı. Sanırım birinci sınıfa gidiyorlardı. Nereye baksam daha çok kız görüyordum. Bazıları elbise, bazıları siyah pantolon, kimi de yeni yetmeliğin üniforması olan blucinlerini giymişlerdi. Sanki erkekler ve yetişkinler artık yoktu. Bakışlarım sadece kızlara gidiyordu. Ama hiçbir yüz -çilli, yaşlı, ince, yuvarlak, solgun, karanlık ve bronzlaşmış- bakışlarımı tutsak etmiyordu. Hiçbiri ruhuma seslenmiyordu.

Nihayet bir dakikadan kısa ama bana sonsuz gibi gelen bir süreden sonra bakışlarım tekrar Nash'i buldu. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu ve boğazım çığlığımı bastırdığım için şişmişti, Tırnaklarım, ellerine batmıştı. Başımı salladım ve gözlerime dolan yaşları tuttum. Kız buralarda bir yerlerdeydi; içimdeki çığlığın benzeri görülmemiş gücüne dayanarak bunu biliyor ama onu bulamıyordum.

"Tekrar dene." Nash ellerimi sıktı. "Bir kere daha." Başımla onu onayladım ve içimde patlamak üzere olan sesi zorla yuttum. Bu, kırık cam yutmak gibi bir acı verdi ama bu sefer onu bastırmanın oldukça ciddi bir nedeni vardı. Göğsüm ve boğazımdaki baskı arttı ve eğer onu yakında bırakamazsam veya kaynaktan uzaklaşamazsam bedenimin açılan bir keder yarası gibi parçalanacağından emindim.

Bu sefer umutsuzca omuzunun üzerinden baktım. İnsanlar hâlâ yavaşça çıkışa doğru ilerliyordu. O yöndeki herkesin sırtları bana dönüktü. Kimlikleri adsız başlarının arkasında gizlenmişti. Uzun, iri dalgalı saçları olan zayıf bir kızıl. Birbirinin aynı siyah dalgalı saçları olan tıknaz iki kız. Saçı bir cetvel kadar düz ve ince olan kumral bir kız arkasını döndü ama bu da paniğimi artırmadı.

Sonra bir baş dikkatimi çekti; bu başka bir sarışındı, birkaç adım ötedeydi ve üzerine onun dışında kimseyi kapsamayan kalın, uğursuz bir gölge düşmüştü. Bakışlarım onu bulur bulmaz boğazım kasıldı ve çığlığı salabilmek için çenem açılmaya çalışıyordu. Ciğerlerim havasızlıktan acıdı ama havayı içime çekmeye korkuyordum. Bunun henüz bırakmaya hazır olmadığım çığlığımı ateşleyeceğine inanıyordum. Sarışın, uzun boylu ve kıvrımlıydı, sırtının ortasına kadar olan saçları düz bir şekilde kesilmişti. Eğer saçını atkuyruğu yapmış olsaydı onun Emma olduğuna yemin edebilirdim.

Ama o her kimse, ölmek üzereydi.

Nash'i uğramadığım için elini istediğimden de fazla sıkmak zorunda kaldım. Tam elini çekiyordu ki birden gözleri anlayışla büyüdü ve ağzı sımsıkı bir çizgiye dönüştü.

"Nerede?" diye aceleyle fısıldadı. "Kim?"

Şarkıya direnmekten zayıf düşmüş bir halde sadece sarışına doğru başımla işaret ettim ama pek işe yaramadı. Bu hareketim, yansından fazlası genç hanım olan en az elli kişiyi kapsıyordu.

"Bana göster." Sol elimi bıraktı ama diğer elimi hâlâ tutuyordu. "Yürüyebilir misin?"

Başımla onayladım ama yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Kafamda sessiz çığlıklar yankılandı, bacaklarım titredi ve boştaki elimle havayı tutmaya çalıştım. Ağzımdan yumuşak ve kısık bir ses kaçtı ve şarkı, mühürlemeyi beceremediğim dudaklarımdan sızmaya başladı. Bununla beraber tanıdık bir karanlık geldi, görüşümü örten gri, tuhaf bir filtre. Sanki dünya üzerime kapanıyordu, bir yandan da anormal şekiller ve kimsenin göremediği bir dünya, gözlerimin önünde belirmeye başladı.

Nash beni ileriye çekti. Sendeledim, nefes nefese kaldım ve ağzım açıldı. Ama o hemen beni dik konuma getirdi ve ben tekrar ağzımı kapadım; çığlık atmamak için aceleyle dilimi ısırdım. Ağzıma kan dolmaya başladı ama bir sonraki adımımı kendi irademle attım. Acı düşüncelerimi netleştirmiş, görüşüm normale dönmüştü.

Sendeleyerek Nash'in yönlendirmesiyle yavaş adımlarla yürümeye çalışırken birden başımı salladım. Sadece on iki adım atmıştım. Dikkatimi toplayabilmek için adımlarımı sayıyordum. Sarışın kız dokunabileceğim kadar yakınımdaydı, kalabalıkla beraber yavaş yavaş kapıya doğru ilerlemeye çalışıyordu. Arkasında durdum ve Nashe işaret ettim.

Nash hastalanmış gibi görünüyordu. Yüzü birden bembeyaz oldu ve sanki boğazı aslında hiç söylemek istemediği bir şeyi yutmak için uğraşıyordu. "Emin misin?" diye fısıldadı ve ben tekrar başımla onayladım. Çenem feryadımı tutmak için gösterdiğim çabadan artık gıcırdıyordu. Emindim. Oydu.

Nash'in parmakları ürkütücü gölge örtüsünün içinden geçti ve bana son bir kez baktı. Ve elini kızın sağ omzunun üzerine koydu.

Kız döndü ve az kalsın kalbim duruyordu.

Emma.

Bir ara atkuyruğunu açmış ve ben panikle boğuşurken bizi arkada bırakarak öne ilerlemişti.

Kendimi nefes almaya zorladım ve dişlerim hâlâ birbirine ke-nedenmiş halde ciğerlerimi genişletmeye çalıştım. Görüşüm tekrar kararda ve donuklaştı. O ürkütücü, gölgeli duman her şeyi kaplamıştı. Sanki dünyaya ince, renksiz bir sisin arkasından bakıyordum.

Emma bu kasvetli karanlıktan bana doğru baktı, büyük gözleri kendi gölgeleriyle buğulanmıştı. ifadesinden her şeyi anlamış olduğu görülüyordu ama yine de yapbozun en hayati parçasını kaçırıyordu. "Yine başladı, öyle değil mi?" diye fısıldadı ve boşta kalan elimi avucuna aldı. "Peki kim? Söyleyebiliyor musun?"

Başımı salladım ve gözümü kırpınca, yüzümden aşağıya ince ve sıcak bir yol çizerek iki damla yaş düştü. Ben onu izlerken, biyoloji sınıfından bir çocuk Emma'nın koluna sürtündü, her şeyden habersiz onun gölgesinin içinden geçip gitti. Her yanımızda öğrenciler ve ebeveynler amaçsız ve ağır adımlarla hareket ediyorlardı. Yavaş yavaş kapılara doğru yürüyorlardı, içinde yürüdükleri Alt Dünya'nın karardığından ve önümüzdeki birkaç dakikanın getireceklerinden habersizlerdi.

Görüş alanımın kenarında bir şey griliğin içine doğru aceleyle ilerledi. Büyük, karanlık ve *hızlıydı*. Kalbim acıyla atıyordu. Adrenalin göğsümü iyice daralttı. Bakışlarım bu tuhaf şekli izlemek için °k gibi firladı ama ona odaklanamadan gitmişti. Kalabalıkta hiç kimseye çarpmadan kolaylıkla ilerliyordu. Fakat bu şey daha önce hiç görmediğim bir şekilde garip, dengesiz bir zarafetle yürüyordu. Sanki bir sürü uzvu vardı. Ya da belki de uzuvları yetersizdi.

Ve onu başka hiç kimse görmüyordu.

Gözlerim dehşetle kapandı. Zihnim gördüğüm şeye direniyor, "imkânsız" deyip onu kovmaya çalışıyordu. Ortalarda dolaşan bir sürü şey olduğunu biliyordum. Bu konuda uyarılmıştım. Daha öncekilerde de bu şeyleri fark etmiştim. Ama bu çok fazlaydı, sıkıca kilitlenmiş boğazımdan sadece incecik bir ses çıktı.

Nash, "Beklemek zorundayız," diye fısıldadı ve gözlerimi açtım. Dikkatim tekrar Emma'ya ve uğraşmamız gereken o korkunç meseleye kaydı. Şekilsiz varlık hâlâ zihnimden çıkmıyordu. Tuhaf gövdesi göz kapaklarımın arkasına hayal meyal kazınmıştı. "Onu geri getirebilmemiz için önce ölmesi gerekiyor ve şarkıya hemen başlaman enerjini tüketecektir."

Hayır. Başımı sallarken saçım yüzüme çarptı. Doğru olduğunu bildiğim şeyi şiddetle inkâr ediyordum. Emma'nın ölmesine izin veremezdim. Bunu *yapamazdım*. Ama bunu durdurmak için elimden bir şey gelmiyordu ve hepimiz bunun farkındaydık. Emma dışında.

"Ne?" Bir bana bir Nashe baktı, alnı yaşadığı karmaşadan çizgi çizgi olmuştu. "Neden bahsediyor?"

Avuçlarımın içi terledi ve ilk defa konuşamadığım için memnun olmuştum. Ona cevap veremezdim. Onun yerine büyükçe yutkundum, beni içten dışa kavuran çığlık boğazımı sarmıştı. Gri sis şimdi daha da karanlıktı ama henüz kalınlaşmamıştı. Ötesini kolaylıkla görebiliyordum. Sanki korkmuş bakışlarımın değdiği her yere bulaşıyordu, tüm spor salonu yarı saydam bir sis tabakasıyla kaplanmış gibiydi. Ve görüş açımın kenarında hâlâ bir şeyler hareket ediyordu, gözlerimi bir o yöne bir bu yöne çevirmeme neden oluyordu.

O anda konuşabilmek için her şeyimi verirdim, Emma'yı uyarmak için değil çünkü bu zaten mümkün değildi ama Nash'e neler olup bittiğini sorabilmek için. Benim gördüklerimi o da görebiliyor muydu? Daha da önemlisi onlar bizi görebiliyorlar mıydı?

Başımı hızla çevirdim, gözlerimle ani hareketi izlemeye çalıştım ama çok geç kalmıştım. Diğer tarafa döndüm. Bu hayaletleri çağrıştıran kasvetli yerde bir sonraki hareketi görebilmek için gözlerimi kısıyordum. Çenem ağrımaya başlamıştı ve başım zonkluyordu. Boğazımdaki çığlık zorlamaya başladı. Yakınımızdakiler bana bakıyorlardı, Nash bana sarılınca bakışlarını çevirdiler. Beni rahatlatmak ister gibi başımı omzuna koydu. Aslında bu beni gerçekten rahatlatıyordu.

"Kaylee, hayır." Saçlarımın arasına doğru fısıldadı. Bu sefer Etkisinin fazla yardımı olmuyordu. Çığlık atma isteğim çok güçlüydü, ölüm hızla geliyordu. Uzaktan Emma'nın bizi seyrettiğini gördüm; neredeyse katılaşmış bir gölgeyle çevriliydi. "Onlara bakma." *Onları o da mı görüyor?* Bu, sorularımın birini cevaplıyordu… "Çığlığını tutmaya odaklan," dedi. "Çığlığın boşluğu arıyor ama henüz bizi görebildiklerini zannetmiyorum. Şarkı söylemeye başladığında görebilecekler. Ama görünenin aksine onlar aslında burada bizimle beraber değiller."

Boşluk? Neyle neyin arasındaki boşluk? Bizim dünyamız ve Alt Dünya arasındaki mi? *Bu hiç iyi değil. Hiç ama hiç iyi değil…*

Yüzünü görebilmek için kollarından sıyrıldım. İfadesine bakarak bir cevap bulmaya uğraşıyordum ama hiçbir şey bulamadım. Muhtemelen doğru soruları soramıyordum.

Tamam o zaman. Ne kadar imkânsız gibi görünse de tuhaf gri örtüyü görmezden gelecektim. Ama ya ölüm meleği? Eğer Emma geçici olarak bile olsa ölmek üzereyse, bunun bir hiç uğruna olmasına izin *veremezdim*.

Bakışlarımı bir şey anlatmak istercesine Emma'ya yönelttim, yüzündeki telaş kalbimi parçaladı ve Nash e doğru abartılı bir şekilde omuzlarımı silktim. Bir yandan da artık birincil hale gelen çığlığımı bastırmaya çalışıyordum.

Bir mucize oldu ve Nash ne demek istediğimi anladı.

Nash, "O görülmek istemedikçe onu göremezsin," diye nazikçe hatırlattı ve alnıma doğru mırıldanmak için bir adım daha yaklaştı. Kelimeleri ve bana tesir eden sesi, yumuşak saten gibi tenimde kayıyordu, bu da paniğimi biraz olsun azaltıyordu. Çok büyük bir rahatlama değildi ama çığlığımı birkaç saniye daha tutabilmeme yardım ediyordu. "Hayatım üzerine bahse girerim ki zaten görülmek istemiyor. Beklemek zorundasın. Kendini biraz daha tutmaya çalış."

Emma, "Ne?" diye tekrar sordu. Dikkatimi çekmek için elimi sıkıyordu. "Kimi göremiyorsun? Nerede?.."

Sonra cümlenin ortasında bir anda yere yığıldı.

Elim hâlâ elindeydi, düşerken bacakları altına kıvrıldı. Kafası arkasındaki çocuğa çarptı. Çocuk sendeledi ve neredeyse o da yere düşüyordu. Emma'yla beraber öne düştüm, yaşlar artık özgürce gözlerimden süzülüyordu. Dizlerim yere çarptığında Nash'in eli elimden kaymıştı ve darbe tüm bedenimde yankılandı. Emma'nın gözleri boş bakıyordu, ruhunun pencereleri sonuna kadar açılmıştı ama evde kimse olmadığı apaçık görülüyordu.

"Kaylee!" Nash kendini Emma'nın diğer yanına bıraktı. İnsanlar bakmaya başlamıştı, ağızları açılmış, gözleri büyümüştü. Nash bana yalvarırcasına bakıyordu.

Onu zar zor duydum. Görüş alanımın kenarlarında yeniden sürünmeye başlayan tuhaf hareketi artık fark etmiyordum bile. Emma dışında hiçbir şey düşünemiyordum, orada öylece yatıyordu, kıpırdamıyor ve sanki içini görüyormuşçasına tavana bakıyordu.

"Çığlığını bırak, Kaylee. Onun için şarkı söyle. Ruhunu çağır ki ben de görebileyim. Elinden geldiğince devam et."

Emma'ya baktım, ölüm bile güzelliğini bozmamıştı. Parmaklan benimkilerin arasında hâlâ sıcacıktı. Saçı omuzlarına düşmüştü ve yumuşak uçları koluma sürtünüyordu. Kafamı geriye doğru attım ve ağzımı açtım.

Sonra çığlık attım.

Feryat, acı veren ahenksiz bir sel gibi benden boşandı, boğazımı aşındıran notalar gibiydi. Sanki topuklarımdan başıma kadar bütün içimi boşaltıyordu. Camın çok yanıyordu. Ama acının da ötesinde, en yakın arkadaşımı kaybetmenin getirdiği bu dünyadan olmayan bir çığlığı bastırmak ve acı veren bir keder için artık fiziksel bir kanal olmamak bana karşı konulmaz bir rahatlama getirmişti. O benim sahip olmam gereken kuzenimdi. O benim sırdaşım ve zaman zaman da aklımdı.

Tüm spor salonu bir anda durdu, insanlar donup kaldı ve sonra bakmak için döndüler. Çoğu ellerini kulaklarının üzerine kapatıyor ve acıyla yüzlerini buruşturuyorlardı. Biri daha çığlık attı. Kendi sesim çok daha güçlü çıktığından onu duyamıyordum ama fark etmiştim. Çünkü ağzının açıldığını görmüştüm.

Ve sonra ben daha şaşkın şaşkın bana bakanları fark edemeden, sanki tüm dünya *değişti*.

Gri sis her yere çöktü, normal olan her şeyin *üstündeydi* ama bu fiziksel bir gerçek olmaktan çok bir histi. Daha önce tam olarak dikkatimi veremediğim şekilsiz yaratıklar şimdi her yerdeydi, insan kalabalığının bazen üzerine bazen de arasına serpiştirilmiş gibilerdi. Tıpkı öğrenciler ve ebeveynlerin yaptığı gibi gözlerim ayırmadan bana bakıyorlardı. Ama griliğin uzak tarafındaydılar. Sanki karanlık örtü onların rengini çalmışçasına donuklardı ve uzak görünüyorlardı. Âdeta onları şekilsiz, hafifçe boyanmış bir çeşit camdan izliyordum.

Nash aslında onların bizimle beraber olmadığını söylerken bunu mu anlatmak istemişti? Çünkü eğer öyleyse bu ayrımı ben anlayamıyordum. Kendimi rahatsız hissetmeme neden olacak kadar yakındılar ve her saniye daha da yaklaşıyorlardı.

Sokunda, tuhaf, başsız bir yaratık, kırışık haki pantolon giymiş iki gencin arasında duruyordu. Göğsünde, renksiz meme uçlarının arasına yerleşmiş

gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Tuhaf ve dar bir burun göğüs kemiğinin altındaki boşluktan fırlıyordu ve ince dudakları burun deliklerinin hemen altında açılmıştı.

Erkek olduğunu nasıl anladığımdan *bahsetmeye* gerek yoktu…

Dehşete kapılmış bir halde gözlerimi kapadım ve çığlığım azaldı. Ama sonra Emma'yı hatırladım. Eni in bana ihtiyacı vardı.

Onlar burada bizimle değiller. Onlar burada bizimle değiller… Nash'in sesi kafamın içinde çınlıyordu. Tekrar şarkıyı serbest bıraktım, ciğerlerimin kapasitesine hayret ederek gözlerimi açtım. Sadece Nashe bakmaya kararlıydım. Benim bunu atlatmama yardımcı olabilirdi, bunu daha önce de yapmıştı.

Ama bakışlarım kalabalıktan bana doğru gelen güzel bir adam ve bir kadına kaydı. Duman grisi renkleri, tuhaf, uzatılmış gibi görünen uzuvları ve dişi olanın ince ayak bileğine dolanmış kuyruğu dışında, neredeyse normal görünüyorlardı. Ben büyülenmiş halde onları seyrederken adam fen bilgisi öğretmenimin *içinden* geçti, öğretmenim kıpırdamamıştı bile.

Tamam. Bu kadar yeter. Tuh af gri yaratıklarla daha fazla başa çıkamayacaktım. Bu sefer ya Nashe bakacaktım ya da hiçbir şeye.

Boğazım yanıyor, kulaklarım çınlıyor ve başım zonkluyordu. Sonunda Nash'in yüzü tam karşımdaydı. Ama korkunç bir umutsuzlukla, bakışlarının benimkilerle buluşmadığını fark ettim.

Emma'nın bedeninin üzerindeki boşluğa kendinden geçmiş bir şekilde bakıyordu, tamamen odaklandığı için gözleri kısılmıştı, yüzü terden sırılsıklamdı.

Başımı kaldırdım ve aniden anladım. Emma oradaydı. Önümde yavaş yavaş soğuyan beden değil. Gerçek Emma. Ruhu ikimizin arasında havada asılı kalmıştı, bu ömrümde gördüğüm en hayret verici şeydi. Eğer ruh bir "şey" olarak adlandırılabilirse tabii.

Beklediğim gibi güzel değildi. Isısı olmayan parlak bir ışık topu filan da değildi. Emma'nın hayaleti görünümünde titreşen ruhani bir esinti de değildi. Karanlık ve şekilsizdi ama yan saydamdı, sanki berrak, yavaşça dalgalanan bir… hiçbir şeyin gölgesi gibiydi. Ama ruhunun şekil olarak eksikliği, verdiği duyguyla tamamlanıyordu. Önemli olduğunu hissettiriyordu. Hayatiydi.

Soğuk parmaklar koluma dokundu ve yerimden sıçradım, Alt Dünyanın yaratıklarından birinin beni almaya geldiğinden emindim. Ama o, sadece yanıma diz çöken okul müdürüydü, duyamadığım bir şey söylemeye çalışıyordu. Bana ne olduğunu soruyordu ama ben konuşamıyordum. Beni Emma'nın yanından çekmeye çalıştı ama kımıldatamadı bile. Susturamamıştı da.

Çuval gibi bir elbise giymiş kısa ve şişman bir kadın çevremizde oluşmuş daireye dalarak insanları yolundan çekiyordu. Gri yaratıklar onu fark etmemişti. Büyük ihtimalle ne onu ne de diğer insanları görebiliyorlardı.

Kadın Nash'in yanına çömeldi ve bir şey söyledi ama Nash cevap vermedi. Gözleri kararmıştı, elleri gevşekçe kucağında duruyordu. Nash e ulaşamayınca bana tuhaf bir bakış attı ve ayağa kalktı. Bir an için yalpaladı ve sonra Nash'in etrafından dolaşarak nabzına bakmak için Emma'nın başında diz çöktü.

Başkaları da yere çömeldi, elleriyle kulaklarını kapıyorlardı. Ağızları kendinden geçmiş bir halde, boş yere oynuyordu. Aralarında dolanan yaratıklardan habersizlerdi ve bu durum garip bir şekilde karşılıklıydı. Uzun, ince bir adam iki koluyla çılgınca hareketler yapıyordu ve arkasındaki insanlar onu destekliyordu. Gri yaratıklar daha da yaklaşmış gibiydi ama hepsini uzaktan görüyordum. Bir yandan da çığlık etime batan jiletler kadar acı vererek boğazımı yırtarcasına devam ediyordu.

Sonra gözlerim tekrar Emma'nın ruhuna kaydı. Ruhu çılgınca kıvranıyor ve eğilip bükülüyordu. Dumanlı bir köşesi spor salonunun ucuna kadar gidiyordu, sanki oraya gitmek için mücadele ediyordu. Kalanı da kendine dolanmış, ağır bir yağmur damlası gibi Emma'nın bedenine doğru çöküyordu.

Hayretten donakalmış bir halde Nash e baktım, yüzünden terler damlıyordu. Gözleri açıktı ama odaklanamıyordu ve ütülü pantolonunu tutuyordu. Ben seyrederken ruh daha da alçaldı, sanki Emma'nın bedeninin üzerindeki yerçekimi bir şekilde artmıştı.

İnsanlar etrafımızda koşturuyor ve bize bakıyorlardı. Duymam için bağırıyorlardı, insan elleri koluma dokunuyordu, giysilerimi çekiştiriyor, bazıları beni rahatlatmaya ve çığlığımı bastırmaya çalışıyor, diğerleri ise beni uzaklaştırmaya uğraşıyordu. Tuhaf, renksiz şekiller, iki ya da üçlü gruplar halindeydi. Bana dik dik bakıyor, duyamadığım ve muhtemelen anlayamayacağım kelimeler mırıldanıyorlardı. Ve Emma'nın ruhu yavaşça bedenine doğru hareket etti, dumanlı ucuysa hâlâ bir köşeye doğru çekiliyordu.

Nash neredey se başarmıştı. Ama eğer elini çabuk tutmazsa her şey için geç olabilirdi . Sesim alçalmaya başlamıştı, boğazım acıyla zonkluyordu, ciğerlerimse oksijen için yanıyordu.

Ve sonunda saydam gölge Emma'nın bedenine yerleşti ve sanki içinde eridi. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde tamamen emilmişti.

Nash şiddetli bir şekilde nefes verdi, gözlerini kırptı ve kazağının koluyla alnındaki terleri sildi. Sonunda sesim tükendi ve çenemin keskin bir şekilde çarpıp kapanma sesi bu ani sessizlikte yankılandı. Ve her bir gri varlık, her bir sis kalıntısı yol oldu.

Bir an için kimse kıpırdamadı. Üzerimdeki eller duraksadı. İnsan izleyiciler yerlerinde donup kalmıştı. Çığlığımı kesmiş olmam dışında ne olup bittiği hakkında en ufak bir fikirleri olmamasına rağmen, âdeta farkı hissetmişlerdi.

Bakışlarım Emma ya kaydı, bir hayat belirtisi arıyordum. İnip kalkan bir göğüs ya da titreyen bir nabız. Burnunun akmasına bile razıydım. Ama birkaç işkence dolu saniye boyunca hiçbir şey olmadı ve başarısız olduğumuza inandım. Bir şeyler yanlış gitmişti. Görünmeyen ölüm meleği çok güçlüydü. Bense çok zayıftım. Nash pratikten yoksundu.

Sonra Emma nefes aldı. Bunu neredeyse kaçırıyordum çünkü bu Oscar'lık bir nefes alış değildi. Nefes nefese kalmamıştı ya da hırıltıyla solumuyordu. Hareketsiz ciğerlerini temizlemek için boğucu bir öksürük de yoktu. Sadece nefes almıştı.

Kafam ellerimin arasına düştü ve rahatlamanın getirdiği gözyaşları gözlerimden akmaya başladı. Güldüm ama hiç ses çıkmadı. Gerçekten sesimi kaybetmiştim.

Emma gözlerini açtı ve büyü bozuldu. Kalabalıktan biri soluklandı ve birden herkes harekedendi. Yanımıza yaklaşıyorlar, yanındakilere fısıldıyorlar, titreyen ellerle ağızlarını kapatıyorlardı.

Emma bana bakıp gözlerini kırpıştırdı ve kafa karışıklığıyla alnını buruşturdu. "Ben neden… yerdeyim?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama boğazımdaki acı bana sesimi kaybettiğimi hatırlattı. Nash bana coşku ve zafer dolu bir sırıtışla baktı ve benim yerime cevap verdi. "Bir şeyin yok. Sanının bayıldın."

"Nabzı atmıyordu." Şişman kadın Emma'nın yanına oturdu, yüzü şaşkınlıkla kızarmışta. "Atmıyordu… kontrol ettim. O aslında…"

Nash, "Sadece bayıldı," diye kesin bir şekilde tekrarladı. "Yere düştüğünde muhtemelen başını çarptı ama şimdi iyi." İyi olduğunu göstermek için elini tutup onu doğrulttu, Emma şimdi bacakları ayrık bir halde yerde oturuyordu.

"Onu kıpırdatmamalısın!" Okul müdürü Nash'i azarladı. "Bir yeri kırılmış olabilir."

"Ben iyiyim." Emma'nın sesi şaşkınlıktan kalınlaşmıştı. "Hiçbir yerim acımıyor."

Çevremizde sessiz bir mırıltı yükseldi ve gösteriyi görmemiş olan en arkadakilere kadar haberler yayıldı. "Öldü" ya da "nabzı atmıyordu" gibi fısıldanan kelimeler beni rahatsız etmeye başlamıştı ki Nash, Emma'nın kucağının üzerinden elimi tutmak için uzandı ve gerginliğim yatıştı.

Tam o sırada ikinci bir çığlık, artan sakinliği dağıttı.

İnsanlar soluklandı ve başlarım çevirdi. Emma ve Nash dehşetle omzumun üstünden bakıyorlardı ve ben de bakışlarını takip ederek döndüm.

Kalabalık hâlâ çevremizi sarmış durumdaydı ama bedenlerin arasındaki boşluklardan ne olduğunu anlayacak kadar bir şeyler görebiliyordum.

Başka biri yerde yatıyordu.

Kim olduğunu göremiyordum çünkü biri çoktan üzerine eğilmişti ve ilk yardım uyguluyordu. Ama düz, siyah etek ve yumuşak kıvrımlardan bunun bir kız olduğunu anlamıştım ve olayların seyrini düşünecek olursak bu kız genç ve güzel olmalıydı.

Nash elimi sıkıca tutuyordu ve kafamı kaldırdığımda yüzünün pişmanlıkla gerildiğini gördüm. Benim yüzümde de aynı ifade okluğuna emindim. Düşünülemeyecek şeyi yapmıştık. Emma'yı başka bir hayatı feda ederek kurtarmıştık* Kendi hayatımızı değil de masum ve bu işle hiçbir ilgisi olmayan bir kızınkini feda etmiştik.

İki kaşımı birden kaldırarak ona baktım, sessizce az önce yaptığımızı tekrarlamak isteyip istemediğini sordum. Kederle başını salladı. Ama bunu yapabileceğimizden pek emin görünmüyordu. Ve zihnimin gerisinde trajik bir gerçek vardı: Eğer bunu da kurtarırsak, ölüm meleği tekrar saldırıya geçecekti. Ve tekrar. Ya da bizden birinin canını alacaktı. Her şekilde bu oyunu oynamaya gücümüz yetmezdi.

Ama nedensiz yere birinin daha ölmesine izin veremezdim.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ve hiçbir şey olmadı. Sesimin gittiğini unutmuştum ve bu sefer feryat etmek için duyduğum istek de yoktu. Panik yoktu. Boğazımı parçalayan yeni bir acı da hissetmiyordum.

Bir tavsiye almak için dehşetle Nashe baktım. Ama o kaşlarım çatmakla yetindi. "Şarkı söyleyemiyorsan bu onun çoktan gittiğini gösteriyor," diye fısıldadı. "Ölüm meleği ruhu aldığında bu dürtü sona erer."

Bu yüzden Meredith ölür ölmez şarkım sona ermişti çünkü onun ruhu için takas yapmamıştık.

Yıkılmış bir halde, artık sadece ölü kızın çevresinde telaşla koşan insanları seyrediyordum. Yardım etmeye, görmeye ve anlamaya çalışıyorlardı. Ve bu karmaşanın tam ortasında, seyircilerden biriyle göz göze geldim. Çünkü olay yerine doğru bakmıyordu. Herkes yerde yatan kıza odaklanmışken, en arka köşede bir kadın… bana bakıyordu.

Çevremizi saran kargaşaya rağmen ürkütücü bir şekilde kıpırdamadan duruyordu. Ben ona bakarken yavaşça bana gülümsedi, gülüşü bir sim paylaşıyormuşuz gibi içtendi.

Paylaşıyorduk da; ölüm meleği oydu…

"Nash.. ." diye inledim ve kıpırdamayan tuhaf kadından gözlerimi çekmeye çekinerek elini aradım.

“Onu görüyorum.” Ama o daha son kelimesini söylemeden kadın ortadan kaybolmuştu. Bir anda görünmez olmuştu. Aynı Tod gibi sessizce ve aniden gitmişti ve bu karmaşada bunu kimse fark etmemişti.

Hüsran ve öfke içimde alevlendi ve beni içten dışa yakmaya başladı. Ölüm meleği bizimle alay ediyordu.

Biz bunun olası sonuçlarını biliyorduk ve yine de bu riski göze almıştık. Birisi de bizim bu kararımızın bedelini ödemek zorunda kalmıştı. Ve büyük olasılıkla ölüm meleği onu durduramayacağımızı başından beri biliyordu.

Ve işin kötü tarafı, hayatının neye mal olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan Emma’ya baktığımda pişmanlık hissetmememdi. Azıcık bile.

17

BİRKAÇ DAKİKA İÇİNDE olayla ilgili ayrıntılar kalabalıktan bize doğru yayıldı ve sonra neyse ki salonun diğer köşesine doğru devam etti. Kız birinci sınıfa gidiyordu. Julie Duke adında bir dansçıydı. İsmini biliyordum ve yüzünün bulanık bir görüntüsü gözümün önüne gelmişti. Tadı ve sevilen biriydi ve eğer hatırladıklarım doğruysa, çoğu dansçı kızdan çok daha arkadaş canlısı ve kabullenen bir insandı.

Yere düştükten birkaç dakika sonra Julie'nin nabzı durunca yetişkinler öğrencileri, sanki hepsi tek bir bedenmiş gibi kapılara doğru sürmeye başladı. Nash ve benim kalmama izin vermişlerdi çünkü biz Emma'yla beraberdik ve öğretmenler sağlık kontrolünden geçmeden gitmesine izin vermiyorlardı. Ama tabii ki Julie öncelikliydi, bu yüzden sağlık görevlileri geldiğinde müdür onları hemen kızın çevresindeki kalabalığa yönlendirdi.

Ama çok geçti. Bunu bilmiyor olsaydım da, sadece duruşlarından ve sakince işlerini yapıyor olmalarından bile anlayabilirdim. Sonunda onu çarşafa sararak sedyeye koydular. Sonra siyah pantolon ve ütülenmiş bir gömlek giymiş bir ilk yardım uzmanı elinde ilk yardım çantasıyla bize doğru yürümeye başladı. Emma'yı etraflıca muayene etti ve onun birden düşüp bayılmasına neden olabilecek hiçbir belirti bulamadı. Nabzı, tansiyonu ve nefes alış verişi düzenliydi. Teni kızarmıştı ve sağlıklı görünüyordu. Gözbebekleri büyümüştü ve refleksleri de çalışıyordu.

Sağlık görevlisi sadece bayıldığım ama yine de daha detaylı bir muayene için hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi. Emma itiraz etmeye çalıştı ama müdür, Bayan Marshall'a telefon ederek Emma'nın bu kararım duymazdan geldi ve Bayan Marshall kızıyla hastanede buluşacağını söyledi.

Sophie'nin eve bırakılacağından emin olduktan soma Nash'le birlikte ambulansı hastaneye kadar arabayla takip ettik Hemşire Emma'yı muayeneyi beklemesi için küçük ve ışıklı bir odaya aldı. Hemşire çıkıp da arkasından kapıyı kapatır kapatmaz, Emma ikimize de bakmak için döndü, ifadesi korku dolu ve karmaşıktı.

"Ne oldu?" diye sordu. Hastane yatağındaki yastıklara dayanmadan, dik bir şekilde, bağdaş kurmuş oturuyordu. "Gerçeği istiyorum."

Nashe bir bakış attım. Duvara monte edilmiş bir kutunun içinden lastik bir eldiven çıkardı. Sadece omuzlarını silkti, devam et dercesine başıyla Emma'yı işaret etti. "Şey…" Ne kadarım anlatmam gerektiğim bilemiyordum. Ya da olanları nasıl kelimelere dökeceğimi. Ya da hâlâ kurbağanınki gibi çıkan sesimle konuşup konuşamayacağımı. "Sen öldün."

"*Öldüm* mü?" Emma'nın gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı. Söylememi beklediği şey her neydiyse, onu söylememiştim.

Tereddüt ederek onayladım. "Öldün ve biz seni geri getirdik."

Yutkundu, bir bana bir de Nashe baktı. Nash tek kullanımlık eldiveni üfleyerek şişirip söndürüyordu. "Beni siz mi kurtardınız? Yani ilk yardım mı uyguladınız?"

Kolları rahatladı ve bu rahatlamayla beraber omuzlan düştü. Anlaşılan Emma çok daha… tuhaf bir şey bekliyordu. Bir an için evet demeyi düşündüm ama hiç kimse bu hikâyeyi doğrulamayacaktı. Ona gerçeği söylemek zorundaydık ya da en azından gerçeğin hafifletilmiş halini.

"Tam olarak değil." Duraksadım, bir kaşımı Nashe doğru kaldırarak ondan sessizce yardım istedim.

İçini çekti ve eldivenin içindeki havayı boşalttı, sonra Emma'nın yatağının kenarına oturdu. Ben de Nash'in önüne oturdum ve göğsüne yaslandım. Emma'nın ruhuna şarkı söylemeye başladığımdan beri onunla fiziksel kontağımı nadiren kesmiştim ve bundan sonra da kesmeyi düşünmüyordum. "Tamam, sana neler olup bittiğini anlatacağız…"

Nash elimi sıktı. Ona *her şeyi* anlatamayacağımızı ve benim de anlatmamı istemediğini biliyordum. "Ama öncelikle bana kimseye söylemeyeceğine dair yemin etmelisin. Kimseye. Asla. Eğer bundan doksan yıl sonra hayatta olsan ve ölüm yatağında günah çıkarmak istesen bile hiç kimseye anlatmayacaksın."

Emma sırıttı ve gözlerini devirdi. "Evet, yüz altı yaşında son nefesimi verirken ikinizi düşünüyor olacağım."

Nash kıkırdadı ve kollarını belime doladı. Ben göğsüne yaslandım ve kalbinin atışını sırtımda hissettim. Konuştuğu zaman, nefesi kulağımın üzerindeki saçı kımıldattı, bu beni yatıştırıyordu ama aslında bunu ne olur ne olmaz diye Emma için yaptığım biliyordum.

"Yemin ediyor musun yani?" diye sordu ve o da başıyla onayladı.

Kaylee'nin birilerinin öleceğini hissedebildiğini biliyorsun, değil mi?" Emma tekrar onayladı. Gözleri kısılmıştı. Bir merak ışıltısı görünüyordu. Biraz da korku vardı ama muhtemelen bunu bizim görmemizi istemiyordu. "Bazen, belli şartlar altında… onları geri getirebilir."

Boğuk bir sesle, "Onun da yardımıyla," diye ekledim. Sonra birden Nash'in gizli tutmak istediklerinin kendiyle alakalı bölümler olup olmadığını

merak ettim. Ama bunun sorun olmadığını bana hissettirmek için başımın arkasını öptü.

"Evet, benim yardımımla." Parmaklan benim kucağımda duran elimi sardı. "Beraberce seni… ölümden uyandırdık diyebiliriz. Şimdi iyi olacaksın. Şu an hiçbir sorun yok ve doktor muhtemelen stresten veya üzüntüden bayıldığını falan söyleyecek. Tıpkı okuldaki ilk yardım uzmanı gibi."

Bir dakika boyunca Emma sessiz kaldı ve duyduklarım sindirmeye çalıştı. Nash'in dikkatle uyguladığı Etkinin altındayken bile bir anda çılgına döneceğinden ya da bize gülmeye başlayacağından korkuyordum. Ama sadece gözlerini kırptı ve başını salladı. Tekrar, "Öldüm mü yani?" diye sordu. "Ve siz çocuklar da beni geri getirdiniz. Ne zaman düşeceğimi fark edebilmek için kafama şu dijital sağlık ölçerlerden takmam gerektiğini *biliyordum*."

Gülümsedim, durumla alakalı bir espiri yaptığı için rahatlamıştım. Nash yüksek sesle güldü ve bütün vücudunun sarsıldığını sırtımda hissettim. "Eğer şanslıysak, bakarsın sana sonsuz sağlık bahşetmişizdir."

Emma gülümsedi ama sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Diğerlerine olduğu gibi miydi? Bir anda yığıldım mı?"

"Evet." Ona kendi ölümünden bahsediyor olmaktan nefret ediyordum. "Cümlenin ortasında pat diye düştün."

"Neden?"

"Bilmiyoruz." Nash ben cevap veremeden atıldı. Tamamen olmasa da teknik olarak doğru olduğu için bu cevaba itiraz etmedim.

Ayrıca Emma'yı psikotik, ekstra zalim ve dişi bir ölüm meleğinin içinde olduğu hiçbir şeye karıştırmak istemiyordum.

Bir an için düşündü, parmakları beyaz hastane pikesinin üze rinde geziniyordu. Kafasını yatağı ayarlamaya yarayan alete çarpınca, bana doğru bakmadan, aleti yerinden kaldırarak düğmelerine göz gezdirdi. "Bunu nasıl yaptınız?"

"Bu biraz… karmaşık." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama olmuyordu. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ve bu o kadar da önemli değil." En azından Emma için. "Önemli olan senin iyi olman."

Aletin üzerindeki bir düğmeye bastı ve yatak başı birkaç santim yükseldi. "Peki, Julie'ye ne oldu?"

Korktuğum soruyu sormuştu. Kucağıma doğru baktım. Parmaklarımı birbirine düğümlemiştim. Sonra bakışlarımı Nashe kaydırdım. Onun açık açık, "O senin için öldü," demektense, daha az travmatik ve daha iyi bir fikri olduğunu umuyordum.

Ama görünüşe bakılırsa daha iyi bir fikri yoktu. "Biz senin hayatını kurtardık ve bir daha olsa yine aynısını yapardık Ama ölüm bazı yönlerden hayata benzer, Em. Her şeyin bir bedeli vardır."

"Bedel mi?" Emma ürkerek sordu, eliyle cihazı sımsıkı kavramıştı. Yatak alçaldı ama o farkına bile varmadı. "Beni kurtarmak için Julie'yi mi öldürdünüz?"

"Hayır!" Emma'ya doğru uzandım ama o benden kaçarak dehşetle yastığına yanaştı.

"Bizim Julie'nin ölümüyle hiçbir ilgimiz yok! Ama biz seni geri getirdiğimizde bir tür vakum yarattık ve bir şey onu doldurmak zorunda kaldı." Bu tam olarak doğru değildi ama ona haptı için bir takas bedeli olduğunu, *bean sidhe'le,* ölüm melekleri ve diğerlerinden, kendimin bile anlamadığı karanlık şeylerden bahsetmeden anlatamazdım.

Emma biraz rahatladı ama hâlâ bizden uzak duruyordu. "Beni kurtarırken bunu biliyor muydunuz?" diye sordu ve sorularının ne kadar sezgisel olduğunu görerek yine şaşırdım. *Büyük ihtimalle o benden çok daha başarılı bir* bean sidhe *olurdu.*

Nash boğazını temizledi, soruyu cevaplamaya hazırdı. "Böyle bir ihtimal olduğunu biliyorduk. Ama senin durumun bir tür istisnaydı, bunun olmayacağım umuyorduk. Ve yerine kimin geçeği hakkında da hiçbir fikrimiz yoktu."

Emma kaşlarım çattı. "Yani onun ölümüyle ilgili bir öngörüde bulunmadın mı?"

"Hayır ben…" *Öngörüde bulunmadım.* O sorana kadar da bu konuda hiç düşünmemiştim. Nashe dönerek, "Neden onun öleceğini bilemedim?" diye sordum.

"Çünkü onun öleceği…" ölüm meleğinin onu almaya karar vermesi demek istiyordu, ".. .biz Emma'yı geri getirene kadar belli değildi. Bu Julie'nin de ölmemesi gerektiğini kanıtlıyor."

"Ölmeyecek miydi?" Emma yastığı göğsüne bastırdı.

"Hayır." Nash'in kucağına doğru yaslandım ve anında kendimi suçlu hissettim. Çünkü o ölüp dirilmişti ve yaslanabileceği kimse yoktu. Bu yüzden doğruldum ama yine de Nash'in elini bırakamadım. "Yanlış giden bir şeyler var. Ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz ama nereden başlayacağımızı da bilemiyoruz."

"Benim ölmem gerekiyor muydu?" Ba kışları âdeta beni yakmıştı. En iyi arkadaşımı hiç bu kadar acınası ve korkmuş halde görmemiştim.

Göz ucuyla Nash'in kendinden emin bir tavırla başını salladığını gördüm.

"Seni bu yüzden geri getirdik. Keşke Julie'ye de yardım edebilseydik."

Emma kaşlarını çattı. "Neden yardım edemediniz?"

"Biz… yeterince hızlı davranamadık." Başarısızlığım yüzünden hissettiğim öfke ve hayal kırıldığıyla midem alt üst olunca, yüzümü ekşittim. "Ve tüm gücümü senin için kullandım."

"Bu ne anlama geliyor…"Daha o sorusunu tamamlayamadan kapı açıldı ve orta yaşlı, beyaz önlüklü bir kadın içeri girdi. Elinde bir dosya ve yanında da oldukça telaşlı Bayan Marshall vardı.

"Emma, sanırım bu kadın senin yakının, öyle değil mi?" Doktor dosyasını koltuğunun altına aldı ve Bayan Marshall ona hafifçe çarparak yatağa doğru telaşla koştu ve kızlarından en genç olanını neredeyse sarılarak eziyordu.

Birden altımızdaki yatak eğildi ve Nash'le birlikte sıçrayarak yataktan atladık. "Pardon." Emma kontrol cihazını bacağının altından çıkardı.

"Şey, biz artık gidelim," dedim kapıp doğru yönelerek. "Bu akşam babam gelecek ve onunla konuşmaya gerçekten çok ihtiyacım var."

"Baban eve mi geliyor?" Hâlâ annesinin kollarında olan Emma, beni görebilmek için annesinin saçlarını araladı ve başımla onayladım.

"Seni yarın ararım, tamam mı?"

Annesi yatağa yerleşirken Emma kaşlarını çattı ama doktor bizim için kapıyı açınca başını salladı. İyi olacaktı. Öyle ya da böyle hayatını kurtarmıştık, en azından şimdilik. Ve eğer biraz şanslıysa, çok uzun bir süre daha bir ölüm meleğinin gözünü üzerine çekmeyecekti.

Kapı kapanırken Bayan Marshall bize el salladı ve duyduğum son şey Emma'nın annesine ısrarla telefonu olsaydı onu *çoktan* aramış olacağını söylemesiydi.

Hemşire masasının yanından geçerken, acil bölümünün bekleme odasına doğru yönelen adımlarımız, soluk plastik döşemede yankılandı. Saat akşamüstü dörttü ve aşın derecede yorgundum.

Boğazımdaki kaşıntı bana sesimin hâlâ kurbağanınki gibi olduğunu hatırlatıyordu.

Arkamızdaki geniş, beyaz koridordan tanıdık bir ses adımı söylerken ben daha bu düşünceyi kafamdan atamamıştım bile. Tam adım atacaktım ki durdum ama Nash sadece benim durduğumu fark ettiği için durdu.

"Boğazın için ılık bir şeyler isteyebileceğini düşündüm, sesin bugün kendini iyice yıpratmışsın gibi çıkıyor."

Arkamı döndüğümde Tod bir elinde dumanı tüten bir kâğıt bardak tutuyordu, diğer elindeyse boş bir serum askısı duruyordu.

Nash bir anda gerildi. "Ne oldu?" diye sordu. Ama Tod'a değil de bana doğru bakıyordu.

Kaşlarımı kaldırarak ölüm meleğine baktım. Tod omuzlarım silkti ve sırıttı.

"Ben istemedikçe beni göremez ve duyamaz." Sonra Nashe döndü ve anladım ki bir sonraki sözler Nash içindi. "Ve o özür dileyene kadar ikimiz bütün sohbetlerimizi onsuz yapacağız."

Nash dikleşti ve aslında boş bir koridor gibi gördüğü şeye doğru bakışlarımı izledi. "Kahretsin, Tod," diye öfkeyle fısıldadı. "Onu rahat bırak."

Tod sanki bu aramızdaki bir şakaymış gibi sırıttı. "Ona dokunmuyorum bile."

Nash dişlerini birbirine sürttü ama ben gözlerimi devirerek Nash daha sonra hepimizin pişman olacağı bir şey söyleyemeden konuşmaya başladım. "Bu çok saçma. Nash, kibar ol. Tod sen de kendini göster. Ya da ikinizi de burada bırakıp giderim."

Nash sustu ve sımsıkı kenetlediği çenesini açmayı başardı. Tod un ona göründüğü anı fark ettim çünkü tüm dikkati ölüm meleğinin yüzüne yoğunlaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada çalışıyorum." Tod serum askısını bıraktı ve dumanı tüten bardağı bana uzatarak yavaşça öne doğru bir adım attı. Bardağı hiç düşünmeden aldım; boğazım gerçekten de acıyordu ve sıcak bir şeyin boğazımdan geçmesi iyi olacaktı. Kapaktaki küçük boşluktan bir yudum aldım ve tadı, yoğun aromalı ve azıcık da tarçınlı sıcak çikolatayı tadınca şaşırdım.

Ona minnetle gülümsedim. "Kakaoya bayılırım."

Tod omuzlarını silkti ve ellerini bol pantolonunun ceplerine soktu ama gözlerinde bir an için beliren parıltı memnuniyetini ele veriyordu.

"Kahveyi sevip sevmeyeceğinden emin değildim ama sıcak çikolatayı kesin seviyorsundur diye düşündüm."

Nash dişlerini sıkarken kulağıma yumuşak bir gıcırdama sesi geldi ve elimi daha sıkı tuttu. "Haydi gidelim, Kaylee."

Başımla onayladım sonra özür dilercesine Tod'a doğru omuzlarımı silktim. "Evet, eve gitmem gerekiyor."

“Babanı görmek için mi?” Ölüm meleği sinsice sırıttı ve sıcak çikolata için kazandığı bütün puanlan özel hayatıma müdahale ettiği için kaybetti.

“Beni mi gözetliyordun?”

Koridorun sağ tarafında bir kapı açıldı ve tekerlekli sandalyede yaşlı bir adamı iten bir hasta bakıcı belirdi. Koridorda ters yöne gitmeden önce bize kısa süreli baktılar. Ne olur ne olmaz diye Tod sesini alçaltarak bir adım daha yaklaştı. “Gözetlemiyorum. Dinliyorum. Günde on iki saat boyunca buradayım ve bir şeyleri duymuyormuşum gibi yapmam gerçekten çok saçma olurdu.” ‘Ne duydun?” diye sordum.

Tod önce bana, sonra Nashe baktı ve ardından bakışlarım koridorun sonunda, başka iki koridorun kesiştiği yerde duran hemşire masasına çevirdi. Ve soldaki numaralandırılmamış kapıyı başıyla işaret edip Nash ve benim ona katılmamızı istedi.

Ben önden gittim ve Nash gönülsüzce arkamdan geldi. Kapıya vardığımızda Tod bana “önce sen” diye işaret etti ama kapıyı açmaya çalıştığımda tokmak dönmedi. “Kilitli.”

“Hay aksi.” Tod kayboldu ve az sonra kapı içeriden açıldı. Ölüm meleği üzerinde ilaçlar, şırıngalar ve türlü türlü tıbbi gereç bulunan raflarla dolu küçük ve karanlık odanın ortasında duruyordu.

Önce tereddüt ettim. Birileri içeri girip bizi yakalayabilirdi. Bir ölüm meleği beladan hemen sıyrılabilirdi ama *bean sidhe'ler* bunu yapamıyordu. Ama az sonra bize yaklaşan ayak sesleri duyulmaya başlayınca Nash hemen beni içeri soktu ve arkamızdan kapıyı kapattı.

Bir an için her yer karanlıktı sonra bir klik sesi duyuldu ve üstümüzdeki çıplak bir ampul odayı aydınlattı. Nash ışığın düğmesini bulmuştu. “Haydi, dökül bakalım!” diye bağırdı.

“Kaylee'nin babasına neden hastanenin yasak maddelerle dolu, kilitli deposunda yakalandığımızı açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Eh, haklısın.” Tod bir omzunu arka duvardaki bir rafa yaslayarak bana ve Nashe olabildiğince yer açtı ki bu da bir metrekare kadardı. “Göğsünde bıçak yarası olan bir adamı bekliyordum. Çabuk ve kolay olacaktı ama şefimden gelen bir çağrı yüzünden dışarı çıktım ve tekrar içeri girdiğimde doktor onu yaklaşık üç kere geri getirmişti. Hani şu elektroşok aleti var ya, işte onunla.”

“Yani yaşamasına izin mi verdin?” Nash en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

“Şey… hayır.” Tod kaşlarını çattı, sarı bukleleri çıplak ışıkta parıldıyordu. “Adam listemdeydi. Her neyse, bıçaklanma kurbanıyla işim bittiğinde, bir fincan kahve için lobiye indim ve konuştuklarınızı duydum.” Artık yalnızca bana bakıyordu ve Nash'i tamamen görmezden geliyordu. “Ben de senin peşinden arkadaşının olduğu odaya girdim. Ateşli bir kız.”

“Uzak dur… ondan.” Cümlemi zayıf bir şekilde bitirdim çünkü son anda arkadaşlarımın isimlerini bir ölüm ajanına vermenin pek akıllıca olmadığına karar vermiştim. Ölüm meleği bunu kendi kendine bulabilirdi gerçi. Ve öğlenden itibaren, Ölüm un dosyasında Emma'nın adı zaten bulunuyordu.

Tod gözlerini devirdi. “Benim ne tür bir ölüm meleği olduğumu zannediyorsun sen? Hem ayrıca onu öldürmenin neresi eğlenceli olacak ki?”

“Onu rahat bırak,” diye bağırdı Nash. “Haydi gidelim.” Arkasını döndü ve kapı kolunu tuttu. Hemşire masasından birileri bakıyor olsaydı, bizi kesinlikle görmelerine neden olacak kadar hızlı bir şekilde kapıyı açtı. Şaşkınlık ve aceleyle arkasından koşturdum ve hayal meyal deponun kapısının arkamdan kapandığını duydum. Tod tekrar bizimle konuştuğunda neredeyse acile açılan çift kanadı kapıya varmıştık.

“Telefon görüşmemi anlatmamı istemiyor musunuz?” Yalnızca fısıldadı ama sesi sanki dibimizde konuşuyormuş gibi çıkmıştı.

Nash'i de tutarak aniden durdum. Nash bana, önce kala karışıldığı, sonra da artan bir rahatsızlıkla baktı. Ani bir şokla sarsılarak onun yine Tod'u duymadığım fark ettim. Benim de duymamış olmam gerekiyordu. Ölüm meleği neredeyse altı yedi metre ötede, hâlâ ilaç odasının önündeydi.

“Şefinden gelen telefonu mu diyorsun?” Tod'un beni duyup duyamayacağını anlamak için fısıldadım.

Ölüm meleği kendini beğenmişçesine gülümseyerek başıyla onayladı.

Nash, “Ne söyledi?” diye yumuşak ve öfkeli bir sesle homurdandı.

“Haydi ama.” Hemşirelerin bakmadığından emin olmak için çabucak bir bakış atarak onu koridorun sonuna kadar sürükledim ve tekrar Tod'la beraber ilaç odasına girdik. “Şefinle olan iletişim sorunlarından bize ne?” Nash konuyu kavrasın diye yüksek sesle sordum.

“Çünkü bu izinsiz yapılan hasada ilgili bir teorisi var.” Tod soldaki rafa doğru yaslanırken, yüzündeki gülümseme genişledi ve yukarıdan gelen ışıkla beraber sağ yanağında küçük bir gamze belirdi. Gamzesini daha önce nasıl fark edememiştim?

Nash, “Ne teorisi?” diye sordu. Görünüşe göre Tod u yeniden duyabiliyordu.

“Her şeyin bir bedeli vardır. Bunu biliyor olman gerekir.”

“İyi.” Hayal kırıklığıyla suratım asıldı ve Nash'in elimi sıkışını umursamadım.

“Bize ne bildiğini söyle, biz de sana bildiklerimizi anlatalım.”

Tod güldü ve raftan plastik bir lazımlık aldı. Bir sihirbazın tavşanının zıplamasını bekler gibi içine bakmaya başladı. “Blöf yapıyorsun. Bu konuda

hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Emma öldüğünde ölüm meleğini gördük,” dedim ve gülümsemesi bir anda soldu. Lazımlığı tekrar rafa koydu. Artık dikkatinin tamamen bende olduğunu biliyordum. “Konuşmaya başla.”

“Umarım doğruyu söylüyorsundur.” Tod’un bakışları arka arkaya bir bana bir Nashe kayıyordu.

“Sana söyledim, Kaylee yalan söylemez,” dedi Nash ve ben de elimde olmadan bu tespite kendini dahil etmediğini fark ettim.

Tod sanki bunu tartıyormuş gibi bir an için tereddüt etti ve sonra başını salladı. “Şefim Levi adında çok yaşlı bir ölüm meleği. O uzun zamandır ortalarda. Yüz elli yıldır falan.” Kollarım göğsünde kavuşturdu, rafların bulunduğu arka duvara iyice yerleşmişti. “Levi ölüm meleği olduğu ilk yıllarda bu tarz bir şeye şahit olduğundan bahsetti. O zamanlarda hiçbir şey bu kadar organize değilmiş ve birinin listede olmayan insanların canını aldığını fark ettiklerinde, onun bölgesinden altı ruhu çoktan kaybetmişler. O zamanlar her şeyi el yazısıyla yazdıklarını da düşünecek olursak…”

“Ciddi misin?” Nash bir kolunu belime doladı. Beni kendine çekmesine izin verdim. “Yoksa tüm bunları Kaylee’yi etkilemek için uyduruyor musun?”

Tod ona karanlık bir bakış attı ama ben bunun tamamen yerinde bir soru olduğuna inanıyordum. “Levi aynen böyle söyledi. Bana inanmıyorsanız gidip kendiniz sorabilirsiniz.”

Nash gerginleşti ve bunun gerekli olmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Konuya dönmek için, “Peki, neden ölüyorlarmış?” diye sordum. Ölüm meleği gözlerini tekrar üstüme çevirdi ve sesini alçalttı, mavi gözleri parlıyordu. “Ruhları izinsiz avlanıyormuş.”

“Avlanıyor muymuş ?” Nashe döndüm ve bir kaşımı kaldırarak baktım, o sadece omuzlarını silkmekle yetindi, ağzı bir çizgi şeklini almıştı. “Ruhları neden çalsınlar ki?”

“İyi bir soru.” Tod tek kullanımlık ateş ölçerlerin kutusuyla oynuyordu. Gülümsemesi genişledi ve bu bana bazı sinema izleyicilerinin, kanın gerçek olmadığını bilerek ve sinemanın büyüsüyle kendilerini güvende hissederek cinayet sahnelerinde tezahürat yapışını hatırlattı. “Bedeninden ayrılmış ruhlar *bu* dünyada pek bir işe yaramıyor…” Ölüm meleği cümlesini tamamlamadı ve hastalıklı bir his mideme saplandı.

“Ama Alt Dünyada bir işe yarıyorlar, öyle mi?” Cümleyi onun yerine tamamladım ve

Tod da onayladı. Çaylaklık köklerimin artık görünmemesinden etkilenmiş görünüyordu.

“Ruhlar alt düzlemde nadiren bulunurlar. Orası için lezzetli ile lüks arasında bir şey gibiler. Oldukça talep görüyorlar ve bazen bir kargo, aktarma sırasında kaybolabiliyor.”

“Ruh kargosu mu?” Bu düşünceyle üstüme bir dehşet yıldırımı düştü. “Nereden nereye aktarılıyor peki?”

Buna Nash cevap verdi. Cevabı bildiği için memnun ama söyleyeceği için rahatsız görünüyordu. “Buradan… geri dönüşüme uğradıkları yere.”

“Reenkarne oldukları yere mi?”

“Evet.” Tod duruşunu dikleştirince başını üst raflardan birine çarptı ve konuşurken başını ovalamaya başladı. “Ama bazen bir gönderi yerine ulaşmaz, yani ruh geçişini yapamaz. Sonra o ruh yenisiyle değiştirilir ki bu ara sıra yepyeni bir ruhla karşılaşmamızın nedenlerinden biridir.”

Yeni bir ruhun nasıl ayırt edilebileceğini ileride sormak üzere zihnime not aldım. Bu yeni bilginin akışında kalabilmek için, “Peki, bu izinsiz avlanan ruhlar Alt Dünyaya mı gidiyor?” diye sordum. “Yani Meredith, Julie ve diğerleri, ruhları başka bir âlemdeki bir canavara geceyarısı atıştırmalığı olsun diye mi öldürüldüler?” Başım dönmeye başladığı için omuz hizasındaki bir rafa tutundum. Az önce kendi ağzımdan çıkanları kavrayamıyordum.

“Bu Levi’nin teorisi.” Tod bir rulo gazlı bezi aldı, havaya atıp tuttu. “Bana dedi ki bu en son olduğunda ruhlar bir şeytana ödeme yapmak için toplanıyorlarmış.”

Rafi sıkıca tuttum ve yerinden çıkmış bir vida elimi kesti. Yoğun bir sis gibi üzerime çöken karanlık dehşet yüzünden, bunu zar zor fark edebildim. “Bir şeytana mı?”

Nash ağır ağır nefesini verdi. “İnsanlar onlara iblis eliyor ama bu tam olarak doğru değil çünkü onların hiçbir dinle -alakası yok Acı ve kaosla besleniyorlar ama Alt Dünyada hapsedilmiş durumdalar.”

“Tamam.. Nabzım çok hızlı atıyordu ve aniden Emma’nın ruh şarkısı sırasında görmüş olduğum gri yaratıkları hatırladım. Onlar şeytanlar mıydı? “Peki, ne için bir ödemeymiş bu?”

Ölüm meleği omuzlarını silkti. “Her şey olabilir. Bazen masa altı anlaşmalar yapılır. Levi bunun sorumlusu olan ölüm meleğini bulur bulmaz meseleyi halledecek” Gazlı bezi bir kere daha havada yakalayarak omuzlarım silkti. Bildiği her şeyi bize anlatmıştı. Ve söyledikleri beklentimi fazlasıyla karşılıyordu. “Şimdi… şu gördüğün ölüm meleğine gelelim?”

“Levi’ye aradığı kişinin bir kadın olduğunu söyle.” Nash e yaklaşmaya çalışırken yanlışlıkla bir rafa çarptım. İçinde tüpler bulunan birkaç kutu devrildi ve içindekiler plastik solucanlar gibi yere döküldü.

“Bir kadın mı?” Tod’un gözleri büyüdü ve başımla onayladım.

“Uzun ve ince biri, dalgalı kahverengi saçları var,” dedi Nash. “Tanıdık geliyor mu?”

Tod hayır anlamında başım salladı. “Ama Levi eyaletteki bütün ölüm meleklerini tanıyor. Bu işi halledecektir.” Bir an tereddüt etti. Sanki devamını söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. “Ama o her şeyi kontrol altına alamadan şirin kendi ruhlarınızı kaptıracağınızı düşünüyor.”

“Sen de böyle mi düşünüyorsun?” Onun düşüncesinin benim için neden önemli olduğunu bilmiyordum ama önemliydi işte.

Tod omuzlarım silkti. “Bunun oldukça gerçek bir olasılık olduğunu söyleyebilirim. Özellikle de aslanın ağzında parmaklarıma oynatmaya devam ederseniz.”

“Başka seçeneğimiz yoktu.” Düşürdüğüm kutulan yerine koymak için eğildim. “O aslan en yakın arkadaşımı yemek üzereydi.” Tod, “Sen bir başkasın, Kaylee Cavanaugh,” diye fısıldadı ve Nash’in donuk, öfkeli ifadesinden bu kısmı duymadığını ama ölüm meleğinin dudaklarının hareketini gördüğünü anlamıştım. “O dansçı kız yerine sen de ölebilirdim Bir dahaki sefere de sen olabilirsin. Ya da o.” Bakışları Nashe ve tekrar bana kaydı ve saygısız ifadesi iyice karardı.

“Bırak bu işi Levi halletsin, bunu benim ya da kendin için yapmayacaksan da Nash için yap lütfen.”

Tod gerçekten korkmuş görünüyordu ve ben de bir ölüm meleğinin korkusunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu yüzden başımla onayladım. “Biz bu işe karışmayacağız. Ben zaten amcama söz verdim.” Tod başım onaylamasına sallayınca, Nash’in eline uzandım. Sonra Tod elinde gazlı bezle kayboldu ve ağzına kadar dolu ilaç odasında Nash’le yalnız kaldım.

18

"SANA NE DEDİ?" Nash koltuğunda kımıldanarak sordu, camdan geçen sokak lambalarını seyrediyordu. Neredeyse evime gelmiştik ve bunlar hastanenin otoparkından çıktığımız andan itibaren söylediği ilk sözlerdi.

"Ölüm melekleri hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" Rahatsızlığının sesime yansımasına engel olamıyordum; karanlıkta bırakılmaktan sıkılmıştım artık. "Düşüncelerimi okuyabilirler mi ya da giysilerimin içini görebilirler mi?" *Bu gerçekten de birçok şeyi açıklardı…* "Ya da benim amuda kalkmamı ya da tavuk gibi gıdaklamamı sağlayabilir mi?"

Nash içini çekti ve nihayet yüzünü bana çevirdi. "Ölüm melekleri on parmaklarında on marifet olan doğaüstü yaratıklardır, istedikleri yerde belirir ve kimin onları duyabileceğine ve görebileceğine de kendileri karar verirler. Eğer görülmek ve duyulmak isterlerse tabii. Daha başka küçük yetenekleri de vardır ama hiçbiri bu saydıklarım kadar delirtici değil." Bir eliyle kapının kol koyma yerini kavramıştı ve parmaklarının eklem yerleri elini sıktığı için beyazlaşmıştı. "Peki, sana ne dedi?"

Cevap vermeden önce duraksadım. Eğer Tod, Nash'in duymasını isteseydi zaten o kanaldan yayın yapardı. *Ama yine de benden bu konuda bir söz istemedi.* "Bana seni öldürtmememi söyledi. Seni korumaya çalışıyordu."

Tam bakışımı yoldan Nash'e çevirmiştim ki Nash'in gözlerini devirdiğini gördüm. "Hayır, o *seni* korumaya çalışıyor ve bana kendinden daha fazla özen göstereceğini biliyor."

"Gerçekte böyle düşündüğünü nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de aynısını düşünürdüm."

Nash'in yanıldığını bildiğim halde göğsümden adrenalin yüklü bir sıcaklık her yanıma yayıldı. Ne olursa olsun Tod onu da gözetiyordu.

Akşam güneşinde gözlerimi kısarak direksiyonu kendi sokağıma çevirdim, iki sol yaptıktan sonra genellikle benim park ettiğim boş yerin yanında yengemin arabasının durduğunu gördüm. Amcam babamın sabah geleceğini düşünerek bugün işten izin almıştı. Ve Sophie çoktan cenazeden dönmüş olmalıydı. *Bütün çete burada…*

Nash arkamdan oturma odasına girdi, amcam çiçek desenli koltukta oturuyordu. Oturduğu yerden hem yerel haberleri gösteren televizyonu hem de ön pencereyi görebiliyordu. Biz gelince ayağa kalktı, ellerini cebine soktu, endişeli bakışlarıyla anında ifademi incelemeye başlamıştı. Bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Sophie bize olanları anlattı. İyi misin?"

"İyiyim." Nash'i de kendimle beraber çekerek kanepeye çöktüm. Brendon amca bakışlarımı yakaladı. "Val… bugün kendini iyi hissetmiyor. Onu az önce yatırdım."

Az önce mi? Pencereden baktığımda akşamın son ışıklarının sokağın karşısındaki çatıların üzerinden battığını gördüm. Saat daha beş buçuk bile değildi.

Nashe kısa bir bakış atarak, "Bu misafir ağırlamak için doğru bir zaman olmayabilir," diye devam etti.

"Babamla tanışmasını istiyorum," diye ısrar ettim ama amcam bu konuda tartışmak istercesine bakıyordu. Sonra teslim olarak başını salladı ve sandalyesine gömüldü. "Sophie sana ne anlam?" diye sordum. Amcamın beni aramamasına şaşırmıştım. Arabadayken telefonuma baktığımda herhangi bir mesaj ya da cevapsız arama yoktu.

Ama büyük ihtimalle o, yengemle uğraşmakla meşguldü.

Brendon amca koltuğunun arkasına yaslandı ve sehpanın üzerindeki soğuk kutu kolayı aldı.

"Emma'nın bayıldığım ve herkes onunla uğraşırken de ponpon kızlardan birinin düşüp öldüğünü anlattı. Bütün okul şoktaymış. Haberlere çıktı bile."

Yutkundum ve Nashe baktım. Ve doğal olarak Brendon amca bakışımı yakaladı.

"Emma öldü, öyle değil mi?" ifadesinde acı vardı, sanki gerçekleri duymak isteyip istemediğinden emin değildi. "O öldü ve siz ikiniz onu geri getirdiniz."

Onun bu sözlerinden sonra bir dehşet ve beni sersemleten bir şok dalgası, üzerimden gelip geçti. Bu, son birkaç günde yaptığım veya gördüğüm her korkunç şeyin birleşimiydi ve sadece başımı oynatabildim. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Amcamın yüzünü fırtınadan önceki sis gibi öfke kapladı ve ayağa kalktı; eli kola kutusunun etrafında bir yumruk olmuştu. Eğer dolu olsaydı üstü başı mahvolabilirdi. "Sana bu işten uzak durmam ve babanla beraber bununla ilgileneceğimizi söyledim. Ölebilirdin ve görmüş olduğun gibi *başka* birinin ölümüne sebep oldun."

Ayağa kalktım, öfke daha zayıf duygularımı bastırıyordu. “Bu adil değil. Bunların hiçbiri bizim suçumuz değildi!”

Brendon amca, “Bu konunun adil olan hiçbir tarafı yok!” diye •âdeta kükredi. Ses tonundan Sophie’nin evde olmadığını anlamıştım. “Bana inanmıyorsan, zavallı ponpon kızın ailesine sor.”

Nash de ayağa kalktı, duruşu sağlam ve güçlü, bakışları sertti. “Bay Cavanaugh, bizim Julie’nin ölümüyle hiçbir ilgimiz yok, aslında onu da kurtarmaya çalıştık ama.

Hepimiz aynı anda onun yanlış şeyi söylediğini fark ettik. Onu susturmak için elini sıktım ama artık çok geçti.

“Bunu bir kez daha mı yapmaya çalıştınız?” Brendon amcanın öfkesini yalnızca korku bastırabiliyordu.

“Mecburduk!” Artık bağırmaya başlamıştım ve tüm oturma odası gözlerimi dolduran yaşların içinde yüzüyordu. “En azından onu durdurmayı denemeden ölüm meleğinin bir ruhu daha çalmasına izin veremezdim.”

Öfkesinin içinde bir an için bir anlayış pırıltısı belirdi, sonra bu, korkuyla yer değiştirdi. “Buna mecbursun. Tanıdığın birileri öldüğünde ölüm meleklerinin işine karışmaya devam edemezsin. Tabii eğer ölen kişiyle beraber ölmek istemiyorsan!” Sonra gözlerinde öfkeyle Nashe doğru döndü. “Ona yapabileceklerini söylediğine göre, yapamayacaklarını da söylemek senin görevin.”

Nash cevap veremeden, “Söyledi,” diye atıldım. “Ama Emma’nın ölmemesi gerekiyordu.”

Amcamın gözleri şüpheyle kısıldı. “Bunu nereden biliyorsun?” Nash benden önce davrandı. Büyük ihtimalle daha fazla kendi kuyumu kazmamı istemiyordu. “Tod listeye bizim için göz attı. Ölüm meleği kaçak çalışıyor ve kızlardan hiçbirinin ölmesi gerekmiyordu.”

“Gördün mü?” Nash, Tod’un söylediklerinin tamamını anlatmayıp susmuştu. “Onu kurtarmaya mecburduk. Henüz zamanı gelmemişti.” *Ayrıca o benim en iyi arkadaşım*. “Bana senin de aynı şeyi yapmayacağını söyle.”

“Hayır, yapmazdı.” Bu ses yumuşak bir eylül esintisiyle girişten gelmişten. Ve hep birlikte o tarafa döndük. Babam kapı girişinde duruyordu. İki elinde de birer bavul vardı. “Ama ben yapardım.”

Bir şey söylemem gerekirdi. Bir buçuk senedir görmediğim babama bir şekilde hoş geldin demem gerekiyordu. Ama ağzım açılmıyordu ve orada sessizce durdukça, rahatsızlığımın sebebi daha iyi anlamaya başlamıştım. Bunun sebebi ona söyleyecek bir şeyimin olmaması değildi. Aksine söyleyecek çok fazla şeyim olmasıydı.

Neden yalan söyledin ? Bu kadar zamandır nerelerdeydin? Şimdi geri gelmenin bir fark yaratacağını sana ne düşündürdü? Ama hangisini önce söyleyeceğime karar veremiyordum.

Nash’in böyle bir problemi yoktu. “Sanırım bu gelen senin baban?” diye fısıldamak için yaklaştı ve omuzlarımız birbirine değdi.

Babam başını salladı. Kahverengi, gür, dalgalı saçları da bu hareketle sallandı. Saçları hatırladığımdan daha uzundu ve neredeyse omuzlarına geliyordu. Kim bilir ben ona ne kadar farklı görünüyordum.

Babam kalın sesiyle gürleyerek, “Sen Harmony’nin oğlu olmaksın,” dedi. “Brendon senin muhtemelen burada olacağım söylemişti.”

“Evet, efendim,” dedi Nash. Sonra bana dönerek, “İrlandalı gibi konuşmuyor,” dedi.

Babam bavullarını girişe bıraktı. “Değilim. Sadece orada yaşıyorum.” Ön kapıyı kapatmak için uzandı, oturma odasına girmeden önce botlarım paspasa sildi. Babam beni tepeden tırnağa uzunca kir süre inceledi ve sağ elimin hâlâ Nash’in elini tuttuğunu görünce Çenesi kasıldı. Sonra bakışları gözlerime odaklandı ve yüzünden arka arkaya bir sürü duygu geçti.

(İncelikle acı. Bunu bekliyordum zaten. Büyüdükçe anneme daha fazla benziyordum. Öldüğünde yalnızca yirmi üç yaşındaydı ya da en azından bana böyle söylemişlerdi. Bazen ben de eski resimlerine baktığımda aradaki benzerliği fark ederek şaşkına dönüyordum. Aynı anda hem üzgün hem de endişeli görünüyordu. Yapacağımız konuşmadan korkuyor gibiydi.

Ama yüzündeki son ifade gururdu ve bu da benim hızla evden çıkarak onun aldığı arabaya binip buradan uzaklaşmamı engelliyordu. Hatta babamın gözleri genç görünen yüzündeki acı çizgilerine rağmen gururla parlıyordu.

“Merhaba, ufaklık.” Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken göğsü tamamen çöktü. “Acaba sana sarılabilir miyim?”

Babama sarılmaya hiç niyetim yoktu. Ona hâlâ çok kızgındım ve olan bitene rağmen öfkemden başka bir şey düşünemiyordum. Yine de Nash m elini bıraktım ve otomatik pilotta bir adım öne çıktım. Geri kalan mesafeyi babam katetti. Uzun kollarını bana doladı, tıpkı ben küçükken olduğu gibi başım göğsüne geliyordu.

Farklı görünüyor olabilirdi ama aynı kokuyordu. Kahve, paltosunun yün kokusu ve hatırladığım kadarıyla her zaman kullandığı losyonuyla. Babama sarılmak bana o kadar eski anıların hayaletlerini getirmişti ki hiçbirine kendimi tam olarak veremedim.

“Seni özledim.” Hâlâ bir çocukmuşum gibi saçımın üzerinden konuştu.

Geriye doğru bir adım attım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sarılarak her şey hallolmuyordu. “Beni görmeye gelebilirdin.”

“Gelmeliydim.” Bu bir özür değildi ama en azından bir konuda hemfikirdik.

“İşte artık buradasın.” Brendon amca mutfağa yöneldi. “Otur, Aiden. Ne içersin?”

“Kahve alırım.” Babam siyah yün paltosunu çıkararak bir koltuğun arkasına astı. “Evet bakalım.. Koltuğa gömüldü, ben tam karşısına oturdum, Nash de hemen yanıma. “Mirasını keşfettiğini duydum ve öyle görünüyor ki denemişsin bile. Bir arkadaşını mı geri getirdin?”

Cesurca gözlerinin içine baktım. O zaten benim yaptığımın aynısını yapacağım itiraf etmişti ama yine de kararımı sorgulamasına meydan okuyordum. “Emma’nın ölmesi gerekmiyordu, hiçbirinin ölmesi gerekmiyordu.”

“Hiçbiri mi?” Babam mutfağa doğru bakarak kaşlarını çattı. Görünen o ki Brendon amca ona henüz keşfimin ayrıntılarından bahsetmemişti. “Başka kimden bahsediyorsun?”

“Üç kız daha vardı. Üç gün içerisinde her gün biri öldü.” Nash, babam ona tehtidkâr bir bakış atana kadar başparmağıyla benim başparmağımın arkasını okşuyordu. Bakışlarım fark edince elimi bıraktı ve kanepeye yaslandı. “Ölüm meleği bugün biz Emma’yı kurtardığımızda başka birini aldı.”

Rahatsız olmuş fakat eğlenerek Nash’in ellerini tekrar aldım ve kucağıma koydum. Ortalarda görünmeyen babaların erkek arkadaşları onaylamama lüksü yoktu. “Dördü birden, Emma’yı da sayarsan beşi, hiçbir belirti olmadan düşüp öldüler. Hiçbirinin de gitme zamanı gelmemişti.”

“Nereden biliyorsun?”

Babamın çenesi gerilirken Nashe doğru yaslandım ve masum bir şekilde gülümsedim. “Nash’in Tod adında ölüm meleği bir arkadaşı var.”

Babamın kaşları şaşkınlıkla kalktı ve bir an için indirmeyi unuttu. “Arkadaşın bir ölüm meleği mi?”

Nash omuzlarını silkti. “Onu… ölmeden önce de tanırdım.’

Babam öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini kıstı. “Ve bu ölüm meleği size bu kızların listesinde olmadığını mı söyledi?”

“Hiçbir listede değillermiş,” dedim. Nash’i babamın araştıran bakışlarından kurtarmak istiyordum. “Tod’un şefi, dışarıda bir yerlerde bir ölüm meleğinin ruhları Alt Dünyada satabilmek için avladığım söylüyor, ya da ona benzer bir şey işte.”

Brendon amca kapının eşiğinde donup kaldı, elinde buharı tüten, güzel kokular yayan iki kahve fincanı tutuyordu. “Birileri ruhları Alt Dünyaya mı salıyormuş?” Babam ile amcam bize doğru dönmeden önce dehşet ve korkuyla bakıştılar. “Alt Dünya hakkında ne biliyorsunuz?”

“Bir tane olduğunu ve bazı yerlilerin insan ruhlarına bayıldığım biliyoruz.” ikisini de rahatlatmaya çalışarak omuzlarımı silktim. “Ama tüm bunlar bizi ilgilendirmiyor, öyle değil mi? Tod’un şefi bu işle ilgileneceğini söyledi.”

Amcamın yüzündeki rahatlama, Nash’in duruşundaki gerginlik kadar yoğundu. “Güzel. Ölüm melekleri kendi problemlerinin icabına kendileri bakmak. Bu *bean sidhe*lerin işi değil.”

Yüzümü asarak ayakkabımın topuğunu halıya sürttüm. “Tabii bu psikopat ölüm meleği bir *bean sidhe m* en yakın arkadaşını almaya kalkışmadığı sürece. Bu beni de işe karıştırıyor.”

Brendon amca kaşlarım çattı. Tartışmaya hazırlanıyor gibiydi ama ondan önce babam konuşmaya b aşladı, “insanlar senin Emma’yı geri getirdiğini gördü mü?” Elindeki kahve fincanını ısınmak istiyormuşçasına sıkı sıkı tutuyordu.

Nash beni savunmaya hazırlanarak dik oturdu. “Kimse ne olduğunu anlamadı. Em birden yığıldı ve herkes Kaylee’nin bu yüzden deliye döndüğünü düşündü. Ve Emma doğrulup oturunca da herkes onun bayıldığını zannetti.”

Bu hemen hemen doğruydu tabii ama Emma’nın kalbinin bir dakika için durduğu söylentileri de yayılmıştı. Büyük ihtimalle onun nabzını ölçen zavallı kadın başlatmıştı söylentileri. Bu konuda onu suçlayamazdım. Bu olaydan sonra kadıncağızın büyük ihtimalle terapiye ihtiyacı olacaktı.

Aslına bakarsak benim ve hatta Emma’nın da terapiye ihtiyacı olabilirdi.

Babam omuzlarım silkti, gözlerini sertçe erkek kardeşine dikti. “Anladığıma göre kimseye bir zarar gelmemiş.”

“Julie dışında,” diye mırıldandım ve hemen arkasından keşke ağzımı kapak tutmuş olsaydım diye düşündüm.

Babam kahvesini ağzına götürürken durdu. “Onunla mı takas yapıldı?”

“Evet.” Julie’nin ölümünün bizim hatamız olmadığına kalbimle inansam da göğsümü sıkan suçluluk duygusundan kaçamıyordum ve bu da benim tüm bedenimi ağırlaştırıyordu.

Brendon amca diğer koltuğa çökerek başını pişmanlıkla salladı. “İşte bu yüzden ölüm meleklerinin işlerine karışmamanız gerekiyor. Eğer olayları akışına bırakmaydınız o genç kız şu an hayatta olabilirdi.”

Boştaki elimle kanepenin kolunu kavradım. “Evet ama o zaman da Emma ölecekti. Hem o kadının başka birini akıl almayacağını bilmemizin imkânı

yoktu. Tod, ölmemesi gereken bir ruhu kurtarmanın aslında bir cezası olmaması gerektiğini söylemişti."

"O kadın mı?" Babam kahve fincanını yavaşça sehpaya bıraktı. "Bu ölüm meleğinin kadın olduğunu nereden bildiğini sana sormak ister miyim acaba?"

Kanepede huzursuzca kıpırdandım ve Nashe bir bakış attım. Fakat o omuzlarını silkerek her şeyi benim kontrolüme bıraktı.

Kendimi babamın gözlerine bakmaya zorladım. "Biz onu… gördük de."

Brendon amca koltuğunda doğruldu, vücudundaki her kas gerilmişti. "Nasıl?"

"Bir anda kendini gösterdi." Omuzlarımı silktim. "Julie'ye ilk yardım uygulandığı sırada. Spor salonunun kenarında kalabalığın arkasındaydı, bize gülümsedi."

"Size gülümsedi mi?" Babam kaşlarını çattı. "Neden kendini size özellikle göstersin ki?"

"Bunun bir önemi yok," dedi Brendon amca. "Bu işle ölüm melekleri ilgilensin artık. Biz karışmamalıyız."

Bir an için babamın onunla tartışacağım düşündüm. En az benim kadar öfkeli görünüyordu. Ama sonra kararlı bir şekilde başım salladı. "Bence de."

"Ama ya onu bulamazlarsa?" diye ısrar ettim, elim hâlâ Nash'in elindeydi.

Babam başını salladı ve arkasına yaslandı. Kollarım kazağının üzerinde kavuşturdu. "Eğer siz ikiniz ölüm meleğini bulabiliyor-sanız, diğer ölüm melekleri de onu bulabilir."

"Ama…"

"Doğru söylüyorlar, Kaylee." Nash kulağımın sadece birkaç santim uzağında konuşmuştu. "Eğer her şey yeniden başlarsa ölüm meleğinin kimin peşine düşeceğini bile bilmiyoruz."

Ve *başlayacaktı da.* Bana gülümsediği an işinin bitmemiş olduğunu anlamıştım. Eğer biri onu durdurmazsa yakında bir kızın daha canını alacaktı. Ama hiç kimse buna istekli görünmüyordu.

Babam duygularını sakin yüz ifadesinin arkasına saklayarak erkek kardeşine döndü. "Senin kızlar nasıl?" diye sordu. Konu kaplanmıştı.

"Tüm bu olan bitenden kötü etkilendiler." Amcam derin bir iç çekti. "Sophie arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Dün ölen kız onun dans grubundaydı ve grubun geri kalanı da uyanık kaldıkları her dakikayı beraber geçirip tetikte olmaya çalışıyorlar. Ve Val… Bu akşamüstü daha açar açmaz bir brendi şişesinin üçte birini bitirdi. Toparlanmak için uyusun diye onu bir saat önce yatağa yatırdım." *Vay canına.* Belki asıl Val yengenin Dr. Nelson'ı görmeye ihtiyacı vardı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Bren."

Brendon amca umursamaz bir tavır talandı ama omuzlarındaki gerginlik bunun tam tersini söylüyordu. "Her zaman sinirleri zayıftı zaten. Sophie de ona çekti. Bu olaylar kapandığında kendilerini toparlarlar."

Ama olaylar kapanmayacaktı. Ayrıca bunu bilen tek kişi de ben olamazdım herhalde.

Brendon amca ayağa kalkarak fincanım aldı. Her hareketi yorgunluk ve korku doluydu. "Ben gidip karımı kontrol edeyim. Val bu sabah senin için misafir odasını hazırlamıştı. Başka bir şeye ihtiyacın olursa Kaylee ye sorabilirsin."

"Teşekkürler." Brendon amcanın yatak odasının kapısı kapanınca babam ayağa kalktı ve Nashe baktı. Onun da ayağa kalkmasını bekliyordu.
"Nash, kızıma yardım ettiğin için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

İnatla hâlâ yerinde oturan Nash, başım iki yana salladı. "O, ruhu orada tutmasaydı ben hiçbir şey yapamazdım."

"Ben Kaylee için yaptıklarından bahsediyorum. Brendon senin ona gerçeği söylemenin onu ciddi bir sinir krizinin eşiğinden kurtardığını düşünüyor." Elini uzattı. Nash bir an için bocaladı ve sonra ayağa kalkarak elini sıktı.

"Baba…" diye söze başladım ama o başını salladı.

"Ben her şeyi mahvettim ve Nash benim başaramadığımı başardı. Teşekkürü hak ediyor." Nash'in elini sertçe sıktı ve sonra bir adım gerileyip ön kapıya doğru yolu açarak elini bıraktı.

Belli belirsiz imasını fark edince gözlerimi devirdim. "Katılıyorum. Ama Nash burada kalıyor. Bu konuda benden daha fazlasını biliyor zaten." Elimi elinin üzerine koydum ve ayağa kalkarak ona olabildiğince yakın durdum.

Şaşkınlıkla fark ettim ki babam sinirlenmiş görünse de bu konuda benimle tartışmayacaktı. Bakışları benden Nashe kaydı, başıyla kısaca onayladı. Belli ki teslim oluyordu. "Tamam, eğer sen ona güveniyorsan ben de güveniyorum." Tekrar yavaşça koltuğa oturdu ve bize doğru döndü. Sonra derin bir nefes aldı ve ciddi bakışlarımla karşılaştı. Onun söyleyeceklerini duymaya hazırdım.

Ama asıl soru onun hazır olup olmadığıydı.

Söze, "Bunun yıllar önce söylenmiş olması gerektiğini biliyorum," diye başladı. "Ama gerçek şu ki sana ne zaman annenden ve senden bahsetmeye karar versem bunu başaramadım. Ona çok fazla benziyorsun…"

Sesi çatladı ve önüne bakmaya başladı. Bana tekrar baktığında, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Ona o kadar benziyorsun ki seni her gördüğümde kalbim neşeyle atmaya başlıyor ama sonra tekrar paramparça oluyor. Belki seni ben büyütseydim bu daha kolay olabilirdi. Seni her gün görseydim ve kendin oluşunu izleyebilseydim. Ama şimdi sana her baktığımda onu görüyorum ve bu gerçekten çok *zor*.

Nash kıpırdandı ve babam oturma odasına göz atarken ben ellerime baktım, o kendini kontrol altına alabilene kadar göz temasında bulunmamaya çalışıyorduk. Sonra içini çekti ve kazağının koluyla gözlerini sildi. Kazak, eylül ayı için gerçekten çok kalındı.

Lanet olsun. Gerçekten ağlıyordu. Ağlayan bir babayla nasıl başa çıkılacağını bilmiyordum. Zaten normal bir babayla nasıl başa çıkılacağı hakkında da pek bir fikrim yoktu.

"Şey, başka aç olan var mı? Ben henüz hiçbir şey yemedim."

Nash, "Ben bir şeyler yerim," dedi ve bunu sadece gerginliği yumuşatmama yardım etmek için söylediğine emindim.

Ya da belki gerçekten acıkmıştı.

"Peynirli makarnaya ne dersiniz?" diye sordum. O tamam demeden zaten odayı yarılamıştım. Babam ve Nash beni yemek odasına, oradan da mutfağa doğru izlediler. Ben aşağıdaki bir dolabın arkalarındaki makarnayı bulmak için dizlerimin üstüne çöktüm.

Hazır olduğumu düşünüyordum. Her ne söylerse söylesin, başa çıkabileceğimi sanmıştım. Ama oturup babamın ağlamasını seyredemezdim. Kalbim kırılırken, en azından ellerimi meşgul etmem gerekiyordu.

"Yemek yapabiliyor musun?" Ben başka bir dolaptan tencere ve buzdolabından amcamın rafindaki peyniri çıkarırken babam bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Sadece makama. Brendon amca öğretti." Bana aynı zamanda nadiren aldığı bir çikolatayı Val yengenin asla dokunmayacağı, hatta abur cuburlardan kurtulma seanslarında çöpe attığı domuz pirzolalarının arkasına saklamayı da öğretmişti.

Babam yüksek taburelerden birinin üstüne oturdu, ben ocağın altını açıp suya bir tutam tuz serperken o hâlâ beni seyrediyordu. Nash babamla arasında iki tabure bırakarak oturdu ve kollarını tezgâhın üstünde kavuşturdu.

"Peki, öncelikle neyi öğrenmek istiyorsun?" Babam ben peynirin ambalajını kesme tahtasının üzerinde açarken bana baktı. Omuzlarımı silktim ve solumdaki çekmeceden bir bıçak çıkardım.

Nash sayesinde bu *bean sidhelerle* ilgili konulara hâkim okluğumu düşünüyorum." Babam ezilip büzüldü. Eğer olayları kendisi açıklamak için bir hamle yapmış olsaydı, kendimi suçlu hissedebilirdim. "Ama Val yenge neden ödünç alınmış bir hayat yaşadığını söyledi? Bu ne demek?"

Bu sefer babam sanki onu tokatlamışım gibi yerinde sıçradı. Muhtemelen başka bir şey söylememi bekliyordu; örneğin *Nasıl Bir* Bean Sidhe *Olunur* adlı kitaptan, teknik bir soru falan… Çünkü benim kitabım postada kaybolmuştu.

Babam içini çekti ve sanki birden üzerine bir yorgunluk çöktü. "Bu çok uzun bir hikâye, Kaylee ve bunu biz baş başayken anlatmayı tercih ederim."

"Hayır." Başımı sert bir şekilde salladım ve makarnanın poşetini yırtarak açtım. "Dünyanın bir ucundan buraya geldin çünkü bana bir açıklama borçlusun." *Özür borcunu saymıyorum bile.* "Şimdi duymak istiyorum."

Babamın kaşları şaşkınlık ve biraz da kızgınlıkla kalktı. Sonra kaşlarını çattı. "Tıpkı annen gibi konuşuyorsun."

Eh yani, bana birilerinden güçlü bir karakter miras kalmış olmalıydı zaten. "O, söyleyeceğin her neyse bana söylemeni istemez miydi?"

Ona bir yumruk atmış olsaydım, bu kadar şaşırmış görünmezdi. "Gerçekten bilmiyorum. Ama haklısın. Bütün gerçekleri bilmeye hakkın var." Düşüncelerini toparlamaya çalışırcasına bir an gözlerini kapadı.

"Her şey senin öldüğün gece başladı."

19

"NE?" ELİMİ BİR DİLİM peynirin çevresinde yumruk yaptım ve peynir parmaklarım arasında ezildi. Nabzım boynumda o kadar hızla atıyordu ki patlayacağını sandım. "Annemin öldüğü gece demek istiyorsun."

Babam onayladı. "Annen de o gece öldü. Ama önce sen gittin." "Bir dakika…" Nash taburesinde öne doğru kaydı, bir bana bir babama baktı. "Kaylee öldü mü?"

Babam içini çekerek uzun hikâyesine hazırlandı. "Şubat avıydı, sen üç yaşındaydım Yollar buzlanmıştı. Teksas'ta pek fazla kış olmaz. O yüzden kış geldiği zaman kimse tam olarak nasıl davranması gerektiğini bilmez. Ben dahil."

"Bir saniye, ben bütün bunları daha önce dinledim." Makarnayı kaynayan suya attım ve buharı bir anda yüzüme gelince tenimi nem ve sıcaklık kapladı. "Arabayı sen kullanıyordun ve buzlu yolda başka bir araba bize çarpmıştı. Benim sağ kolum ve bacağım kırıldı ve annem öldü."

Babam acınacak bir halde söylediklerimi onayladı ve yutkunarak devam etti. "Sophie'nin doğum günü partisi için buraya geliyorduk. Annen havanın çok kötü olduğunu düşünüyordu ama ben bir şey olmayacağını söyledim. Ne de olsa kısa bir yolculuktu ve kuzenin de sana bayılıyordu. Her şey benim suçumdu…"

"Ne oldu peki?" Peynirli elimi unutarak sordum.

Babam yavaşça gözlerini kırptı. Gözyaşlarını engellemek ister gibiydi. "Yolda bir geyik duruyordu. O kadar hızlı gitmiyordum ama yol buzlanmıştı ve geyik kocamandı. Çarpışmayı önlemek için direksiyonu kırdım ve araba buzda kaydı. Yolda enlemesine durduk ve gelen bir araba bize çarptı. Senin araba koltuğun ezilmişti."

Gözlerimi kapadım ve bir baş dönmesi beni devirmeye çalışınca tezgâhı tuttum. *Hayır.* O kazada annem ölmüştü, ben değil. Ben yaralanmıştım ama hâlâ hayattaydım.

Ben bunun cardı kanıtıydım!

Gözlerim açıldı, dikkatimi hemen babama verdim. "Baba, ben bu olayın bazı kısımlarım hatırlıyorum. Haftalarca hastanede yattım. İki alçım vardı. Hâlâ fotoğraflarımız duruyor ve ben hayattayım, görüyor musun?" Bunu vurgulamak için kollarımı tezgâhın üzerinden açarak gösterdim. "Ne oldu peki? Sağlık görevlileri mi beni geri getirdi?"

Gerçek, zihnimin ufkunda beliren, büyük, karanlık bir buluttu. Onu neredeyse görebiliyordum ama açığa çıkarmayı reddediyordum. Gelecek Artmayı kafamın üzerinde patlayıp da beni istediğimi sandığım soğuk, acımasız cevaplarla sırılsıklam edene kadar görmezden gelecektim.

Artık bu cevaplan duymak istemiyordum.

Ama babam sadece başım salladı. "Zamanında yetişemediler. Diğer arabadaki adam bir doktordu ama sanırım karısı kafasını çarpmıştı ve o da karısını ayıltmaya çalışıyordu. Bize yardım etmeye geldiğinde her şey olup bitmişti."

"Hayır." Makarnayı o kadar sert karıştırdım ki kaynayan su tencereden taşarak ateşin üzerine geldi.

Nash elini yumuşak bir şekilde elimin üstüne koydu, oysa onun yerinden kalktığını duymamıştım bile. Başımı kaldırınca anlayışlı bakışlarıyla karşılaştım. "Sen öldün, Kaylee. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Babam tekrar başını salladı ve gözlerini sıkıca kapattığında iki damla yaş sakallı yanaklarından süzüldü. "Şoför koltuğundan arkaya girerek senin araba koltuğunu dışarı çıkarmak zorunda kaldım. Seni kaldırdığımda hiç sesin çıkmıyordu, sağ kolun ve bacağın şekilsizce eğilmişti."

Gözlerini açtı ve oradaki girdap haline gelmiş acı beni esir aldı. "Seni bir bebek gibi kucakladım. Sonra annen arabadan sürünerek çıktı. Konuşamıyordu. Yüzüne bakınca gerçeği anlamıştım. Seni kaybedecektik."

Burnunu çekti, bense kıpırdamadan duruyordum, hareket edersem konuşmayı bırakacağından korkuyordum. "Sen orada, yolun kenarında, saçlarında karlar erirken öldün."

"O zaman niye hâlâ buradayım?" diye fısıldadım ama gerçeği zaten biliyordum. "Benim zamanım gelmişti, öyle değil mi?" Musluğu açarak ellerimi sıcak suyun altına tuttum, babama bakarken bir yandan da elimdeki peynirleri temizliyordum. "Benim ölmem gerekiyordu ve siz beni geri getirdiniz."

"Evet." Sesi çatallanmıştı ve gelen yaşları tutmaya çalıştığı için yüzü kızarmaya başlamıştı. "Buna dayanamadık. Senin için şarkı söyledi ve bu bayatımda duyduğum en güzel şeydi. Zar zor görebiliyordum çünkü deliler gibi ağlıyordum. Ama sonra seni gördüm. Senin ruhunu. Karardığın içinde çok küçük ve beyazdı. Henüz çok erkendi. Öylece gitmene izin veremedim."

Suyu kapattım ve kalçamın hizasındaki çekmeceden bir havlu aldım. Ellerimi kurularken yerlere su damlıyordu, sonra kollarımı tezgâhın üzerine

uzattım ve ona baktım. "Bana nasıl olduğunu anlat"

Bu sefer tereddüt etmedi. "Beni anladığından emin olmak için annenin yüzüme bakmasını sağladım. Sana çok iyi bakmasını ve seni geri getireceğimi söyledim. Ağlıyordu ama başıyla onayladı. Hâlâ şarkı söylüyordu. Böylece senin ruhunu küçük bedenine geri yerleştirdim ve bana bakarak gözlerini kırptın. Sonra ilk nefesinle beraber şarkı söylemeye başladın."

"Ben… *şarkı mı söyledim f* Havlu parmaklarımdan kayıp döşemeye düştü ama ben farkında değildim.

"Ruh şarkısı söyledin." Babam ellerini gözlerine koydu, sanki fiziksel olarak yaşlarını bastırmaya çalışıyordu ama bana tekrar baktığında yüzü hâlâ ıslaktı. "Şarkının benim için olduğunu düşünmüştüm. Annene benden daha çok ihtiyacın vardı ve ben gitmeye hazırdım. Ama ben seni tutarken birden ölüm meleği kendini gösterdi."

Nash, "Size kendini mi gösterdi?" diyerek araya girdi. Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Babam başını öne doğru salladı. "Çimlerin üstünde, yolun kenarında duruyordu. Tüyler ürperten bir sırıtışla bana baktı; sanki aklımdan geçenleri biliyordu. Ona gitmeye hazır olduğumu söyledim. Seni annene verdim ve sen hâlâ bir kuş gibi o muhteşem tiz şarkıyı söylüyordun. Son duyduğum şeyin senin ruh şarkın olacağını düşünerek huzurla doldum."

Durdu ve bu sefer gözyaşları gerçekten akmaya başladı. "Ama anlamış olmam gerekirdi çünkü annen seninle beraber şarkı söylemiyordu."

Tezgâhın diğer tarafındaki babama baktım, âdeta büyülenmiştim ve yemek unutulmuştu.

"O pislik benim yerime onu aldı." Babamın yumruğu tezgâha sertçe indi; öyle ki her yer titredi ve çenesi öfkesiyle kasıldı. "Darby'ye baktı ve o bir anda yığıldı. O sırada hemen atılarak seni tuttum yoksa yere düşecektin."

"Nefes al, Kaylee." Nash sırtımı ovalıyordu. Hikâyenin bir noktasında nefes almayı bırakmıştım ve Nash konuşana kadar da bunu fark etmemiştim.

"Benim yüzümden mi öldü?" Ellerimi yumruk yapmıştım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Hayır, bebeğim, hayır." Babam doğrudan gözlerimin içine bakmak için öne eğildi. *"Benim* yüzümden öldü." Ellerimi tuttu ve ellerimi gönülsüzce çeksem de bırakmadı. "Çünkü ben dışarı çıkalım diye ısrar ettim. Çünkü ben geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırdım. Çünkü onun yerine beni almaşım sağlayacak kadar güçlü değildim. Bunların hiçbiri senin suçun değildi."

Ama söylediği hiçbir şey bana kendimi daha iyi hissettirmiyordu. Benim ölmem gerekiyordu ve ben ölmediğim için de annem ölmüştü. Annem ölmeseydi de babam ölecekti. Ya da belki diğer arabadaki insanlardan biri. Esas konu, benim ölmem gerekirken hayatta olmamdı ve bunun bedelini annem ödemişti.

"Yani… ödünç aldığım zaman?" Şoktan muşmuş bir halde ocağın altını kapatarak eski alışkanlıkla tencereyi ocağın soğuk gözlerinden birinin üstüne koydum. "Ben şimdi annemin hayatını mı yaşıyorum? Val yengenin demek istediği bu muydu?"

"Evet." Babam taburesinde bana yer açtı. "Onun ölmesi gereken zamana kadar yaşayacaksın. Ama bunun için endişelenme. Eminim ki çok uzun bir hayatı olacaktı." işte o an ben de gözyaşlarına boğuldum.

O zamana kadar kendimi tutmuştum ama annemin ölüm nedeni olmanın verdiği üzüntü, diğer her şeyin üzerine çökmüştü. Onun hayatının aslında ne kadar uzun olacağını düşünmek… İşte *buna* katlanamıyordum.

Nash dikkatimizi çekmek için boğazını temizledi. "O, bu riski göze almıştı, öyle değil mi Bay Cavanaugh?" Babama büyük bir beklentiyle bakarak sormuştu. "Kaylee'nin annesi ne yaptığının farkındaydı, öyle değil mi?"

"Tabii ki." Babam kesin bir ifadeyle başını salladı. "Muhtemelen benim kendimi takas etmeyi planladığımı bile fark etmedi. Bedeli ödemeye razıydı yoksa senin için asla şarkı söylemezdi. Sadece ben… onu da kurtarmak istemiştim. Benim gitmem gerekiyordu ama bunun yerine ikinizi birden bir gecede kaybetmiştim. Seni gerçekte hiç geri alamadım, öyle değil mi?"

Bir sonraki hıçkırığımı tuttum, yanaklarımdaki yaşları avuçlarımla sildim. Ağlamama konusunda kendimi gitgide aşıyordum. "Ben buradayım, baba." Süzgeci lavaboya koydum ve içine makarnayı döktüm, sonra da boş tencereyi tezgâhın üzerine vurarak koydum. "Sen çekip gittin."

"Buna mecburdum." İçini çekti ve başını iki yana salladı. "En azından mecbur olduğumu *düşündüm*. Tekrar peşinden geldi, Kaylee. Ölüm meleği seni kurtardığımız için çok öfkeliydi. Anneni aldı ama daha sonra senin için geri döndü. İki gün sonra hastaneye geldi. Eğer kazadan sonra büyükannen İrlanda'dan gelmemiş olsaydı neler olacağını asla bilemezdim. O da benimle birlikte senin odanda kalıyordu ve ölümünle ilgili bir öngörü yaşadı."

"Bekle, yani bir daha mı ölmem gerekiyordu?" Elim süzgecin üzerinde asılı kaldı.

"Hayır." Babam başım şiddetle iki yana salladı. "Hayır. Annen ve ben seni kurtardığımız için ölüm meleğini kızdırdık. Bize kin duyduğu için geri geldi. Annen kazada hasar almamıştı ve sen de onun hayatını yaşıyordun. Sen öldükten iki gün soma ölecek olması *mümkün değildi.* O yüzden senin için tekrar geldiğinde ona meydan okudum."

Nash, "Kendini gösterdi mi?" diye sordu ve ben sağ tarafıma baktığımda onun bakışlarını babama diktiğini ve en az benim kadar etkilenmiş olduğunu gördüm.

Babam başını salladı. "Küstah ve küçük bir şeytandı."

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordum.

"Ona yumruk attım."

Bir an için ikimiz de ona sessizce bakakaldık. "Ölüm meleğine yumruk mu attın?" diye sordum ve elim süzgeçten lavabonun kenarına doğru düştü.

"Evet." Anı gözünde canlanınca kıkırdadı ve bu bende de gülümseme isteği yarattı. Babamı en son ne zaman gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum.

"Burnunu kırdım."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Tod'la olan ilişkisini düşünerek Nashe sordum.

"Herhangi bir fiziksel objeyle temas edebilmek için fiziksel forma bürünmeleri gerekiyor," dedi. Bir yandan da peynirin karton kutusuyla oynuyordu. "Öldürülemezler ama kesinlikle acı hissedebilirler."

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun? diye sordum. Gerçi bu sorunun cevabını bildiğimden emindim.

Nash sırıttı. "Tod ve ben her zaman iyi geçinmeyiz." Ama sonra babama döndü; yüzü tekrar ciddileşmişti. "Ölüm meleği Kaylee için neden tekrar geldi?"

"Bilmiyorum ama bunu tekrar yapmasından korkuyordum." Babam duraksadı ve yarım yamalak sırıtışı karanlık bir pişmanlık ifadesine dönüşmeye başladı. "Seni Brendon'a güvende olman için gönderdim. Seninle kalırsam, sonunda seni benden alacağından korkuyordum. O yüzden seni uzaklaştırdım. Üzgünüm, Kaylee."

"Biliyorum." Özrünü kabul etmeye henüz hazır değildim ama gerçekten üzgün olduğunu bilmek biraz yardımcı oluyordu. Makarna)! boş tencereye boşalttım ve iki avuç kadar küp küp doğranmış peynir attım. Sonra ocağın altım orta ateşte açarak biraz tuz, süt ve bir kaşık kadar Val yengenin düşük kalorili margarininden ekledim.

Tencereyi karıştırırken içine bakıyordum. "Ne kadar kalacaksın?"

"Burada kalmamı istediğin kadar," dedi ve sesindeki bir şey başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. Düşündüğüm şeyi mi kastetmişti acaba?

"işin ne olacak?"

Omuzlarını silkti. "Burada da işler var. Ya da istersen benimle İrlanda'ya gelebilirsin. Eminim büyükannen ve büyükbaban seni görünce çok mutlu olurlar."

Onları babamı son görüşümden bu yana görmemiştim ve hayatımda hiç bu ülkenin dışına çıkmamıştım. Ama…

Bakışlarım Nashe takıldı. Benim baktığımı görünce başını salladı ama beni kandıramazdı. Gitmemi istemiyordu ve bu da benim için yeterliydi.

"Gelip İrlanda'yı görmek çok isterim ama ben burada yaşıyorum, baba." Tencereye bir tutam karabiber serptim ve karıştırmaya devam ettim. "Buradan gitmek istemiyorum." Yüzündeki hayal kırıklığı beni neredeyse öldürüyordu. "Ama sen burada kalabilirsin. Tabii eğer istersen."

"Ben…"

Evet diyeceğini düşünmek istedim. Nashe yakın, Sophie'den ve onun pembe melodramlarından çok uzak olan, ikimizin kalabileceği bir ev düşündüğünü söyleyeceğini. Ama ne diyeceğini öğrenemedim. Cümlesini tamamlayamadan ön kapı açıldı, bir şey gürültüyle yere çarptı ve Sophie homurdandı.

"Bu aptal çantaları ön kapıya kim koydu?" diye sordu.

Sakarca girişiyle eğlenmek için Nash'in omzunun üzerinden boynumu uzatıp içeri baktım. Kuzenim dizlerinin üzerine çökmüştü ve bir elini eski ve yıpranmış bir bavulun üzerine koyarak kalkıyordu. Gülmeye başladım ama bakışlarım onun bakışlarıyla karşılaşınca anında tüm keyfim kaçtı. Soğuk ve boş bir halde kalakaldım. Yüzü gölgelenmişti, yüz hatları o kadar karanlıktı ki onları yukarıdan gelen ışıkta bile zar zor seçebiliyordum.

Ölüm meleğinin bir sonraki kurbanı Sophie'ydi.

Sophie ölmek üzereydi.

20

"SOPHİE?" BABAM AYAĞA KALKTI ve bana bir kere olsun bakmadan ona döndü.

"Vay canına, gözlerin haricinde aynı annene benziyorsun. Ama gözler Brendon'ın, bunun için hayatım üzerine bahse girebilirim." Eğer bana baksaydı, onun kaderini görebilirdi. Bundan emindim. Ama bakmadı.

Nash bile kuzenimi seyrediyordu.

Korku ve adrenalin göğsüme acıyla dolu bir yıldırım gibi çarptı ve tezgâha tutunmak zorunda kaldım. "Sophie…" Çıkarabildiğim kadar yüksek bir sesle fısıldadım, panik başlamadan onu uyarmak için umutsuzca uğraşıyordum. Ama beni kimse duymadı.

Sophie benim hayatım boyunca asla sahip olamadığım bir zarafetle kendini yerden kaldırdı ve cenazeye giydiği siyah ve dar elbiseyi eliyle temizledi. "Aiden amca." Yüzünde, kızarmış gözleriyle uyumlu yorgun bir gülümseme belirdi, acının pençesindeyken bile kibardı. "Ve Nash. En sevdiğim iki adam aynı odanın içinde."

Hayatımda ilk defa bende yarattığı kıskançlığın alevlerini hissedemedim çünkü boğazımın içi şiddetli bir şekilde yanmaya başlamıştı. Evet, çoğunlukla çenesini kapamasını isterdim ama *sonsuza kadar* değil.

"Baba!" Azıcık bir ses çıkardım, hâlâ mutfak tezgâhına tutunuyordum ama yine kimse beni fark etmedi.

Sophie haricinde.

"Onun nesi var?" Kuzenim, ellerini dar ve sivri kalçalarına koyarak ayağında topuklu ayakkabılarla yemek odasına girdi. "Kaylee, kusacakmış gibi duruyorsun hem de… Bu nedir?" Yarısı kullanılmış peyniri süzdü. "Peynirli makama mı?"

Nash bana doğru o kadar hızlı döndü ki neredeyse dengesini kaybediyordu. "Kaylee?" Ama onu sadece seyredebiliyordum, çenem çoktan kuzenimin ruh şarkısı için kasılmıştı. "Yine mi?" Başımla onaylayınca beni yanına çekti, tam olarak anlayamadığım kelimeler fısıldamaya başladı, pürüzlü yanağı yanağımı çiziyordu.

"Kay?" Nash'ten hemen sonra babam da bana döndü ve bakışlarımın ne söylediğini anlayınca bir dehşet ifadesi yüzlerine yayıldı. Bakışlarımı kuzenime doğru izledi. Sanki göreceği şeyden korkuyordu. "Sophie mi?" diye sordu ve başımla onayladım. Dişimi o kadar çok sıkıyordum ki acı şakaklarıma tırmanmıştı.

"Ne kadar zamanı var?"

Başımı iki yana salladım. Yeteneğimin zamanı da ölçtüğünü bilmiyordum ve hatta bunu nasıl kullanacağımı da pek bilmiyordum.

"Brendon!" Babam dikkatini bana vererek bağırdı.

Sophie irkildi, sonra beni daha iyi görebilmek için öne doğru bir adım attı, yemek masasının üzerinden eğilerek bana baktı. Korkunç bir şekilde gölgelenmiş olan alnı şaşkınlıkla kırışmıştı.

Nash hâlâ kulağıma fısıldıyordu. Ocağa arkasını dönmüş beni sıkıca tutuyordu. Dudakları kulağıma sürtünüyordu, kelimeleri Etki sinin yatıştırıcılığıyla üzerimden akıyordu, bu paniği kontrol etmeme yarıyordu. Derin bir nefes aldım, omzunun üzerinden bakarken yükselen çığlığımı tutmaya çalışıyordum. Dikkatim tuhaf bir şekilde kararmış kuzenime kilitlenmişti.

"Neler oluyor?" Sophie sandalyenin arkasını iki eliyle tuttu ve bakışları benimkilerle buluştu. "Tekrar deliriyor, öyle değil mi? Annem psikiyatristin numarasını buralarda bir yerlerde tutuyordu." Mutfağa doğru bir adım attı ama babam onu durdurmak için kolunu uzattı.

"Hayır, Sophie." Koridora bakarak bağırdı: "Brendon Buraya gel!" Sonra yeğenine döndü.

"Kaylee iyi olacak."

"Hayır, olmayacak" Sophie başını iki yana salladı, yeşil gözleri büyümüştü, sonra kolunu babamdan kurtardı. İlgisi samimi görünüyordu. Galiba benim için endişeleniyordu. Ya da belki *benden* korkuyordu. "Onun için endişelendiğini biliyorum ama onun profesyonel yardıma ihtiyacı var, Aiden amca. Onda yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bunun tekrar olacağım söyledim ama beni kimse dinlemiyor. O doktorun ona şok terapisi uygulamasına izin vermeleri gerekirdi."

"Sophie…" Babamın omuzları gerildi, ifadesi korku ve öfke arasında gidip geldi. Onu kendine getirecekti ama Nash ondan hızlı davrandı.

"Kahretsin, Sophie, o sana yardım etmeye çalışıyor ve sen…" Ona doğru döndü, gözbebekleri öfkeyle dönüyordu. Ama benden uzaklaştığı anda panik gücünü artırdı. Onu bir kolumla geri çektim. Önce şaşırdı ve hemen sonra ne olduğunu anlayarak sanki hiç durmamış gibi fısıldamaya devam etti.

Holde ayak sesi yankılandı ve gözlerimi açtığımda Brenden amcanın oturma odasının ortasında donup kaldığım gördüm. Önce bana, sonra babama baktı ve sonra babamın bakışlarını Sophie'ye doğru izledi. Onu seyrederken amcamın yüzü o kadar büyük bir acıyla buruşmuştu ki bakmaya

dayanamadım.

Bi rkaç saniye boyunca kimse kıpırdamadı, sanki en ufak bir kıpırtı ölüm meleğini saklandığı yerden buraya çekecek ve önlenemez sonu başlatacaktı. Sophie hepimize kafası karışmış bir halde bakıyordu. Sonra babam içini çekti. Yumuşak sesi odanın bütün köşelerine dolmuş gibiydi. "İyi misin?" diye sordu ve ben kararsızca onayladım. Ölümü karşısına almış olan ben değildim. En azından şimdilik.

Sophie, "Neler oluyor?" diye sordu. Bu soru, cenazedeki sessizliği bozan bir silah sesi gibiydi. Ama kimse cevap vermedi. O bütün belanın kaynağıydı ama kimse ona bakmıyordu. Hayatımda ilk defa herkes bana bakıyordu.

Brendon amca, "Sophie mi?" diye sordu. Hareket ettiğinde canı açıyormuş gibi bize doğru yavaşça yürüdü. Kafamda çoktan yankılanmaya başlamış henüz seslendirmediğim çığlığım yüzünden, sesini çok az duyabiliyordum. Başımı salladım ve o gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. "Emin misin?" diye sordu. Başımla onayladığımı görmesi için gözlerini açması gerekti sonra çenesi kasıldı. "Yardım edecek misin?" diye sordu; acı yüzünü tanıyamadığım bir maskeye çevirmişti. "Yemin ederim ki seni almasına izin vermeyeceğim."

Babamın hikâyesinden sonra Brendon amcanın ölüm meleğinin kiminle takas yapacağı üzerinde bir kontrolü olabileceğinden pek emin değildim. Listede olmayan ruhları alan bir ölüm meleği yoluna çıkan bir *bean sidhe'i* gözünü bile kırpmadan alıp götürürdü. Ya da bu odadaki diğerlerini.

Ama yine de Sophie'nin ölmesine izin veremezdim, çoğu zaman bir baş belası olsa da.

"Neden bahsediyorsunuz?" Kuzenim sanki aklımızı kaybetmişiz gibi hepimize sırayla baktı ve zaten aklı başındalık konusunda aramızda yalnız kalmıştı. "Neler oluyor?"

Brendon amca oturma odasını dört büyük adımla geçti ve kızma kanepeye gelip yanma oturması için işaret etti. Sophie tereddüt ederek gitti ve kızını koltuğun ortasına çekerek oturttu. "Tatlım, sana bir şey söylemem gerekiyor ve bunu daha güzel bir şekilde anlatmak için zamanım yok." Sophie'nin ellerini tuttu ve göğsüm, kalbim parçalara ayrılıyormuşçasına ağrımaya başladı.

"Beş dakika içinde öleceksin," dedi. Sophie kaşlarını çattı ama babası o sözünü kesemeden hızla devam etti. "Ama endişelenmeni istemiyorum çünkü Kaylee ve ben seni geri getireceğiz. "İyi olacaksın. Ama ondan sonra olacaklardan emin değilim, sadece *iyi olacağını* bilmeni istiyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. "Kafa karışıklığı Sophie'nin mükemmel yüzünün asılmasına sebep olmuştu, ifadesini kaplamak üzere olan paniği görebiliyordum. Dünyası bir anlam ifade etmeyi bırakmıştı ve anlayamadığı bir bilgiyle ne yapacağını bilemiyordu. Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. "Neden öleyim ki? Ve bu konuda Kaylee ne yapabilir?"

Brendon amca başını iki yana salladı. "Tüm bunlar için zamanımız yok. Ne kadar zamanımız olduğunu da bilmiyorum, sadece seni geri getireceğime dair bana güvenmeni istiyorum."

Sophie onayladı ama hem kendi hem de babası için çok korkmuş görünüyordu. Muhtemelen babasının kafayı yediğini düşünüyordu. Onun omzunun üzerinden bana sanki babasına ben hastalık bulaştırmışım gibi baktı ama ölüme bu kadar yaklaşmışken ona sinirlenemiyordum haliyle.

"*Hayıır*."

Odadaki tüm kafalar bir anda koridora döndü, Val yenge orada durmuş, sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi kapının kirişine tutunuyordu. "Ölmesi gereken Sophie değildi."

"Ne?" Brendon amca o kadar hızlı yerinden kalktı ki hareketi başımı döndürdü. Karısına dehşetle baktı. "Valerie, sen ne *yaptın?*

Val yenge mi? Onun ölüm melekleri ve *bean sidhelerle* ne işi olurdu ki? O bir insandı!

Yengem daha cevap veremeden üzerime yeni bir acı dalgası yayıldı ve düşecek gibi oldum.

Nash ben yemek masasına çarpmadan beni yakaladı ve dikkatlice sandalyelerden birine oturttu. Fazla zamanımız kalmamıştı.

Sophie birden titremeye başladı ve sadece bunu görmek bile tüm uzuvlarımı titretti. Istırap beni içten dışa sıkarak işkence ediyordu. Kalbim göğsümü zorluyordu. Boğazım sanki alev soluyormuşum gibi yanıyordu.

Ama Sophie'nin ruh şarkısını tutuyor olmanın verdiği fiziksel acının da ötesinde, ölüm meleği henüz saldırmamış olsa da kuzenimin kaybını derinden hissediyordum. Sanki kendi elimi bir kütüğe koymuştum ve birazdan bir oduncunun geleceğini biliyordum. Elimi asla geri alamayacağımı da. Hiçbir zaman yakın olmamamızın bir önemi yoktu. Ayaklarıma da âşık değildim ama onları kaybetmek istemezdim.

"Anne?" Sophie pürüzlü bir ses çıkardı, kollarıyla kendini sararken ağırlığını bir o tarafa bir diğer tarafa veriyordu. "Neler oluyor?"

"Telaşlanma, tatlım." Val yenge oturma odasındaki halının ortasından konuşuyor, bakışları odanın her tarafında geziniyordu. Krize girmiş bir eroinman gibi görünüyordu. "Seni almasına izin vermeyeceğim." Duraksadı, kızma bile bakmadan, kafasını mümkün olduğunca geriye attı, bu hareketiyle beraber sarı dalgalı saçları neredeyse beline gelmişti.

"Marg!" diye bağırdı ve yerimden sıçradım. Ellerimle sandalyenin kollarına tutundum, Val yenge dengemi altüst etmişti. Şimdi tekrar kendimi kontrol altına almaya çalışıyordum. "Burada olduğunu biliyorum, Marg!"

Marg mı? Val yengeye ne ölüm meleğini gördüğümden ne de dişi olduğundan bahsetmiştim. Ve ölüm meleğinin ismini bilmiyordum. Şimdiye kadar.

Ve birden anladım. Val yenge ölüm meleğinin adını biliyordu çünkü onu kiralamıştı.

Hayır! İnkâr ve yıkım sesleri tüm vücudumda yankılandı. Buna inanamıyordum. Val yenge on üç senedir tanıdığım tek anneydi.

Beni severdi ve kesinlikle Sophie'yi ve Brendon amcayı da. Asla bir ölüm meleğiyle iş yapmaz ya da masumların ruhları için pazarlık etmezdi.

Ama içip durmaya başlaması ve sorulan… Başından beri kızların niye öldüğünü biliyordu!

Yengem çığlık çığlığa, "Böyle anlaşmamıştık!" diye bağırdı. Ellerini yumruk yaparak sıkmıştı, öfkeyle ya da korkuyla titriyordu. Ya da ikisiyle birden. "Bana kendini göster, korkak! Bunu *yapamazsın*^

Ama bu konuda çok yanılıyordu.

21

VAL YENGENİN HAYKIRIŞI hâlâ kulaklarımdaydı ki Sophie'nin bacakları birden boşaldı. Düşerken kafasının arkasını bir sehpaya çarptı. Boğuk bir gürültüyle yere düştü ve saçından akan kanlar beyaz halıya süzüldü.

Annesi de babası da bunu fark etmemişti. Brendon amca, ölüm meleği bir sandalyenin arkasına ya da saksı çiçeklerinin içine saklanıyor olabilirmiş gibi takıntılı bir şekilde gözleriyle odayı tarıyordu. Val yengeyse Marg'a kendini göstermesi ve bir açıklama yapmasını söyleyerek hâlâ tavana bakıyordu.

Ölüm melekleri gökten süzülerek geliyormuş gibi…

Ama Sophie öldüğü anda ruh şarkısı boğazımdan dışarı çıkmaya çalıştı; onu alışkanlıkla engellemeye çalışırken neredeyse boğuluyordum.

Val yenge beni öğürürken görünce hemen kızına bakmak için döndü. "Hayır!" diye bağırdı ve o ana kadar hiçbir insan sesinin benim çığlığıma yaklaştığını duymamıştım. Dizlerinin üzerinde yere çöktü. "Uyan, Sophie." Sarı buklelerini kızının yüzünden geriye doğru atıyordu ve parmakları kana bulanmıştı. "Marg, bu işi hemen *düzelt* Böyle anlaşmamıştık!

"Sophie!" Brendon amca kızının cansız bedeninin yanındaki karısına katıldı. Nash ve ben dehşet içinde bakıyorduk, kıpırdayamayacak kadar şaşkındık. Sonra amcam karısının omzunun üzerinden bana baktı ama ben ne istediğini anlayamadım. Çığlığına tutmaya çalışmakla meşguldüm.

Nash oturduğum sandalyenin önüne çömeldi ve ellerimi tuttu, güçlü ve yoğun bakışları beni delip geçiyordu. "Bırak çıksın," diye fısıldadı. "Bize onun ruhunu göster ki onu yönlendirebilelim."

Ve böylece Sophie için şarkı söylemeye başladım.

Zamanından önce alınan bir ruh için, gencecik bir hayatın kaybı için şarkı söylüyordum. Onun çocuksuz kalan ailesi ve asla ne ve kim olmak istediğine karar veremeyen bir kız için. Kuzenim için, bana kız kardeş olmuş, sivri dili asla yaşla ve deneyimle yumuşamayacak olan bu kız için.

Ben çığlık attıkça ışıklar kısılmaya başladı ama görünürde hiçbir ampulde bir değişiklik yoktu. Daha önce spor salonunda olduğu gibi bütün oda grileşmeye başladı. Tereddütle odanın etrafına göz gezdirdim ve birden karanlık, şekilsiz yaratıkların evimin her yerinde gezindiğini göreceğimi düşünerek dehşete kapıldım.

Ama hiçbir şey yoktu. Alt Dünyayı net olarak görebiliyordum ama her nasılsa… boştu.

Bundan daha da şaşırtıcı olan şey sesti. Ya da sesin *olmayışıydı.* Şarkı söylerken çevremdeki hiçbir şeyi duymuyordum. Sanki birileri kozmik bir kumandanın sessiz düğmesine basmış gibiydi. Birkaç saniye sonra kendi çığlığımı bile duyamaz olmuştum ama ciğerlerimdeki ve boğazımdaki yangından hâlâ insana ait olmayan ciğerlerimin son gücüyle çığlık attığımı biliyordum.

Nash benimleydi, parmakları yemek masasının sandalyesinin üzerinde benimkine kenetlenmişti, boğazımı tırmalayarak çıkan bu uğursuz çığlıktan hiç etkilenmemişe benziyordu. Babam dimdik ayakta durmuş kuzenimin ruhuna bakıyordu. Ruhu solgundu ve rengi hafif pembeye kaçıyordu. Biçimsiz bir şekilde bedeninin üzerinde asılı kalmıştı. Hızlı esen bir rüzgârda yere iple bağlanmış bir uçurtma gibi sallanıyordu.

Ruhu Emma'nınkinden daha yüksekte duruyordu ve içimden bir ses bunun benim hatam olduğunu söylüyordu. Çünkü Nash beni Sophie'nin çığlığını bırakmaya teşvik etmek zorunda kalmıştı.

Brendon amca, kolları gergince iki yanına düşmüş, ellerini yumruk yapmış, ön kolları sarf ettiği güçten şişmiş bir halde ayakta duruyordu. Yüzünü göremiyordum ama tahminimce yüzü Nash'in Emma'nın ruhunu yönlendirirkenki hali gibiydi: kırmızı, gergin ve terden sırılsıklam.

Val yenge, kızının üzerine çökmüş, teselli edilemez bir şekilde ağlıyordu. Bu odada Sophie'nin ruhunu göremeyen tek kişiydi ve bir parçam bunu dayanılmaz derecede trajik buluyordu.

Brendon amcanın omuzları düştü ve tükenmiş bir halde bana döndü. Kısık bir sesle, "Onu bırakma," dedi ve ben çığlık atmaya devam ederken başımı öne doğru salladım. Elimden gelenin en iyisini yapacaktım ama boğazım bu akşamüstü Emma'nın şarkısını söylediğim için hâlâ yaraydı ve Sophie'yi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum.

Amcam babama işaret etti. Ne söylediğini tam anlayamadım ama meselenin özü belliydi: Yalnız başına yapamıyordu. Bir nedenden kızının ruhunu hareket ettiremiyordu.

Babam başıyla onayladı ve Sophie'ye doğru dönüp birlikte çalışmaya başladılar.

Val yenge bir eli kızının göğüs kafesinde, yüzü odaya dönük halde, dizlerinin üzerinde oturuyordu. Ama hiçbirimize bakmıyordu. Odanın geneline konuşuyordu. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, acı ve suçlulukla kızarmıştı. Neler söylediğini anlayamadım ama dudaklarının hareketine dayanarak iki kelimeyi çıkarttım.

"Beni al."

Ve sonra anladım. Ölüm meleğiyle konuşuyordu, Marg'a kendi hayatı karşılığında Sophie'nin hayatını bağışlaması için yalvarıyordu.

Ve işte o anda her şey değişti. Oda aniden *değişik* bir hal aldı, sanki bütün açılar ve orantılar tekrar ayarlandı. Bu orantısı bozulmuş bir ekranda film seyretmek gibiydi.

İnce ve karardık bir şekil, tuhaf görünen oturma odasının ortasında belirdi. Amcam ve babamla arasında bir metre bile yoktu, Sophie'nin bedeninin karşı tarafındaydı.

Onu Meredith m cenazesinden hemen hatırladım. Marg. Hâlâ aynı uzun siyah kazağı giyiyordu, kazak ince bedenini ortaya çıkarıyordu. Bale ayakkabısı tarzındaki pabuçları, yengemin kalın halısına yarı yarıya gömülmüştü.

Ölüm meleği bana bir bakış attı, kaşlarını çattı ve sonra beni bırakarak Val yengeye yöneldi. Artık ölüm meleğinin yüzünün sadece bir parçasını görebiliyordum ve bu da bana yetiyordu.

"Emin misin?" diye sordu, sesi erimiş metal gibi yumuşak ve akışkan ama bir dokunuşta yakmaya yetecek kadar sıcaktı.

Onu duyunca o kadar çok şaşırdım ki nerdeyse şarkı söylemeyi bırakır gibi oldum ve Sophie'nin ruhu Marg'a doğru sürüklenmeye başladı. Sonra Nash elimi sıktı ve sesim yeniden güçlendi. Böylece Sophie'nin ruhu da tekrar sabit bir hale geldi.

Ölüm meleği bunu fark etmişe benzemiyordu. Ona benim duyamadığım bir şeyler söyleyen yengemi seyrediyordu. Sadece Marg'ı duyabiliyordum. Bu da ölüm meleğinin beni unutmadığını gösteriyordu. Bir nedenden söyleyeceği şeyi duymamı istiyordu.

Val yenge ölüm meleğinin sorusuna karşılık sert bir şekilde başını salladı, dudakları hızla oynuyordu.

Ölüm meleği bir an için onu inceledi ve sonra başını salladı; ucundan görebildiğim kadarıyla ağzı yavaş ve kötü niyetli bir gülüşle kıvrıldı. "Senin ruhun yeterli olmaz," dedi Marg, sesi neredeyse fiziksel bir varlık gibi üzerime sürünüyordu. "Sen Belphegorea genç ve güzel ruhlar için söz vermiştin. Bedenin gibi ruhun da yaşlanıyor ve bozulmuş. O bunu kabul etmez."

Tekrar yengem konuşuyordu, öfkeyle el kol hareketleri yapıyordu ve yumruklarını hâlâ tüm gücüyle sıkan kocası söylediği bir şey yüzünden ürkmüştü. Yine umutsuzca, tartışmanın iki tarafını da duyabiliyor olmayı diledim.

"Hasat edilecek belli ruhlar üzerinde bir anlaşma yapmadık," dedi ölüm meleği ve benim tüylerim diken diken oldu. Sadece onu dinlemek bile beni öldürebilirdi. "Senin şu minyonların işime karıştıkları halde ilk dört ruhu topladım…"

Minyonlar mı? Az önce bana minyon demiş *olamazdı*!

"… ve bu oyunu sona erdirmeden, beşinciyi de alacağım. Ben senin paranı alacağım, Belphegore da ruhları alacak ve sen hayal edemeyeceğin bir gençliğe ve güzelliğe kavuşacaksın."

Gençlik mi? Val yenge gençliğini kazanmak uğruna masum ruhları avlaması için mi bir ölüm meleği kiralamıştı? Kim bu kadar acımasız olabilirdi?

Val yenge artık bağırıyordu, ince boynunda damarları görünüyordu. Ama Marg sadece güldü. "Dört genç, güçlü ruha sahibim ve ben onları tutarken, yarım düzine *be an sidhe* gelse bir tanesini benden alamaz." Bunu kanıtlamak için bir elini avuç içi yukarıya gelecek şekilde havada salladı. Acı göğsümü sardı ve Sophie'nin ruhu şarkıma ve amcam ile babamın ruhu yönlendirmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen biraz daha yükseldi.

O sırada Nash ayağa kalktı ve elinden geleni yapmak için gruba katıldı, yüzü harcadığı güç yüzünden kızarıyordu.

Sophie'nin ruhu yükseldi ve sonra birazcık çöktü ama daha fazla havalanmıyordu.

Ölüm meleği öfkesini bana ve Nash'e çevirmek için yengeme arkasını döndü. [u]Sen…"

Bana doğru attığı her adımda başımı daha fazla sallıyordum ve sesim titriyordu. Sesimi kaybediyordum ve çığlık bittiğinde erkeklerin yönlendirmesi için ortada bir ruh falan kalmayacaktı.

"Bir şeyler… Yürüdükçe kazağının yanları parlıyordu ve bu ona küçük bedeniyle sahip olamayacağı korkutucu bir hava veriyordu. Bir adım öteden beni incelerken gözleri kısıldı, benim kalbimse dehşetle atmaya devam ediyordu. Hafif gülümsemesi geri döndü. [w]Sen başka birinin hayatını yaşıyorsun. Belphegore kesinlikle senin ödünç alınmış yaşam gücünün tadına bakmak isteyecektir. Yarın güneşin doğduğunu görmek istiyorsan ağzını kapa ve ruhu serbest bırak. Yoksa ailen onunki yerine senin ruhunu almadan önce, sana kendi dilini yedirişimi seyredecek."

Baştan çıkmış gülümsemesi genişledi. Bu kadar kötü bir yüzdeki bu kadar normal ve beyaz dişler beni ürpertmişti. "Ve böylece mükemmel bir sessizlikte ölmüş olacaksın, küçüğüm. Senin ruhuna şarkı söyleyecek kimse kalmadı."

"Ben onun için şarkı söylerim." Ses yumuşak, ahenkli ve bu tuhaf sessizlikte ölüm meleğinin sesi kadar da ürkütücüydü. Başımı sesin kaynağına doğru çevirdim.

Tod kapalı kapının önünde duruyordu. Ayakları hafif açıktı, elleri yanında yumruk olmuştu ve çenesi öfkeyle kasılmıştı. Şeytanın kendisiyle bile savaşmaya hazır görünüyordu ama az önce duyduğum ses Tod'unki değildi.

Biri onun arkasından çıktı ve kalp atışım hızlandı. Harmony Hudson. Nash'in annesi. Ve çok *sinirlenmiş* görünüyordu.

“Beni duyabiliyor musun, tadım?” diye sordu ve ben başımla onu onayladım. Onun varlığı beni o kadar mutlu etmişti ki ona ihtiyacımız olduğunu nasıl öğrendiğini sorgulamak aklıma bile gelmedi. “Sesin azalıyor ama ben bütün gece şarkı söyleyebilirim.” O şuada Marg’a doğru baktı ve sanki boyu uzamıştı. “Onun ruhunu alıp gidemeyeceksin. Diğerininkini de,” dedi, bir yandan da Sophie’nin vücudunun üzerinde, havada duran ruhuna bakıyordu.

Marg kızgın bir kedi gibi tısladı, a*ğzı* açıktı, dişleri görünüyordu ve bir an için gizlediği pençelerini çıkararak Nash’in annesine bir darbe indireceğini sandım. Sonra kendini toparladı.

“Ancak bir çocuk kadar başardı olabilirsin,” diye mırıldandı Marg, yavaşça girişe yöneliyordu. “Yanımdaki dört ruhla, bu ruhu benden çalması için üç adamdan fazlası gerekiyor.”

“Dört adama ne dersin?” Tod sıktığı dişlerinin arasından konuştu ve önce bana, sonra Nash’e bir bakış attı. Nash başım anlamadığım bir şey için ona devam et dercesine salladı. Sonra Tod konsantre olmak için gözlerini kapadı ve Sophie’nin ruhu biraz daha aşağıya indi.

Benim gözlerim büyüdü. Tod bir ölüm meleğiydi. Ama diğerlerinin Sophie’nin ruhunu bedenine koymasına yardım ediyordu.

Marg’ın gözleri öfkeden karardı ve Sophie’ye bakmak için döndü, şansını kaybetmeden onu almaya niyetliydi.

Ve tam o anda sesim kesildi.

“Hayır!” demek için dudaklarımı araladım ama hiç ses çıkmadı.

Sesim gider gitmez birden başka bir ses gürledi ve kulaklarım basınçtaki değişiklikten tıkandı. Sonrasında duyduğum ilk şey, hayatımda duymuş olduğum en güzel, en ruhani müzikti.

Nash’in annesi Sophie için şarkı söylüyordu.

Şimdi dört erkek de kuzenimin ruhunu aşağıya doğru çekiyordu Ve Harmony’nin şarkısı bunu mühürlüyordu. Ama Marg da ruhu çekiyordu. Sophie’nin ruhu tekrar yükselmeye başladı ve bu sefer ölüm meleğine doğru yöneldi, kolları onu almak için açılmıştı.

“Marg, lütfen!” Val yenge bağırdı. “Beni al. Ruhum genç olmayabilir ama güçlüdür. Sophie’yi alamazsın!”

“Onu kurtaramazsın…” dedi Marg ve etrafıma bakınca onun doğru söylediğini anladım. Sahip olduğu dört ruhla beraber dört erkek *bean sidhet* karşı hâlâ çok güçlüydü. Ne kadar çelimsiz ve küçük göründüğüne bakılacak olursa bu çok ironikti.

Bir dakika. O *gerçekten* de çelimsizdi. Babam ölüm meleklerinin çevreleriyle etkileşimde bulunabilmek için fiziksel form aldıklarını söylemişti. Bu da Marg’ın beni almaya çalışan ölüm meleği gibi fiziksel zayıflığı olduğu anlamına geliyordu. Babamın *yumrukladığı* ölüm meleği gibi…

Başım dönerek ve boğazım zonklayarak mutfağa koştum. Bıçakların durduğu yere baktım ve sonra başımı salladım. Bir darbeyle onu durdurup durduramayacağımı bilmiyordum.

Ama darbelerimle canını okuyabilirdim.

Ocağın altındaki dolabı açtım ve Brendon amcanın mısır ekmeği yapmak için kullandığı eski ağır demir tavayı çıkarıp yemek odasına doğru koştum. Nash’i, Harmony’yi ve Tod’u geçtim ve babamın yanına geldiğimde çoktan darbeyi indirmek için tavayı kaldırmıştım.

Marg benim geldiğimi duymuş ya da yengemin yüzünde bir işaret görmüş olacak ki son anda bana doğru döndü. Tava başı yerine omzuna geldi ve o yüzden onu bayıltacağıma sadece yere yıkabildim.

Ama *sağlam* bir şekilde düşmüştü. Kalçası bir güm sesiyle yere çarptı ve bir metre ötedeki sehpayı yerinden oynattı.

İndirdiğim darbe yüzünden kolum berbat bir şekilde ağrıyor olsa da zafer dolu bir gülümsemeye engel olamadım.

Bir an için ölüm meleği kıpırdamadan yattı. Saçlarının parlak siyah dalgaları başının çevresine yayıldı, kolları yanlarına düştü. Göz ucuyla Sophie’nin ruhunun yumuşakça bedenine girdiğini gördüm. Sonra Val yenge bir öfke çığlığı atarak kendini yere attı. Onu hiç bu kadar zarafetten uzak görmemiştim ve de hiç bu kadar ona çok hayran olmamıştım.

Marg’ın zayıf kalçalarının üstüne ata biner gibi oturdu ve ölüm meleğinin omuzlarını kavradı. Gözü dönmüştü ve saçları havaya kalkmıştı. Delirmiş gibiydi. Henüz değilse bile yakında delireceğine hiç şüphem yoktu.

“Kızımı almayacaksın!” diye bağırdı. Yüzü, ölüm meleğinin yüzüne çok yakındı. “Ya şimdi beni alırsın ya da bir ruh eksik olarak geri dönersin.”

Ben ona doğru bir adım atınca Marg’ın dudakları öfkeyle kıvrıldı. Tavayı hâlâ iki elimle sımsıkı tutuyordum. Marg, Sophie’nin ruhuna bir bakış attı ve ruhun gitmiş, Sophie’nin de bilinci yerinde olmasa da nefes aldığım fark edince koyu renkli gözleri öfkeyle yanmaya başlamıştı.

O anda yengeme baktı. Dehşet âdeta yüzünden taşıyordu. Bu Belphegore her kimse, Marg onu kesinlikle hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ölüm meleği bir saniyeden az bir süre boyunca düşündü ve başım salladı. “Senin ruhun anlaşmayı tamamlamayacak ama kibrinin ve kendini beğenmişliğinin bedeli olacak.” Ve o anda Val yenge ölüm meleğinin üzerine yığıldı. Gözleri kararmış ve boş bakmaya başlamıştı.

Fakat Val yengenin bedeni yere çarptı çünkü Marg gitmişti.

Gözlerimi kırptım ve şok içinde yengeme bakarak düşüp bayılmamak için yavaşça yere eğildim.

"Kaylee iyi misin?" Nash'in parmaklan sol elimin parmaklanın sardı, bu da bana sağ elimde hâlâ demir tavayı tutuyor olduğumu hatırlattı. Bir yandan yapmış olduğum şeye şaşırarak tavayı elimden bırakmayı akıl ettim ve tava boğuk bir sesle halıya çarptı, "iyiyim." Sesim karga gibi çıkmıştı. "Sanırım."

Brendon amca yanımdan geçerek Sophie'nin yanında diz çöktü. Nabzına baktı ve rahatlayarak nefesini verdi, sonra başının sehpaya çarptığı yerin çevresini yokladı. Arkasından onu kollarına alarak kanepeye yatırdı, kızının saçlarından beyaz ipeğe bulaşan kanı umursamamıştı.

Val yenge kanepenin ve halıların halini görseydi nöbet geçirirdi. Ama Val yenge ölmüştü.

Sophie'nin iyi olduğunu gördükten sonra amcam karısının yanına yere çöktü ve aynı adımları tekrarladı. Ama bu sefer rahat bir nefes vermedi. Bunun yerine oturduğu yerde sırtı kanepeye çarpana kadar geriledi ve saçları Sophie'nin koluna sürtündü. Sonra dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve başını ellerinin arasına aldı. Tüm bedeni sessiz gözyaşlarıyla sallanıyordu.

"Brendon?" dedi babam, sıcak elini sırtıma koymuştu. Kardeşi bize kırmızı gözlerle bakıp, "Bunu nasıl yapabildi?" diye sordu. "Ne düşünüyordu?"

"Bilmiyorum." Babam beni bırakarak kardeşinin yanında diz çöktü.

"Bu benim suçum. Bizimle yaşamak insanlar için çok zor. Bunun böyle olacağını bilmeliydim." Brendon amca sessizce ağlıyordu, kazağının koluyla yüzünü sildi. "Bensiz yaşlanmak istemiyordu." Babam, "Bu senin suçun değil," diye ısrar etti; bir eliyle kardeşinin omuzunu tutuyordu. "Tüm bunlar sensiz yaşlanmak istemediği için olmadı, Bren. O hiçbir şekilde yaşlanmak istemiyordu." Valerie yenge bir şeytanla anlaşma yapmıştı ve bu anlaşma dört masum kızın canına mal olmuştu. Hepimize yalan söylemişti ve neredeyse öz kızını öldürtüyordu. Ailemizin içinde krater büyüklüğünde bir delik açmıştı.

Ama zamanı gelince de kızının hayatı yerine kendi hayatını gözünü bile kırpmadan vermişti; tıpkı benim annemin yaptığı gibi. Bu onun günahlarını bağışlanır kılabilir miydi?

Evet demek isterdim; bir annenin kendini kurban etmesi geçmiş günahlarını silebilmeliydi. Ama gerçek, pek de öyle değildi.

'Yengemin ölümü Heidi'yi, Alyson'ı, Meredith'i ya da Julie'yi geri getirmeyecekti. Ölümünün Sophie'de yaratacağı psikolojik haşan tamir edemeyecekti. Brendon amcaya karısını geri vermeyecekti.

Gerçek şu ki, Val yengenin kendini kurban etmesi hem yetersiz hem de çok geçti ve sevdiklerini de sonrasında olacaklarla uğraşmaları için bırakıp gitmişti.

"AL, KAYLEE. Bu boğazına iyi gelecek." Harmony Hudson, önümdeki masaya küçük bir fincan ballı çay koydu. Ben de üzerine eğilerek kokusunu içime çektim. Tekrar mutfağa yöneldi. Fırından, onun en sevdiği terapi şekli olan ev yapımı kurabiyelerin kokusu gelmeye başlamıştı. Tam giderken bir elimi kolunun üzerine koydum.

"Sen olmasaydın Sophie'yi kaybedecektim." Sesim hâlâ kısıktı ve boğazım da bir kozalak yutmuşum gibi acıyordu. Şokun etkisi geçerken kalbimi ağırlığıyla ve kafamı da korkunç detaylarla baş başa bırakıyordu.

Harmony üzüntüyle gülümsedi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Duyduğuma göre sen bugün kendi payına düşenden biraz fazla şarkı söylemişsin."

Onayladım ve fincandan dikkatlice bir yudum aldım, damla damla aşağıya süzülerek boğazımı yumuşatan sıcaklık için minnettardım. "Ama her şey sona erdi, öyle değil mi? Belphegore Alt Dünyayı terk edemez ve Marg da geri gelmeyecek, öyle değil mi?"

"Eğer biraz aklı varsa gelmez. Ölüm melekleri artık onun kim olduğunu biliyor ve onu arıyor olacaklar." Harmony soluna doğru baktı ve bakışlarım, oturma odasında yengemin öldüğü, Sophie'nin tekrar canlandığı ve benim demir bir tavayla psikotik ölüm meleğini devirdiğim yere doğru onunkileri izledi.

Hayatîmin. En garip. Salısı.

Sağlık görevlileri bir saat kadar önce gitmişlerdi ve beyaz, kalın halıda hâlâ sedyenin tekerlek izleri duruyordu. Val yengeyi beyaz bir çarşafa sararak sedyeyle çıkartmışlardı ve Brendon amcayla Sophie ambulansın arkasından hastaneye gitmişlerdi. Sophie'nin kafasının arkasına dikiş atılacaktı ve annesinin öldüğü resmî olarak ilan edilecekti.

Sophie neler olup bittiğini anlamamıştı. Bilinci geri geldiği andan itibaren bunun farkı ndaydım. Ama ann esinin ölümü için *beni* suçlayacağını hiç düşünmemiştim. Kuzenim, Val yengenin onun hayatını kurtarmak için yaptığı pazarlık sırasında teknik olarak ölüydü ve bundan önce gördüğü şeylerin çoğunu da hatırlamıyordu. Tek bildiği, annesinin öldüğüydü ve benim de bununla bir ilgim olmalıydı. Tıpkı kendi annemin ölümüyle olduğu gibi.

Artık daha önce hiç olmadığı kadar çok ortak noktamız vardı ama hiçbir zaman birbirimize bu kadar uzak olmamıştık.

"Tüm bunları nereden biliyordun?" Tüm felaketi işaret etmek için elimi oturma odasına doğru sallayarak Harmony ye sordum. Ama o sadece kaşlarını çattı, sanki bu soruyu sorma gereği duymam kafasını karıştırmış gibiydi.

"Ona ben söyledim."

İrkilerek başımı kaldırdım ve Tod'u tam karşımda otururken buldum. Kollarını masanın üzerinde kavuşturmuştu ve tek bir sarı buklesi alnında sallanıyordu. Harmony ona gülümseyerek onu gördüğünü anlamamı sağladı ve kurabiyelere bakmak için ayağa kalktı.

"Bunu nasıl yaptın?" Bir yudum daha almak için çay fincanını ağzıma götürdüm. "Sophie'nin ruhunu nasıl yönlendirdin? Senin bir ölüm meleği olduğunu sanıyordum."

Arkamdan Nash, "Her ikisi de," dedi ve ona doğru döndüğümde, babamın peşinden ön kapıdan girerken gömleğinin kollarını indiriyordu. Görevliler hastaneden geldiklerinde kan lekelerini görmesinler diye babamla beraber Val yengenin ipek kanepesini amcamın kamyonetine yüklemişlerdi. "Tod çok yeteneklidir."

Tod alnına düşen bukleyi geriye atıp yüzünü astı.

Fırının kapağı gıcırdayarak açılırken, Harmony mutfaktan seslendi: "Oğullarımın ikisi de çok yeteneklidir."

"İkisi de?" diye tekrar ettim, yanlış anladığımdan emindim.

Nash içini çekti ve az önce annesinin kalktığı sandalyeye oturdu. Sonra da bir eliyle ölüm meleğini işaret etti. "Kaylee, ağabeyim Tod'la tanış."

"Ağabeyin mi?" Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi ve bir benzerlik aradı ama tek bulabildiğim gamzeleriydi. Ama şimdi düşününce, Tod un, Harmony'nin san kıvırcık saçlarını aldığını görebiliyordum.

Ve birden farkına vardım. Anlamsız ağız dalaşları. Nash'in Tod'u "uzun zamandır" tanıdığını söylemesi. Tod'un Nash'in evinde takılması. Nash'in ölüm melekleriyle ilgili bu kadar çok şey biliyor olması.

Bunu daha önce nasıl anlamamıştım?

"Sana bir uyarı…" Harmony bana yumuşakça gülümsedi ama sonra dikkati babama kaydı. *"Bean sidhe* erkek kardeşlere karşı hep dikkatli olmaksın. Onlarda her zaman gördüğünden daha fazlası mevcuttur."

Babam boğazını temizledi ve başka yöne baktı.

Bir saat sonra Hudson'lar gitmişti, babam karşımda duruyor, benim canımın istemediği kurabiyenin son lokmasını çiğniyordu. Onun boş tabağını lavaboya koyup sudan geçirdim.

Bir kolunu omuzlarıma sararak beni yanına çekti. Bunu yapmasına izin verdim. Hâlâ hayatıma dair bir saat öncesine kadar bildiğinden fazlasını bilmiyordu, bu durumda bir değişiklik yoktu. Ama diğer her şey değişmişti. Ne kadar annemi hatırlatırsam hatırlatayım, artık bana bakabiliyordu ve baktığında da ondan çok beni görüyordu. Kaybettiğini değil hâlâ sahip olduğunu.

Ve burada kalacaktı. Büyük ihtimalle cezalar yüzünden kavga edecektik ve birbirimizin sinirine dokunacaktık ama hiç olmazsa bunlar normal şeylerdi. Ve benim de bu haftadan sonra bir doz normalliğe ihtiyacım vardı.

Akan suya bakarak içimi çektim. O kadar yorgun ve sersemlemiş bir haldeydim ki suyu kapatmam gerektiğinin bile farkında değildim.

"Bir sorun mu var?" Babam yanımdan uzanarak musluğu kapattı.

"Hayır." Omuzlarımı silktim ve lavaboya döndüm. "Aslında var. Şimdiye kadar üç yetişkin *bean sidheyle* karşılaştım ve üçünüz de… yalnızsınız." Trajik bir şekilde dul kalmışlar da denebilirdi. *"Bean sidhele*rin mutlu sonları olmaz mı?"

"Tabii ki olur." Bir kolunu omuzlarıma doladı. "En azından herkesin olduğu kadar mutlu sonlan vardır." Şaşırarak fark ettim ki başına gelmiş olan bunca şeyden sonra bile bunu hiç tereddüt etmeden söylemişti. "Biliyorum, bu gece yaşadıklarım ve duyduklarım düşününce bu sana pek mümkün görünmüyor. Ama geleceğini başka insanların hatalarına bakarak yargılama. Hayatını Valerie ve benimkiyle de kıyaslama. Mutlu sonlar, emek verdiğin oranda senin olacaktır. Ve gördüğüm kadarıyla da emek vermekten korkmuyorsun."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek başımla onayladım.

"Ayrıca bir *bean sidhe* olmak çok da kötü bir şey değil, Kaylee."

Ona şüpheyle baktım. "Bunu duymak güzel çünkü benim durduğum yerden bakılınca *bean sidhe* olmak bir sürü ölüm ve bir sürü çığlık gibi görünüyor."

"Evet, gerçekten de onlardan bir sürü var. Ama…" Babam ben daha ona bakmak için dönemeden omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi. Gözlerindeki çikolata, bakır ve karamel renklerinin yavaş, sabit dönüşünü görebiliyordum. "Bizim bir yeteneğimiz var ve bu yetenekle gelen zorlukları kabul edebiliyorsan, er ya da geç hayat sana bir mucize bahşedecektir." Gözleri daha da hızlı dönmeye başladı ve elleri kollarımı iyice sardı.

"Sen benim mucizemsin, Kaylee. Annen için de öyle. O gece annen ne yaptığım biliyordu. Bizim mucizemizi kurtarıyordu. Kurtarıyorduk. Ve onu ne kadar çok özlüyor olsam da asla kararımızdan pişmanlık duymadım. Bir saniyeliğine bile." Gözlerini kırpıştırdı ve gözleri yaşlar içindeydi. "O yüzden sakın sen de bundan pişmanlık duyma."

"Duymuyorum."

Bakışlarımın samimi göründüğünü umarak gözlerinin içine baktım. Çünkü gerçekten bundan hiç emin değildim. Bana sahip olmam gereken kaderin ötesinde bir hayat bağışlanmasına değecek neyim vardı?

Babam sanki gözlerimden gerçeği anlamış gibi kaşlarını çattı. Muhtemelen gözlerim ona verdiğim cevaptan fazlasını söylüyordu. Şu aptal girdaplar. Ama ben bir şey söyleyemeden önce dışarıdan tanıdık bir motor sesi duyuldu ve sonra sustu.

Nash.

Babama beklentiyle baktım ve o suratını astı. "Her zaman bu kadar geç mi geliyor?"

Gözlerimi devirdim. "Saat daha dokuz buçuk." Ama itiraf etmek gerekirse bana sabahın ikisi gibi geliyordu.

"İyi. O içeri gelmeden ve ben de benim için sorun yokmuş gibi davranmak zorunda kalmadan git konuş bakalım onunla." "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Babam içini çekti. "Senin için yaptıklarından sonra ondan nasıl hoşlanmayabilirim? Ama sana nasıl baktığını görüyorum. Birbirinize nasıl baktığınızın farkındayım."

Dışarıda araba kapısı kapanırken gülümsedim. "Nesin sen, tarihî eser mi? Benim yaşımdaki hallerini hatırlamıyor musun?" "Ben yüz otuz iki yaşındayım ve her şeyi çok iyi hatırlıyorum. Bu yüzden endişeleniyorum zaten." Yüzünden bir gölge kayıp geçti ve sonra kapıya doğru elini salladı. "Yarım saat."

Sinirden tepem atmıştı. Uç saattir hayatımdaydı ve şimdiden kurallar koymaya başlamıştı. Tam karşılık verecektim ki babamın mantıksız yasaklamalarının kuzenimin evinde uzun süreli misafir olmaktan çok daha iyi olduğunu düşündüm. Haklı değil miyim?

Ben ön kapıyı açınca Nash şaşırarak bana baktı, bir eli merdivenin korkuluğundaydı. "Merhaba."

"Merhaba." Kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yasladım. "Bir şey mi unuttun?"

Omuzlarım silkti ve ceketinin ışıltılı yeşil kolları verandanın ışığında parladı. "Sadece annem ya da baban omzumun üzerinden bakmıyorken iyi geceler demek istedim."

"Ya da ağabeyin." Kendimi tutamayıp sırıttım ama Nash sadece kaşlarını çattı.

"Tod'dan bahsetmek istemiyorum."

"Haklısın." Ortadaki merdiven basamağına indim ve o bir basamak aşağıda olduğu halde gözlerimiz aynı hizaya geldi. Bu, oldukça samimi bir duruştu. Bedeni benim bedenimden birkaç santim ötedeydi ama birbirimize dokunmuyorduk. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı ve sesi boğuk çıktı. "Konuşmak istediğimi kim söyledi?"

Babam arkamdaki pencereye tıklatana kadar onun beni öpmesine izin verdim. Nash inledi ve onu merdivenlerden aşağıya, arabaya doğru çekiştirerek verandanın ışığından uzaklaştırdım.

"Yani tüm bunlarla bir sorunun yok, öyle mi?" Kollarım karanlığa doğru açtı, bu hareketi geçen dört gün boyunca hayatımdaki tarif edilmez tuhaflıktaki şeyleri kapsamak istercesine yapmışta. "Başka kız olsa korkup kaçardı hemen."

"Ne diyebilirim ki? Sesinle harikalar yaratıyorsun." Elleri ve dudaklarını hiç saymıyordum.

O anda göğsüme yine o ağrı saplandı ve kalbimden acı şüphe damlalarının süzüldüğünü hissettim. Bir ay içinde benimle işi bitecek miydi? Nasılsa kendi gibi bir *bean sidheyi* öpüyor olma durumu onun için sıkıcı ve sıradan bir hale gelecekti…

"Bir şey mi oldu?" Bakışlarımız buluşana kadar çenemi yukarı kaldırdı ama onu karanlıkta çok iyi göremiyordum.

Endişelerimi bir yana bıraktım ve arabaya yaslandım. "Olanlardan sonra okula gitmek garip gelecek Yani düşünsene, en yakın arkadaşımı ölümden geri getirdikten ve kuzenimin ruhunu çaldığı için bir ölüm meleğini yendikten sonra, dünya tarihi ve trigonometriyi nasıl umursayabilirim ki?"

"Umursayacaksın. Çünkü ekonomiden kaldığın için ceza alırsan bunları yapamayız…" Üzerime eğildi ve ben parmak uçlarımda yükselip daha fazlasını isteyene kadar dudağını dudaklarımın üstünde dolaştırdı.

Kendimi geri çekebilecek gücü topladığımda, yanağına doğru mırıldandım: "Mmm… Bu çok iyi bir motivasyon."

"Şansımız varsa bundan daha çok olacak ama o şeyden bir daha asla olmayacak." Eve doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "Bu olağanüstü bir durumdu ve sona erdi."

Hatırlayınca her tarafim ürperdi. "Ya sona ermediyse?" Marg hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi ve Belphegore da şüphesiz tatmin olmamıştı.

Ama Nash'in fikri değişmedi. "Her şey sona erdi. Fakat biz daha yeni başlıyoruz, Kaylee. Beraber ne kadar özel olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok. Birbirimizi bulmuş olmamız büyük bir mucize." Kollarımı sıvazladı. Sesindeki içtenlikten, gözbebeklerinin oynadığını kestirebiliyordum. "Önümüzde uzun hayatlar var. İstediğimiz her şeyi yapabiliriz. İstediğimiz her şey olabiliriz." Zaman. Mesele buydu, öyle değil mi? Nash'in anlatmak

istediği buydu. Babamın söylemeye çalıştığı da.

Sonunda anlamıştım. Bu hayat sadece benim hayatım değildi. Annem bana bu hayatı verebilmek için ölmüştü.

Ve sonrasında ne olursa olsun, annemin benim için yaptığı fedakârlığı hak etmeye kararlıydım.

Teşekkürler

Öncelikle bana genç beyinlerini açtıkları için Rayna ve Alex'e ve hedef kitlemdeki ilk okuyucu olduğu için yine Alexe teşekkür ederim.

Rinda Elliot'a göremediklerimi bana gösterdiği için teşekkür ederim.

Menajerim Miriam Kiss'e, ortada bunu destekleyecek hiçbir kanıt olmamasına rağmen bunu yapabileceğime inandığı için teşekkür ederim.

Elizabeth Mazer'a ve Miraçla sahne arkasındaki herkese, bunun gerçekleşmesine katkıda bulunduğu için teşekkürler. Editörüm Mary-Theresa Hussey'e tüm sorulan için ve bir yandan benim sorularımı cevaplayıp bir yandan da sayfa kenarındaki boşluklarda hangi sorulan sorması gerektiğini bildiği için teşekkürler.

Ve son olarak da Melissaya, yanımda olduğu için teşekkür ederim.

İçindekiler

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

[1] William Goldman tarafından yazılmış ***Prenses Gelin*** adlı kitapta Prenses Buttercup ve aşkı Westley'in tutsak edildiği bataklık, (ed.n.)

[2] Doğaüstü varlıklarla iletişim kurmaya yaradığı iddia edilen metafizik bar gerecin adı- (ed. n.)

Table of Contents

[1]

[2]

1. 4

2. 13

3. 24

4. 32

5. 44

6. 53

7. 64

8. 73

9. 82

10. 89

11. 98

12. 107

13. 118

14. 128

15. 136

16. 142

17. 152

18. 162

19. 172

20. 178

21. 183